

KIRK HAMILTON

DOX HOLIDEJ

CENA 8 DINARA

BROJ 78

DOŠAO JE TIHO
I UŠAO U LEGENDU

do pekosa i nazad

**Kirk
Hamilton**

Do Pekosa i nazad

Noćni život u Ostinu, država Teksas, sedamdesetih godina nije bio naročito uzbudljiv i zanimljiv, iako je, moralo se priznati, bilo i izuzetnih dana, kada je uzbuđenja bilo napretek.

U stvari, to su o ovom gradu mislili njegovi stanovnici koji su, možda, bili i malo razmaženi. Jer, ljudi sa strane, došljaci, iz manjih naselja, sa farmi i masa onih lutalica koje su tih godina krstarile širokim Teksasom, imali su o tome drugo mišljenje. A ono se, sudeći po njihovim učestalim posetama ovom gradu, veoma razlikovalo od mišljenja, koje su imali njegovi stanovnici.

Za razliku od mnogih naselja toga doba, u Ostinu je bilo dosta hotela

i to različitih kategorija. U njima su servirana jela i pića, naravno, takođe različitih kategorija.

Međutim, i jedni i drugi hoteli imali su sjajne fasade koje su zaista dolikovale pravom gradu s ozbiljnim ambicijama. Po fasadama se nisu razlikovali. Ali, unutrašnjost hotela je znala da iznenadi gosta, bilo svojom prijatnom romantičnom atmosferom, bilo prljavštinom i zapuštenošću. Od svih hotela izdvajao se onaj u Ulici Placa koji je često an-

gažovao operske pevače sa Istoka. Zapamćeno je da su u tom hotelu jednom gostovali pevači čak iz Engleske. Bilo je to zaista velelepno.

U taj restoran je, naravno, navraćala samo elita Ostina. Običnim građanima tamo nije bilo pristupa.

Ali, ni obični građani nisu mnogo marili za ta otmena mesta. Oni su više voleli da se sastaju po onim malim prijatnim restoranima u kojima se dobro jelo za male pare i u kojima je uvek bilo dobre muzike.

Za momke, namernike, pak, bili su najprivlačniji saluni koji su se nizali duž obe strane glavne ulice i skoro uvek bili prepuni gostiju.

Bilo je to zaista šareno društvo: kauboji, radnici sa pruge koja je već stigla u Ostin i jahači sa dalekih planina, ili iz pustinje. Vrlo često, ova-
mo su navraćali i ljudi kojima je zakon bio za petama.

Baš ti saluni su davali posebnu živost gradu i izazivali velike glavobolje gradskim ocima.

Jer, bilo je skoro sigurno da će u svakom od tih saluna doći bar do jednog sukoba dnevno. Nekada su se ti sukobi završavali obračunima pesnicama, ali mnogo češće se sve rešavalo revolverima.

Građani su izbegavali salune i više su voleli da večeri provode u nekom od mirnih restorana, naročito kada bi gostovali mađioničari ili zongleri.

U kasnim letnjim večerima, ansambl „Usamljena zvezda” pevao je stare pesme Konfederacije u južnom uglu Hjuston parka. Obično bi pevali sve do devet časova, sem ponekad,

kada bi ostajali do deset, što se smatralo veoma kasno. Tada su prekidali svoj koncert da bi građani mogli da pođu na večeru ili da potraže zabavu u nekom od saluna, restorana ili hotela.

Jedne večeri, krajem juna 1878. godine Jensi Banerman i Kejt Djuk upravo su nameravali da negde potraže zabavu.

Najpre su slušali pesme ansambla „Usamljena zvezda”. Slušali su skoro ceo sat. I tada, pošto su momci spakovali svoje instrumente, Jensi je pogledao Kejt i uhvatio je za ruku.

Zadržao je njenu šaku u svojoj nešto duže nego što je potrebno da se sagovorniku skrene pažnja na ono o čemu se govori i Kejt je osetila kako joj prijatna toplina struji telom. Nasmešila se.

— Kako bi bilo da malo negde navratimo, da se malo zabavimo? — upitao je Jensi.

Devojka je slegla ramenima, a on je iskoristio njenu neodlučnost da je ubedi.

— Čuo sam da je stigla jedna zanimljiva grupa mađioničara. Među njima je i čuveni „Najveći mađioničar Kine”. On tvrdi da je u stanju da metak iz revolvera uhvati zubima.

Devojka ga je pogledala sa nevericom, a on je požurio da predloži nešto novo.

— Stigla je i akrobatska grupa iz Olbenija...

Već pomalo obeshrabren devojčini-
nim ćutanjem najzad je predložio:

— Možda bi želela da vidiš bra-
datu ženu, ili dete sa dve glave?

Devojka je prasnula u smeh.

— Pobogu, Jensi! Ali, kad si baš toliko uporan, mogli bismo da vidimo te akrobate.

Jensi je odahnuo i nasmešio se.

— Pa, zašto onda gubimo vreme? Hajdemo! Možda je predstava već počela.

Kejt se nasmešila i uhvatila ga pod ruku.

Išli su lagano ulicom uživajući u mirisu cveća koje je raslo u parku i osvežavalo celu okolinu.

Taj park i to cveće bili su novina koje je Kejtin otac, Lester Djuk, donio u ovaj grad od kako je postao guverner države Teksas i na to je Kejt bila veoma ponosna.

Lester Djuk je odlučio da od Ostina stvori pravi grad kakvi su bili evropski gradovi iz kojih su i stigli stanovnici ove zemlje. Grad u koji će se sa svih strana slivati kapital i koji će omogućiti prosperitet ne samo svojim stanovnicima, već i celoj okolini.

Kejt je bila zabrinuta što je njen otac toliko trošio sebe u borbi za procvat ovoga grada. On je bio prilično slabog zdravlja, ali na svaku primedbu da treba malo da se sačuva govorio je da, ako treba da umre, sam će izabrati način kako će to da učini.

A svi su znali da je za njega najbolji način da umre boreći se da od Ostina stvori pravi grad, a od Teksasa značajnu državu.

— Lepo je imati slobodno veče — prekinula je Kejt tišinu. — Ovo je moje prvo slobodno veče u protek-

lih šest nedelja. Valjda mi to znači mnogo i zato što nemam neko određeno vreme predviđeno za odmor.

— U pravu si. Mislim da bi zaista trebalo da imaš malo više vremena za sebe.

Kejt se nasmejala.

— Nisi me dobro razumeo. Meni ne treba više vremena. Mislim samo na raspored slobodnog vremena. A i šta će mi slobodno vreme? Ti si ovde veoma retko... Otac te svaki čas šalje izvan Ostina sa nekim nalogom. Nedeljama ostaješ na putu. Poslednji put si ostao čitava dva meseca na indijanskoj teritoriji. Ko zna šta si tamo radio...

— Pa, da. Kada se uzme u obzir ona zanosna plavuša što je upravo stigla iz daleke Švedske — kiselo se šalio na svoj račun Jensi. — Znaš da mi je bilo lepo! Osim toga, ona je sa mnom jahala samo do Frenčtauna. A i to mi je bilo dosta.

— Mislim da je Ana Johansen bila mnogo zainteresovanija da pronađe ubice svojih roditelja, nego za neku romansu na koju si ti, možda, i računao — odbrusila mu je Kejt.

— Mmmm... — Jensi je tajanstveno odmahivao glavom.

Nasmejao se kada je video zabrinut izraz na Kejtinom licu. Prebacio je ruku preko njenih ramena i malo je privukao sebi.

— Zaista, Jensi — počela je devojka — ja ne želim da se ti osećaš kao da si... kao da si vezan za mene... Uostalom, ti znaš moju situaciju.

Mladić je pogledao upitno.

— Obećala sam majci na smrti da ću se brinuti za oca sve do smrti... njegove ili moje — požurila je da objasni. — Ja svoje obećanje ne mislim da pogazim, a isto tako znam da ne mogu da očekujem... pa, da se bilo koji čovek... oseća obavezanim prema meni...

— Da li si nekada čula da se žalim? — presekao je Jensi istinski uvređen.

Podigla je pogled prema njemu i čvršće ga stegla za ruku.

Pošto su prešli još nekih stotinak jardi, skrenuli su poprečnom ulicom koja je vodila prema centru grada, kad je Kejt odjednom zapitala:

— Hoće li nam se Džoni Kato večeras pridružiti?

Jensi odmahnu glavom.

— Ne verujem. On voli akrobacije, ali druge vrste. Bez oružja ne može da zamisli život. Zato je i izabrao zanat puškara. Mislim da će on večeras potražiti neki salon.

Kejt ga je ponovo pogledala.

— I ti se u salonima osećaš bolje nego kod kuće, zar ne Jensi? — pecnula ga je.

Jensi je napravio grimasu kao da ga je zatekla u krađi ili nekom nedoličnom ponašanju, a ona je požurila da ispravi utisak.

— Ovaj... ja nisam mislila da ti držim pridike. U stvari, htela sam da kažem, da ti umeš da se ponašaš i u salonu najotmenijeg hotela kao i u baru „Long Brenč” saluna.

Sada je Jensi bio na redu da se začudi. Podigao je obrve i zapitao:

— A šta ti znaš o baru „Long

Brenč” saluna, ako mogu da zapitam?

— Znam da se pored tog bara nalazi jedna prostorija u kojoj se igraju žestoke kockarske partije. Tamo dolaze i devojke, pretpostavljam. Ali, ono što sam stvarno mislila... ako hoćeš da budem iskrena... htela sam da kažem da ti više voliš društvo kauboja i drvoseča, nego političara i poslovnih ljudi, zar ne?

Jensi je slegao ramenima.

— Ja mislim da su ti ljudi mnogo realniji. To je i jedan od razloga što nikad nisam prihvatio ponudu tvog oca da radim u njegovoj poslovnoj imperiji, mada sam pravnik. Mislim da sam rođen za nešto drugo. Meni je revolver lakši nego pero — nasmejao se. — Znam da ti se to ne sviđa, ali moram da budem iskren... volim pucnjavu.

— Kao tvoj prijatelj Dok Holidej — namrštila se devojka, ali joj se u glasu osećalo neko setno divljenje. — Stvarno, odavno nije bio u našem gradu? Šta li se s njim događa? Ona njegova podmukla tuberkuloza, ubiće ga pre revolverskog zrna nekog bandita.

— Ne brini za njega — nije mogao da sakrije ljubomoru Jensi. — Ne znam šta je celom ženskom svetu kad je u pitanju Džon. Sve polude čim čuju njegovo ime. A on baš nije ljubak prema njima.

— Šta imaš protiv Doka Holideja? — ljutnula se Kejt. — Sav si se nakostrešio.

— Ti znaš da smo nas dvojica prijatelji još iz studentskih dana i da ga ja veoma volim i cenim. Ali, ne

mora baš i moja devojka da mu se toliko divi.

— Ja se i tebi divim. Ni ti nisi ništa manje hrabar od Doka Holideja. I ti, baš kao i on, uživaš u opasnostima.

Jensi je smatrao da na to ne mora da odgovori. To je bila istina, a on nije imao razloga da je krije.

Uostalom, to je i bio glavni razlog što je prihvatio da radi kao specijalni agent guvernera Lestera Djuka. Drugi razlog je, naravno, bila sama Kejt Djuk.

On je smatrao da to zaista nije bilo potrebno objašnjavati i da to ona odavno zna.

Krenuli su u Ulicu Kingsberi i krenuli prema hotelu La Piedrosa, gde se održavala predstava kojoj su želeli da prisustvuju.

Jensi je bio siguran da će provesti jedno mirno, prijatno veče...

II

Džoni Kato je, takođe, želeo da provede jedno mirno veče.

Pošto je popio nekoliko viskija i dobro večerao, rešao je da se prepusti onome što će mu doneti noć... Naravno, najbolje bi bilo da u to bude uključena i neka lepa devojka.

Uostalom, nije baš morala da bude lepa, ali, bilo bi poželjno da bude bar zgodna i da ima razumevanja za njega. Osim toga, mada nije bilo obavezno da bude sama, Kato je to, ipak, više voleo.

Već je imao dovoljno iskustva i znao je kako izgledaju sukobi s uv-

ređenim muževima koji su smatrali da im je dužnost da speru ljagu sa svoje časti.

I što je najvažnije, u svojoj trideset i četvrtoj godini, Džoni Kato je bio svestan, da više nije dovoljno elastičan, da bi lako mogao da podnese skakanje kroz prozor sa, na primer, drugog spata, i tome slične stvari.

Baš prilikom jednog takvog incidenta i upoznao je Jensija Banermana.

Bilo je to u nekoj proklesoj rupi, tamo u Meksiku, koja je i od samog boga bila zaboravljena. Mesto se zvalo Los Moros, sećao se... Izgledalo je kao da je od tada prošlo mnogo vremena, ali nije moglo proći više od šest meseci.

Dok je stajao uz bar u „Sandaun“ salunu i poručivao viski, mislio je o tome kako su Jensi i on postali dobar tim. Niko nije mogao da ih uzme olako kada bi koračali jedan pored drugog.

Malo se nasmešio sam sebi kada je zamislio tu sliku. On i Jensi jedan pored drugog!

Jensi je za celu glavu bio viši od Džonija i mnogo je širi u ramenima, ali je zato Džoni uvek lepše obučen. Jer, Jensi Banerman nije voleo da se oblači elegantno i uvek je nosio kaubojska odela.

Kada je pomislio na odelo, Džoni je dobroćudno odmahnuo glavom. Iako se lepo oblačio ipak u eleganciji nije mogao da nadmaši jednog Jensijevog prijatelja, Doka Holideja, kome se mnogo divio i iz drugih razloga. Eh, kad bi on hteo da po-

stane treći član njihovog društva, pomislio je Džoni i iskapio viski koji mu je barmen stavio na šank.

Odmahnuo je rukom, znajući da o tome nema ni govora. Mada im je Dok Holidej nekoliko puta priskočio u pomoć, zanvaljujuci Jensiju i nekom Dokovom neverovatnom osećanju za pravdu, nikada nisu zajedno jahali. Dok je usamljeni janač. Njemu nije potrebno društvo.

— Hm! Steta! — prošaputao je sebi u bradu Džoni kato i iskapio drugi viski.

A on i Jensi prošli su kroz'neko-liko avantura od kojih bi običnom čoveku kosa na glavi pobeležala.

Setivši se jedne od takvih, Džoni je pomerio levu ruku oprezno i kao ispitujući.

Osetio je blagu struju bola kako mu se diže ka vratu. Imao je davol-ski dobru sreću što mu je ta ruka još uvek bila vezana za rame, a bol je ionako predstavljao nešto s čim je čovek mogao živeti, samo kad se malo navikne.

U potrazi za jednim razbojnikom, Džoni je stigao na indijansku teritoriju i tamo ga je napala jedna grupa bandita.

Da tada nije naišao Jensi i da ga nije odveo do indijanskog vrača, Džoni bi danas, svakako, imao ruku manje.

Jensi i ona Švedanka što je bila s njim, pazili su ga sve vreme puta, previjali mu ranu i mazali nekom mašču što im je dao vrač, pa se rana od tomahavka sve više smanjivala.

A bilo je gadno. Za sve to vreme, dok su se Jensi i Švedanka tručili oko njega i pazili da se rana ne inćicira, on je bio u nesvesti... Da, on je tu ruku dugovao Jensiju.

— Pa, neka sam proklet — rekao je u tom času jedan grub glas pored njega — ako to nije lično Kolt Kato!

Kato se lagano okrenuo.

Po naglasku mu je već bilo jasno da je vlasnik tog glasa stigao putem koji vodi iz Vajominga. Postojala je još jedna stvar. Njega su samo u Laramiju poznavali pod nadimkom „Kolt Kato”. Taj nadimak je Kato stekao još u vreme dok je radio kao puškar.

Kato je lagano, naoko nemarno, spustio ruku na dršku revolvera koji mu se nalazio u futroli na desnom boku.

To je bio revolver sa dve cevi, teško i opasno oružje koje je u tim krajevima bilo poznato pod nazivom „menstoper”, što znači onaj koji zaustavlja ljude. Takav revolver je znao da bude veoma opasan u rukama čoveka koji je stručnjak za oružje.

Džoni Kato se lagano okrenuo i prepoznao čoveka koji ga je pome-nuo.

Džetro Kid, divlji odmetnik koji je predvodio bandu razbojnika, ali na teritoriji Vajominga.

Džoni se dobro sećao kako je jednom Džetro Kid pokušao da mu iz radionice ukrade sanduk sa kolto-vima marke „pismejker”. Dobro ime! pomislio je Džoni. Mirotvorac! Da,

mirotvorac! Umeo je da smiri i majstore veće od Džetro Kida.

Džetro Kid nije imao sreće. Bar ne toga puta. Kato ga je uhvatio u krađi i žigosao ga. Ispalio mu je po metak u obe ušne školjke i otkinuo mu obe resice.

I ne samo to, već je tada rekao Kidu, da će mu, ako ga ponovo uhvati u krađi, proterati tanad kroz dlanove.

Od toga dana više nikada nije video Kida. Sve do večeras. A čovek još uvek nosi njegove znake na svojim ušima, što mu sigurno nije pričinjavalo zadovoljstvo.

Ti ožiljci nisu nimalo doprinosili lepoti Kidovog lica. Ono je ionako izgledalo kao da su ga kopitama udarali divlji konji.

Da nije bio okoreli bandit, čoveku bi se srce steglo kad ga pogleda. Imao je izduženo, konjsko lice, sa visoko uzdignutim obrvama i brojnim ožiljcima. Kosa mu je bila svetla i na temenu veoma proređena, iako je Kid bio mlad čovek. Na levoj strani vilice imao je očnjak načinjen od zlata.

Po Vajomingu se pričalo da je on taj zlatni zub izvadio iz usta jednog mornara koga je ubio na planinskom prelazu u državu Juta.

Kato nije znao da li je to istina ili ne, ali, kada je pogledao u tvrde oči revolveraša, a zatim skrenuo pogled prema dvojici koji su mu stajali sa strane, shvatio je da se i sam može naći u popriličnoj nevolji.

— Kako si Džetro? — upitao je Kato nemarno, kao da su se videli juče. Naslonio se laktovima na šank,

ali napetih mišića. Bio je spreman da reaguje u svakom trenutku.

Kid ga je nekoliko trenutaka ozbiljno odmeravao a nekolicina ljudi koji su stajali u blizini, kao da su pročitali opasnost u tom njegovom pogledu, istog trenutka su se povukli malo dalje, u dubinu sale.

Iznenada, Kid se nacerio, prišao šanku i rukom dao znak barmenu.

— Sipaj četiri burbona... Za mene i moje prijatelje — rekao je. Obuhvatio je pokretom i Katoa.

— Ja nisam tvoj prijatelj, Džetro — rekao je Kato tiho, ne želeći da pravi spektakl. Bar ne pre vremena.

Pokazao je glavom na čašu burbona koja je stajala na šanku.

— Kolte, popićeš taj burbon makar ja morao da ti ga sipam u grlo... što se nadam da se neće dogoditi — iscerio se Džetro Kid.

Kato ništa nije rekao, niti se pomerio sa svoga mesta.

— Ti si mi zaista olakšao stvar, Kolte — nastavio je Kid normalnim tonom. — Malo previše lako, doduše, ali neću se žaliti. Čim sam te prepoznao, uši su počele da mi bride, znaš li to?

Džoni Kato nije reagovao, a Kid je nastavio:

— Imao sam mnogo nevolja u poslednje vreme. Morao sam da napustim teritoriju Vajominga sa predstavnicima zakona tik za petama. To je prilična muka i zahteva mnogo razmišljanja, znaš li Kolte? Ali, tebe nikad, nijednog trenutka, nisam zaboravio. Nisam zaboravio šta si mi učinio, Kolte!

— U ono vreme si imao izbor: moj žig ili zakon, koliko se sećam, a nadam se da ni to nisi zaboravio — podsetio ga je Kato.

Kidovo lice se smračilo. Uspravio se nadvisivši Katoa za pola glave.

— Pij, taj burbon prokleti kućin sinel!

Kato mu je uzvratio pogled, a zatim uzeo čašu s pićem. Gledajući Kida pravo u oči prosuo je piće na pod.

Džetro Kid je reagovao tako brzo i neočekivano da je čak i jednog Katoa zatekao nespremno.

Kidova pesnica je pogodila Katoa posred uha tako da se ovaj zateturao.

Zatim je bandit podigao nogu i zario koleno u Katov stomak.

Džoni Kato je osećao kako mu se cinkana ivica šanka useca u leđa. Izgubio je dah i savio se od bola koji kao da mu je čupao utrobu.

U tom trenutku ga je banditova noga pogodila usred čela, uspravivši ga.

Odskočio je i previo se preko bara.

Kid ga je zgrabio za čizme i povukao, očistivši na taj način s njim bar. Sve čaše i boce koje barmen nije stigao da skloni sa šanka, poletele su na pod, lomeći se.

Kid ga je onda pustio i Kato se, koliko je dug, ispružio po podu. Udar je snažno potiljkom i odjednom je pred očima počelo da mu se mračni. Osetio je kako gubi svest. Prilike oko njega počele su da se obrću u besomučnom kovitlacu...

Krajnjim naporom pokušao je da

ustane, ali u njemu nije bilo dovoljno snage.

Kid ga je ponovo udario nogom i Kato je ostao da leži krvareći i osećajući kako ga napušta snaga.

Rane koje su mu naneli Indijanci, ponovo su se otvorile i Džoni Kato je poverovao da ovo neće preživeti.

Jeknuo je kada se mlaz vode prosuo po njemu vraćajući ga svesti.

Odmahnuo je glavom i rukama pokušao da izbací vodu iz očiju.

Još jedan mlaz vode se prosuo po njemu i sada je počeo da trepće polako s dižući na kolena.

Mutni obrisi pred njim postali su mu jasniji. Kada je podigao glavu prosto nije mogao da poveruje da je još uvek u salunu i da to Džetro Kid i Arni stoje iznad njega držeći u rukama kofe s vodom. Znači, polivali su ga da bi ga povratili svesti, zaključio je u magnovenju.

Džoni Kato je znao da je kraj još daleko i da Kid još nije zadovoljio svoju želju za osvetom.

Upravo o tome je mislio i san Džetro Kid. Njegov bes je rastao sa svakim udarcem koji je zadavao Džoniju. Nije hteo da dozvoli da se Kato izvuče tako lako i izbegne one bolove koje mu je stotinama puta namenjivao u mislima; svaki put kadgod bi se setio, kako ga je Kato obeležio.

Želeo je da muči Džonija Katoa lagano, metodično, sve dok iz njega ne istera i poslednju trunku snage. Možda će ga tada ubiti. A možda će ga ostaviti da ostatak života provede kao bogalj.

U svakom slučaju, Džoniju Katou je u tom času bilo jasno da se našao u đavolskoj nevolji.

Svima koji su posmatrali ovo batinanje, Katov položaj je izgledao bezizlazan. Međutim, niko, pa ni Kid, nisu računali na jednu stvar.

Iako je bivši puškar bio nižeg rasta i naizgled slabiji od Kida, njegovi mišići su bili kao od čelika. I, mada iznuren, Kato je bio u stanju da skupi snagu i da se odupre banditu.

Znajući šta je sada dolazilo na red, Džoni Kato nije gubio vreme. Neočekivano je podigao obe noge i u divljem luku, svojim stopalama, izbacio teško drveno vedro iz Arnijevih ruku.

Teški kabao je poleteo kao izbačen iz katapulte i pogodio Kida u prsa.

Izgubivši ravnotežu, bandit konjskog lica se zateturio, ali samo za trenutak. Ipak, to je bilo dovoljno Katou da skoči i dočeka se na noge. Podigao je lakat i pogodio Kida tačno pod grlo.

Videći Kida kako, krkljajući, pada na Haka koji mu je poleteo u pomoć, Džoni je odahnuo. Ali, ne za dugo, jer je Arni jurnuo na njega. U međuvremenu, Kid se oporavio i vedro je opet bilo u njegovim rukama. On ga je zavitlao prema Katou, ali se ovaj na vreme sagao. Vedro je preletelo preko njega i s užasnim treskom zaustavilo se nasred jednog stola za kojim su četvorica igrača pokera sedeli mirno, zagledani u svoje karte, kao da se oko njih ništa ne dešava.

Tek kada je vedro tresnulo o njima i sva trojica se mašiše revolvera.

Samo je četvrti igrač i dalje ostao da sedi mirno kao da nije primetio ni vedro, ni vodu koja se prolila po njegovom elegantnom odelu.

Sav pozeleneo od besa Džetro Kid je pritrčao stolu i posegao rukom ka vedru. Zaustavio je u vazduhu i tog trenutka je ličio na neku veselu figuru kakve se postavljaju po parkovima. Njegovo lice je promenilo sve moguće boje, kada se sreo sa metalnim sjajem kockarevih očiju.

— Ostavi to, mister — hladno mu je dobacio čovek za stolom. — To vedro nisam tražio, ali kad je ovde, neka tu i ostane.

Džetro Kid se već pribrao, pa je pokušao da bezobrazlukom doskoči čoveku koga je i te kako poznao.

— Vidi, vidi ko je ovde! — podsmehnuo se. — I nećeš, valjda, da kažeš da možeš da zadržiš nešto što je moje, makar to bilo i vedro?

— Upravo to hoću da kažem — rekao je Dok Holidej, koji nikako nije voleo da ga prekidaju u igri. — Upravo to i još nešto. Dosta je bilo tvog bezobrazluka. Od kako si ušao praviš gužvu. Naibolje će biti da se okreneš na peti i da prođeš kroz ona vrata. Želim da ti vidim leđa i to, što pre.

Prisutni gosti, koji su dotada nemo posmatrali tuču i sada ovo što se dešavalo za Dokovim stolom, prasnuse u smeh.

Od toga smeha prokliučao je molazak Džetro Kidu. Poleteo je na Do-

ka Holideja. I to je pogrešio. Jer, iako je Dok još držao karte u rukama kada je Kid krenuo, dočekao ga je pesnicama. Obe mu je zabio u stomak. Kid se sav presamitio, a Dok Holidej ga je obuhvatio znalački i jednim preciznim udarcem u bradu ispružio ga po podu.

Za to vreme Kato se obračunao s Arnijem i Hakom.

Videvši šta mu se desilo sa drugarom, Hak je kao zver poleteo na Doka Holideja, koji je elegantnim pokretom podizao peševe svoga kaputa spremajući se da opet sedne za sto. Hak je uz put zgrabio jednu flašu i uz gadnu psovku u dva skoka našao se kraj Dokovog stola.

Ali, Dok je bio brži. Neverovatno lako našao se na stolu pre nego što je bandit stigao do njega.

Hak je zamahnuo i svom snagom udario flašom o sto umesto po Doku Holideju, što je želeo.

Dok se izmakao, a zatim je svom snagom stao banditu na ruku, raspalivši ga drugom nogom posred lica.

Hak je zaurao od bola i zateturao se unazad.

Tada se već podigao i Džetro Kid. Malo je zatresao glavom i shvatio šta se dešava. Besno je opsovao i poleteo na Doka. Ovaj se opet izmakao i skočio visoko u vazduh. Onda je sa obe noge skočio pravo na Kidova ramena. Bandit je snažno lupio glavom o sto i srozao se na pod razbijena i okrvavljena lica.

Na šanku je još uvek stajao Kato i začuđenc gledao šta se događa.

Njega su očigledno zaboravili. Međutim, nije bio u pravu.

Dok je on začuđeno posmatrao obračun Doka Holideja sa Kidom i Hakom, Arni se lagano digao. Zgrabio je stolicu i zavitlao je na Katoa.

Bivši puškar nije uspeo na vreme da je izbegne i stolica ga je opalila po nogama. Sva sreća, udarac nije bio tako jak i Džoni se u jednom skoku našao na drugom kraju šanka.

Barmen, koji se malopre, kada je počela gužva, sakrio pod šank, sada se uspravio i pokušao da gurne Katoa nazad, kako bi zaštitio svoje flaše s pićem. Međutim, bio je neoprezan.

Kada je Arni zavitlao sledeću stolicu, Kato se na vreme sagnuo, ali debeli barmen nije bio tako hitar. Stolica ga je pogodila u potiljak i poslala u carstvo snova.

Padajući, barmen je zamlatarao rukama i na svom putu oborio policu sa bocama, a veliko ogledalo iznad bara razbio u paramparčad.

Kato se hitro odmakao u stranu, a zatim se prebacio preko šanka. Međutim, izgleda da ipak nije imao dovoljno snage jer je pokleknuo i pao.

Arni je divlje zaurao i bacio se na njega. Upravo u tom trenutku Kato je skupio noge i podigao ih uvis. Pogodio je bandita posred stomaka i ovaj se krkljajući sručio na pod.

U tom času u salun su ušla još dva bandita i čim su videli šta se dešava obojica su se ustremili na Katoa.

Šta se zatim desilo, teško da bi i sam Kato mogao da opiše.

On se već nalazio na kolenima, lice mu je bilo krvavo, a ona dvojica nisu pokazivala znake da će skoro prestati. Udarali su po njemu kao po vreći. On je već počeo da gubi čak i osećaj bola... kao da mu se neka magla prevlačila preko očiju. Počeo je da tone... gubio je svest.

Zatim je začuo buku koja mu je izgledala kao da krdo bufala u paničnom stampedu tutnji prerijom.

Otvorio je oči i video kako Kid baulja prema njemu, a za ramena su mu bili zakačeni ostaci jedne razbijene stolice.

Odjednom, u njegovom vidnom polju ukazala se neka snažna ruka koja je zgrabila jednog bandita za grlo i bez ikakvog napora odbacila ga u stranu. Bandit je bukvalno izleteo na ulicu.

Džetro Kid se osvestio i dovukao se do bara kada se Džoniju Katou potpuno razbistrio vid. Protresao je glavom i čuo Katóa kako kaže:

— Jensi, prijatelju!

Tog trenutka Jensi je pesnicom ponovo poslao Kida u carstvo snova.

Jensijev udarac bio je strahovit. Kid je prosto uzdignut za čitavu stopu iznad poda, a zatim se sručio s treskom.

Ona dva bandita što su se poslednja umešala u tuču nekud su isparila.

Ne obraćajući pažnju na onespobijene bandite, Jensi je prišao Katou i pomogao mu da ustane. Pridržavajući ga da ne bi pao, poveo ga

je prema vratima saluna, kroz gornju koja je, čuteći, posmatrala prizor.

— Kako?... — počeo je Kato s mukom.

— Prolazio sam slučajno ovuda kada sam čuo buku — rekao je Jensi tiho. — Rekao sam Kejt: „Kladim se da je Džoni opet pronašao sebi neku zabavu.” Svratio sam da pogledam i video da ti zabava bas nije bila po volji.

Kato je taman zaustio da nešto kaže, kad ga je Jensi blago gurnuo kroz pokretna vrata saluna i izveo na ulicu.

— Nadam se da si video da ni oni nisu prošli baš jeftino, a? — nije mogao da izdrži Kato.

Jensi se nasmešio i klimnuo glavom, a zatim mu pomogao da siđe sa trotoara i pođe prema mestu gde je čekala zabrinuta Kejt.

S mukom su smestili Katóa na sedište kola koja su vukla dva rašna konja. Kočijaš, stari Džon Rajt, rado je prepustio uzde Jensiju. Znao je da će bakšiš biti veći od svake cene koja je važila za prevoz putnika.

— Džoni, kunem se da nikad nisam videla čoveka koji tako lako uleće u gužve kao što to ti činiš — rekla je Kejt, dok je maramicom brisala tragove krvi sa Džonijevog lica. — Šta je to bilo ovoga puta? Opet neka žena?

Uprkos brojnim ozledama i oteklinama, Kato je uspeo da svom licu da uvređen izraz.

Jensi se podrugljivo zakikotao dok se penjao na svoje sedište.

— Ne — rekao je Kato muklo. — Upravo sam uživao u svom piću, kad

me je oslovio jedan stari poznanik. S njim su bila još dva pomagača.

— Još četvorica — ispravio ga je Jensi.

Kejt ih je gledala iznenađeno.

— Hoćeš da kažeš da si se borio sa četvoricom?

Kato je slegao ramenima i odmah nuio glavom, kao da je želeo da kaže Pa, šta sam mogao?

— Kad sam ušao bila su, doduše, još trojica oko tebe — rekao je Jensi tiho — ali nisam imao utisak da si se baš dobro snalazio.

— Hej, pa nisam baš ni mirno stajao — pobunio se Kato, opipavajući oprezno jedan zub koji je pretio da ispadne iz vilice.

— I koji su ti sad ovi? — upitao je Jensi terajući konje.

— Onaj momak sa žutom kosom je Džetro Kid. To je prilično opasna zverka. I mogu se kladiti u svoje čizme da se nešto sprema, čim je on došao u grad... a to što se sprema svakako neće biti zakonito.

— Samo kad si se ti izvukao! — nasmejao se Jensi.

Sada se Kato uozbiljio.

— Da vidiš i ne bih se tako lako izvukao da mi nije pomogao tvoj stari prijatelj.

Jensi ga je pogledao upitno.

— Da, Dok Holidej je sredio dvojicu, ha! ha! ha!. To je bila parada!

— Dok Holidej! Pa, zar je on u gradu? I što mi to ne reče ranije? — brzo je govorio Jensi zaustavljajući kola.

Iskočio je iz kola, bacivši uzde devojci u krilo i potrčao ulicom natrag, prema salunu.

Međutim, u međuvremenu su se dogodile još neke zanimljive stvari.

Kada je Jensi izbacio onu trojicu iz saluna i izveo Katoa, Dok Holidej je sedeo mirno nastavljajući partiju. Jednim okom je primetio Jensi-ja, ali je smatrao da će imati dovoljno vremena da se vidi s njim. Kada je igrao, nije želeo ni sa kim da razgovara, a ova partija je trajala već preko petnaest sati. To je bio razlog više da ne ispušta karte iz ruku.

Odjednom, žagor ljudi u salunu nadjačao je njisak konja. Bolan njisak, prepoznao je Dok. To je bio njegov Mig, takođe je prepoznao. Ostavio ga je, štali, u zadnjem dvorištu iza saluna da se odmara posle dugog puta. A sad je njegov njisak javio da se nešto dešava. Nešto neprijatno.

Kao oparen, Dok je skočio i bacivši karte na sto, u dva skoka našao se na vratima.

Pojurio je u štalu i još sa vrata ugledao Džetro Kida kako korbačem besomučno šiba Miga.

Konj se propeo na zadnje noge pokušavajući da se glavom odbrani od udaraca, ali boks, koji su činile dve grede sa svake strane konja, nisu mu dale da se okrene.

Kao razjareni jaguar, Dok se u jednom skoku našao kraj bandita i jednim udarcem nogom raspalio ga posred leđa. Bandit se povio unazad kao da su mu leđa polomljena, a onda se okrenuo na peti i zamahnulo prema Doku Holideju.

Munjevitim pokretom Dok je uhvatio korbač i jednim trzajem ga izvukao iz banditove ruke. Onda je

zamahnio i na banditovom licu se zacrvenila duboka brazda.

— Gade! — prosiktao je Dok. — Ovo ti je da zapamtiš kad si me sreo.

Bandit se uhvatio rukama za obraz, a onda je skočio na Doka Holideja.

Ovaj se, međutim hitro izmakao u stranu i bandit se skljojao među noge konju u susednom boksu.

— Kide, gde si? — doviknuo je jedan od bandita, koji se upravo pojavio na vratima.

Instinktivno, Dok se okrenuo i ugledao pištolj u banditovim rukama.

Ni Kid koji je posmatrao ovu scenu nije mogao da se zakune da je video kada je Dok izvukao revolver. Ali, dva plamena su se gotovo slila u jedan, i Arni je pao koliko je dug, a Dok Holidej je još dok je povlačio okidač, skočio u stranu i zrno iz Arnijevog revolvra prošištao je pored njega.

— Gubi se gade! — podviknuo je Dok Kidu — i čuvaj se da mi se još nekad ne nađeš na putu.

Kid se podigao i brišući krv sa lica požurio prema vratima štale. Iako je bio jedan od najbržih revolvraša u ovom kraju, shvatio je da nema šanse, pa je požurio da se izgubi.

Već na vratima okrenuo se i dobio Doku:

— Ali, čuvaj se i ti mene. Jer, ovo što si mi napravio platićeš kad-tad. Išaraću te tako da ćeš ličiti na uskršnje jaje!

— Zar još govoriš — poleteo je

Dok, ali je Kid već bio na vratima krčme, a Mig je zarzao pozivajući ga.

— Sad imam važnija posla od tebe, bitango — rekao je Dok i vratio se Migu.

To je bio razlog što Jensi, kada je ušao u salun nije našao svog starog prijatelja.

Mora da je otišao u hotel, pomislio je, Jensi. Potražiću ga kasnije.

Okrenuo se i požurio niz ulicu da ga Kejt i Kato ne čekaju dugo.

III

Prvi utisak koji bi većina ljudi stekla kad upoznaju Listera Djuka, bio je neki sivi ton, koji kao da je lebdeo oko njega.

Njegova kosa bila je srebrnosiva, a isto takve boje su bili i njegovi dugi brkovi koje je nosio s neskrivenim ponosom.

Zbog srčanog oboljenja od kojeg je godinama patio i njegova koža je imala neki sivkast ton.

Kada se svemu tome doda činjenica da se on uvek oblačio u siva odela, onda postaje jasnije zbog čega je i sam vazduh oko njega delovao nekako sivo.

Ali, iza tog sivila nalazio se jedan veoma bistar um koji ni pred najvećim problemima nije odstupao.

Guverner Lester Djuk je imao samo jednu brigu, a to je budućnost i prosperitet Teksasa i svim silama je radio na tome da na tom planu postigne najviše što je moguće, ne štedeći sebe.

Uprkos svim upozorenjima njegovog lekara, Lester Djuk je još uvek izgledao savršeno sposoban da odlučno upravlja svojim poslovima.

Bilo je, naravno, trenutaka kada je njegovo srce pokazivalo znake slabosti. Tada bi njegova kćer Kejt i doktor Boles insistirali na tome da se bar nekoliko dana odmara, a poslove prepusti svome zameniku.

Međutim, nikakva bolest nije mogla dugo da zadrži u krevetu čoveka kakav je bio Lester Djuk. Njemu je bilo važno da je napad prošao i vraćao se svome pisaćem stolu kao da se ništa nije dogodilo.

Doktor Boles je često obasipao prekorima svog pacijenta, a Kejt je s tugom odmahivala glavom. Ali, guverner nije mogao da izdrži dugo bez posla. Želeo je da se jednoga dana Teksas pominje s poštovanjem, ne samo u vladi u Vašingtonu, već i u svim vladama sveta.

Ta odlučnost se jasno videla u nje govim očima kad je papire na svom stolu odbacio u stranu i pogledao u Jensija Banermana koji je sedeo prekoputa njega.

— Kejt mi je rekla da se Džoni sinoć ponovo našao u gužvi — prijetio je guverner.

— Da. Sreo je nekog momka koji je s njim imao neizmirene račune, guverneru. To nije bila njegova krivica — pokušao je Jensi da opravda svog prijatelja.

— Njegova ili ne, on je već stekao prilično nezgodnu reputaciju. — Guverner je podigao neke hartije sa stola i mahnuo njima. — Izveštaji o štetama po salunima, koje je taj

momak napravio. Moji savetnici su mi već rekli dovoljno o njemu. Ja ne mogu večito da gledam kroz prste Džoniju Katou. Mislim da je to jasno. I nemoj da ga braniš!

— To nije bila njegova krivica, guverneru — ponovio je Jensi. — Osim toga, Džoniju nije potrebno da ga ja branim.

Djukove oči su za trenutak bljesnule.

— Nije? Ali, o tome ćemo razgovarati kasnije. To sam pomeću samo onako, jer mi je Kejt juče rekla da je Džoni opet upao u neke neprilike.

— Onaj što ga je napao, Džetro Kid, izgleda da je prilično nezgodan momak — ipak je počeo da objašnjava Jensi. — Već godinama njegovi prsti su umešani u razne zločine, a zakon nikako da mu stane na put. Džoni mi je rekao da Kidov dolazak ovamo neće doneti nikakvo dobro ovom gradu...

Djuk se namrštio.

— To je ono što i mene brine. Poslednja stvar koju želim da vidim u ovom gradu, to su razbojnici i ubice... U stvari, takve tipove uopšte ne želim ni u jednom kutku Teksasa.

Jensi je shvatio da je guverner na taj način želeo da mu stavi na značke da se nešto krupno pojavilo na vidiku. Međutim, nije rekao ništa, niti je pokazao radoznalost posle ovih guvernerovih reči.

Djuk je lagano ustao sa svoje stolice i rukama se oslonio o sto.

Jensi je i nesvesno stao doručja stolice na kojoj je sedeo. Ali je ipak

uspeo da se uzdrži i da ne priskoči da pomogne guverneru, koji se dizao s prilično napora.

Nije to učinio zato što je znao da bi mu takva uslužnost donela samo prekor bez kojeg je mogao da bude.

Djuk je zatim odmakao od stola i prišao velikoj mapi Teksasa, koja je visila na zidu iza njegovih leđa. Jasno se čulo kako diše s naporom dok prstom prelazi preko mape.

Njegov prst se kretao od Ostina na sever i zapad prateći pravce Teksaske i Zapadne železničke pruge. Zatim je pošao duž reke Kolorado, na sever, prešao San Sabu na mestu poznatom pod imenu Pregleg, dotakao San Angelo na severu, zatim skrenuo na zapad kroz Fort Končos, Stajls i duž reke Pekos do istimenog grada koji se nalazio u Pekos dolini.

Međutim, Djukov prst nije dotakao grad Pekos. Zaustavio se nešto ranije na mestu poznatom pod imenom prelaz „Konjska glava“.

Nekoliko puta je lupio prstom po tom mestu, a zatim napravio širok krug oko njega zahvatajući i neke delove granice Meksika.

— To je zemlja Kjova Indijanaca — rekao je. — Cela teritorija iza Sijera Blankas, pa sve dole do Rio Grande. Na sever sve do Big Springa. Na zapad do Gudnajtove pruge koja prelazi u Meksiko... Na istok, do doline Pekos.

Jensi je čekao. Po Djukovom tonu je osetio da najvažnije tek dolazi i da je to što je dosada rekao bio samo uvod u ono što je zapravo želeo da kaže.

— Nije to sve dobra zemlja, ali je njen veći deo pogodan za gajenje stoke. Naravno, samo pod uslovima da jedan čovek može da drži nekoliko hiljada akri. Na taj način bi na svakom akru mogao da drži po par govéda, što bi predstavljalo prilično krdo, koje bi moglo da ishrani dobar deo stanovništva njegove okoline.

— Koliko znam na tom delu zemlje, bar na nekim mestima, već su se smestili doseljenici — oprezno je primetio Jensi.

Djuk je klimnuo glavom.

— Da. U tome i jeste problem. Zato je sad prilična gužva sa Kjovama.

Jensi je klimnuo glavom, a stari Djuk je nastavio:

— Ti znaš moje mišljenje o tom pitanju, Jensi. Indijanci imaju pravo da se bore za svoju zemlju, to sam mislio oduvek. Ali, vlada iz Vašingtona smatra da mi moramo da zaštitimo i doseljenike. A ja moram da sprovodim vladina naređenja i ne smem dozvoliti masakr ma sa čije strane dolazio. Na velikoj sam mucu...

Ponovo je seo na svoju stolicu i rukom umorno prešao preko lica.

— U stvari — nastavio je — ja ne volim te kaznene ekspedicije. One samo raspaljuju strasti. I činjenica je da Teksas to ne može sebi da dozvoli. Ali, šta mogu. Upravo sada je na nekoliko mesta potrebno prisustvo naših vojnika. Bilo bi neophodno da nekoliko trupa neprestano bude na Del Riju. Isto tako, neke odrede sam morao da pošaljem u Korpus Kristi... Upravo u ovom

času ne mogu da odvojim nijednog čoveka za taj slučaj sa Kjovama.

Jensi se namrštio.

— Čini mi se da je njihov poglavica Crveni Bik?

Djuk je klimnuo glavom i nasmešio se tužno, a Jensi je znao da je izgovorio upravo one reči koje je guverner želeo da čuje.

Djuk je duboko uzdahnio.

— Crveni Bik... da Jensi, on je poglavica Kjova. Ali, taj čovek nije neki divljak, kako mnogi naši ljudi misle, iako svoje borbe vodi na takav način da se belom čoveku prevrće utroba. On je veoma inteligentan čovek, Jensi. Čovek, koji se trudi da što više sazna o belcima. On je čak i svoju kćer, Mali Cvet poslao u misiju u San Angelo na školovanje. Dozvoljavao belim ljudima da se naseljavaju na njegovoj teritoriji, ali ne može se očekivati da će im dozvoliti da mu zauzmu celu dolinu Pekos...

Djuk je iz svog stola izvadio kutiju sa cigarama i ponudio je Jensiju.

Obojica su zapalili.

Djuku je lekar zabranio pušenje, osim, možda, posle obeda, ali se on nije mnogo obazirao na to. Naravno, kad je bio sam. U Jensija je mogao da bude siguran da to neće reći njegovoj kćeri.

— Crveni Bik — nastavio je pošto je povukao par dimova — je dobar diplomata. Prošle nedelje poslao mi je svoju kćer.

Djuk se nasmešio kada je video kako se Jensi uspravio u svojoj stolici, pa je klimnuvši glavom dodao:

— Da, da. Ona je koristila ime koje su joj dali u misiji gde se školovala. Rut. To je vrlo inteligentna i obrazovana mlada žena, Jensi. U ovim delovima zemlje nije uobičajeno ni za belu ženu, a kamo li Indijanku da uči... U svakom slučaju, ona mi je prenela poruku svoga oca. Crveni Bik zna da njegovom narodu rat ne bi doneo ništa dobro i svestan je činjenice da bi ga na kraju izgubio. Međutim, on isto tako zna da će i mnogi beli ljudi poginuti u borbama. Prema tome, on želi sporazum. Kjove traže zemlju s obeleženim granicama koje nijedan beli čovek neće smeti da pređe. U tom slučaju on garantuje da će svoje ljude držati u miru na teritoriji koja bude njegova.

— Zvuči fer. A gde želi tu zemlju?

Djuk je uzdahnio.

— U dolini Pekos. U celoj dolini Pekos.

Jensi je razmišljao nekoliko trenutaka.

— Meni se čini da se ta ideja neće dopasti doseljenicima. I oni su prilično divlji — rekao je.

— U pravu si. Najbolja zemlja je upravo tamo. Ali, narod Crvenog Bika, takođe, mora od nečega da živi.

Jensi je nabrao čelo.

— Nameravate li da mu date tu zemlju? Mislim da mu je ostavite — ispravio se.

— Da... Ja sam već potpisao sporazum. Doduše uopšten, ali... Potpisao sam da garantujem Kjovama da im nijedan belac neće doći na nji

hovu teritoriju. No, zasad još nisam predložio gde bi ta teritorija trebalo da se nalazi. Mislím koje su joj granice.

— Hm! Kao predlog to je u redu, guverneru... dozvolite da kažem. Ali, granična linija neće zaustaviti nikoga. Naročito stočare, kad otkriju sočnu travu i vodu. A šta će se desiti ako se na toj teritoriji nađe samo jedno nalazište zlata?

— S tim moramo da računamo. Ja ne sumnjam u to da će razni odmetnici često prelaziti granicu. Kao što ne sumnjam ni u to da će ljudi Crvenog Bika s njima postupati na svoj način, ako ih uhvate.

— To mogu da vam garantujem — rekao je Jensi. — Međutim, taj sporazum ima i dobre strane. Ako date Crvenom Biku teritoriju koju želi, bićete u stanju da sa veoma malim brojem vojnika nadzirete ostalu teritoriju na koju će nagnuti doseljenici. A kad taj deo Teksasa bude naseljen, Meksiko će morati da se okane ideje o aneksiji Pekos doline.

Djuk je klimao glavom gaseći cigaru.

— Sada ti je; verovatno, jasno zbog čega mi je stalo da ti uspeš Jensi?

Ove guvernerove reči nisu nimalo iznenadile Jensija. Još od početka, čim je guverner počeo da govori, znao je da će i on, na neki način, biti upleten u tu stvar. Jedino ga je zanimalo, kako.

To mu je Djuk rekao trenutak kasnije.

— Ja moram da se lično vidim sa Crvenim Bikom, Jensi. Indijanci nemaju mnogo poverenja u razne papire i zvanične dokumente, dok ne vide ljude koji potpisuju te papire.

— I ne bez razloga — gorko se osmehnuo Jensi.

— Da — klimnuo je glavom Djuk, — Zato ih i razumem. Vrlo rado bih otišao da ga posetim u njegovom tipiju, ali bih imao grdne muke sa Kejt i doktorom Bolesom. Pravo da ti kažem ne verujem da bih uspeo da ih ubedim da treba da idem. Kad je moje zdravlje u pitanju, nikakvi argumenti za njih ne važe... Biće mnogo jednostavnije da Crveni Bik dođe ovamo.

Jensi nije mogao da sakrije svoje iznenađenje.

— U Ostin?

Djuk se nasmešio.

— Da... To će za njega zaista biti doživljaj. On nikada nije video veći grad od Pekosa.

— Ali, kako? Ko će biti taj koji će ga dovesti ovamo? I ko će se usuditi da krene na njihovu teritoriju?

— I za to sam se već pobrinuo. Crveni Bik je u prijateljskim odnosima sa jednim mojim starim poznanikom, a i tvojim koliko se sećam. On ga je jednom spasao teške zubobolje...

— Dok Holidej!

— Da. Trebalo je prilično vremena da ga pronađem. Pre nekoliko dana moj prijatelj pukovnik Grant mi je javio da će se Dok Holidej pojaviti ovde za nekoliko dana.

— Već se pojavio — zamišljeno je rekao Jensi. Koliko je znao, Dok Holidej nije želeo da se meša u državne stvari. Samo strah da će nastati masakr Indijanaca i njegovo urođeno osećanje za pravdu moglo ga je dovesti ovamo.

— I, gde je?

— U salunu „Saundaun”. Bar je tamo bio juče, kad se ono desilo sa Džonijem... Mora da je još tamo. Ili bar negde za zelenim stolom.

— Onda ga treba tamo i ostaviti. Ionako neće krenuti, dok ne odigra svoje partije. On zna da su zasad Indijanci jači, pa neće žuriti. Ipak, potraži ga večeras i objasni mu da je Crveni Bik voljan da dođe, samo mu je potreban neko kome će verovati, ko će mu biti garancija, da mu se ovde neće dogoditi nikakvo zlo.

— Kako znate da će Crveni Bik doći?

— Njegova kćerka me je uverila u to. On je zainteresovan da vidi kako „veliki beli otac” upravlja svojim narodom. To samo može da bude dobro, Jensi. A ako budemo mogli da razgovaramo, da jedan drugome stegnemo ruku, mislim da neće biti mnogo problema oko sklapanja ugovora. Osim toga, ja znam da će i njegova kćerka uticati na njega. Naravno, ako bude uverena da će ugovor doneti dobro njenom narodu.

— Izgleda da ona ima mnogo uticaja na politiku svoga oca — primećio je Jensi. — To je prilično čudno, kad se radi o indijanskoj ženi. One obično nemaju nikakva prava kad su u pitanju poslovi poglavice.

— Zato ti i kažem da je Crveni Bik inteligentan čovek. Ali, i ona je zaista neobična devojka. U to ćeš se i sam uveriti kada je budeš upoznao.

Jensi se nasmejao.

— Baš me zanima da vidim kako izgleda ta devojka što se uputila u diplomatiju.

— Ti si diplomirani pravnik, Jensi. Mislim da odlično poznaješ zakone Teksasa. Tvoj posao će biti da malo uobličiš taj ugovor u nekim važnijim tačkama. A najvažnije je, ipak, da dovedeš Crvenog Bika u Ostin, da lično razgovaramo o krajnjim uslovima.

— U prvom trenutku sam se malo kolebao, guverneru. Mislio sam da će to biti veoma težak zadatak. Ali, ako sa mnom krene Dok Holidej, onda, nema problema... Nego, hoćemo li Dok i ja moći da se pozovemo na vojsku?

— Naravno — odgovorio je gu-u glasu zatreperio čudan naglasak. — Naravno, ako sam te dobro razumeo. Ti si to mislio kad su u pitanju belci, doseljenici, zar ne?

— Da — nesmejao se Jensi. — I s njima će biti muke. Mogu misliti kako će se ponašati kada nas ugledaju u društvu poglavice. Inače, znači, treba da idemo sami?

— Mora da bude tako, Jensi. Crveni Bik će imati više poverenja, kad bude video da sam mu poslao samo vas dvojicu.

Jensi se nagnuo napred i ugasio cigaru u pepeljari na stolu. Zatim se uspravio nameštajući opasač sa revolverom.

— Uputstva su prilično jasna, mi-

slim. Pronaći Crvenog Bika i dovesti ga ovamo.

Djuk je klimnuo glavom.

— Mislim da nije potrebno da ti kažem da, ako mu se šta dogodi...

Jensi je podigao ruku. Zaista nije bilo potrebno da se to posebno naglašava.

— Hoćemo li doći sami, ili ćemo dobiti i pratnju uz Crvenog Bika?

— Zar je to važno — čuo se podsmešljivi glas Doka Holideja, koji se upravo pojavio na otvorenim vratima guvernerove kancelarije. — Od kada je tebi potrebna svita? Dobar dan, guverneru. Opet vlada hoće da podvali Indijancima?

— Dobar dan, Dok. Drago mi je što vas vidim — pravio se guverner da nije čuo Dokovu primedbu.

Jensi je, obradovan, krenuo da lupi Doka po ramenu. I njegova ogromna ručerda bi ga sigurno srušila na zemlju, da Dok nije reagovao mu njevito. Odmakao se tako brzo da je Jensiјеva ruka uspela da ga dotakne samo vrhovima prstiju.

— Ta tvoja medveđa šapa mogla bi da spljeska i nekog ko je malo snažniji od mene — nasmejao se Dok.

— Zato za tebe ne kažu badava da si brz kao zvečarka — odgovorio je Jensi. — Drago mi je što si prihvatio da ideš sa mnom.

— A šta si mislio? Valjda se nisi nanosio skalpa? Ja doduše, nisam baš voljan da se mešam u vladine poslove, ti to znaš. Mene se oni apsolutno ne tiču. Ali, koliko znam, vaši vojnici nisu nimalo nežniji od Indijanaca. Pa mislim da neće biti

na odmet da se prihvatim tog posla. Osim toga, ja imam neke svoje privatne poslove koje moram da obavim. Uz put, naravno — zagonetno se nasmešio na svoj poluironični način.

— Ni ja nisam s raskida da uletim u neku guž... — počeo je Jensi, ali videći prekoran pogled Djuka, prekinde na pola reči.

— Dakle momci — podsetio ih je Djuk na svoje prisustvo — moramo da završimo razgovor. Vi Dok znate o čemu se radi.

Dok je klimnuo glavom.

— Kako sam rekao, Crveni Bik treba da dođe ovamo. Pratiće ga njegova kćerka. I nemojte misliti da će sve biti lako. U Teksasu je mnogo ljudi koji ne žele da daju Kjovama ni pedalj zemlje. Naročito ne u dolini Pekos. Ako neko od takvih ljudi sazna da ste vas dvojica moji izaslanci u vezi sa potpisivanjem ugovora, vaši životi mogu da postanu veoma jeftini.

— Veoma zabavno, Jensi — obratio se Dok svome prijatelju.

— Aha! A, kada polazimo? — upitao je Jensi guvernera.

— Kejt vam je rezervisala kartu za večernji voz.

— Ako smem da primetim, ja bih radije krenuo na konju — rekao je Dok. — Nisam navikao da se odvajam od njega. Osim toga, ne volim mnogo tu mašineriju, koja me zasipa dimom.

Guverner je pogledao Jensiја.

— Nemam ništa protiv — slegao je ramenima Jensi. — Naći ćemo se

u Fort Marlou, pa ćemo nastaviti zajedno.

— Dajem ti fore jedan dan — nasmejavao se Dok, kada su on i Jensi napustili kancelariju guvernera Djuka. — Imam ovde još neke zanimljive poslove.

— Svrbe te prsti — pecnuo ga je Jensi.

Dok se nasmejavao, prstom dodirnuo obod svog crnog kalifornija šešira i smakao ga na zatiljak, a onda se okrenuo i pošao prema salunu.

Jensi je požurio kući da se spremi za put.

IV

Još sa Dokovog lica nije nestao osmeh posle pozdrava sa Jensijem kada je pred njega istrčala Lili Dan, njegova stara poznanica.

Lili je pevala po salunima Zapada i sada se našla u ovoj jazbini. Još kada je Dok upoznao bila je prava lepotica. Ali, godine su učinile svoje, pa ni debeo sloj šminke nije mogao da sakrije tragove života kojim je živela. Ali, bila je pouzdan prijatelj i čovek je mogao da se osloni na nju.

— Šta je Lili? Šta te je toliko preplašilo? — upitao je Dok.

— Vratili su se... Tamo je pravi haos... Kao da već nije bilo dovoljno ono juče... — mucala je Lili.

— Ko se vratio?

— Onaj sa probušenim ušima... Džetro Kid. Traže tebe. Ne veruju da ne znamo gde si. Jedva sam se izvukla. I mene su maltretirali. Pre-

turili su mi celu sobu. Mali Ted se nekako izvukao... odjurio je po šerifa — govorila je zaduhana devojka.

— Traže mene, kažeš — namrštio se Dok.

Devojka je klimnula glavom i pokušala da popravi frizuru, koja je bila u priličnom neredu.

— Da. Kažu da će ti oderati kožu zbog Arnija... Kažu da si ga ti ubio.

— Hm. Hajdemo da vidimo i smiri se. Najbolje bi bilo, doduše, da se negde skioniš.

— Ne brini za mene — govorila je devojka već umirena ubrzavši korak za Dokom Holidejom.

Već na samim vratima saluna Dok je osmotrio situaciju.

Ispred šanka stajao je debeli barman sav oznojan i očigledno još uvek preplašen, a do njega se rasporačio jedan čovek, grdosija, gradski šerif. Njega je Dok Holidej sada video prvi put, jer je tek odnedavno bio ovde.

— Vlasnik ovog saluna, gospodin Kinsi upravo mi je rekao da ste vi momci napravili ovde neki rusvaj, da ste mu sve polomili i sada je vreme da platite — govorio je šerif mirnim zvaničnim glasom. — Hoćete li to učiniti dobrovoljno?

Dok Holidej je osetio kako ga obuzima bes. Ova budala od šerifa se očigledno previše uzda u svoj „kolt“, pomislio je, a da ne zna gde je, to je još očiglednije. Stoji tu sa palčevima zakačenim o pojas kao da se nikada u životu nije našao pred banditima, pa ne ume da prepozna ni ove pred sobom.

Četiri bandita su stajali nasuprot njemu nacereni i bezobrazno posmatrali šerifa kako uleće u nevolju iz koje, to su znali, može da ne izađe živ.

— Ako ne platite, poslaćemo vas pešice kući — govorio je šerif.

— Da, uzećemo vam konje — oku razio, se i Kinsi, vlasnik saluna. — Mogao, bih da tražim i mnogo veću naknadu, na primer odštetu za propuštenu zaradu, jer prošle noći nismo mogli da radimo. Ali, neću biti takav, jer...

Nije dovršio rečenicu.

Džetro Kid je ispružio ruku i ras palio ga posred brade. Čovek se skljojao na pod kao prazna vreća.

Šerif je reagovao, ali ne dovoljno brzo. Džetro Kid ga je lupio pesnicom još dok je vraćao od udarca koji je uputio Kinsiju.

Šerif je uspeo da izvuče „kolt“, ali je opalio u plafon, siv od dima. Naime, već se rušio na leđa. Ipak, Kid je uspeo da mu zada još dva žestoka udarca.

Posle tih udaraca šerif je ostao da leži na podu. Bio je bez svesti i to ga je spaslo. Da se samo još jednom pokrenuo, niko od bandita ne bi oklevao da mu saspe u stomak čitav šaržer.

U salunu je nastao muk. Banditi su shvatili da je poslednji trenutak da se izgube sa ovog mesta koje je postalo suviše vruće za njih. Počeli su da se povlače prema vratima.

Samo što je zakoračio preko praga, kroz pokretna vrata saluna koja je otvorio nogom, Met koji se po-

vlačio prvi, osetio je strašan udarac po vratu.

Kao pokošen srušio se licem prema zemlji od udarca šake Doka Holideja. Tada je počela pucnjava kakvu Ostin odavno nije doživeo.

— Kidajte — prolomio se glas Džetro Kida kroz praštanje metaka koji su izletali iz njegovih revolvera. — Ja ću ga dokrajčiti.

Napolju je već bio pao mrak, koji se u ovim krajevima spušta naglo. To je bila velika pomoć Doku Holideju, koji se povukao u senku i zadovoljno se smeškao, posmatrajući besomučnu pucnjavu i čekajući da banditi isprazne svoje šaržere.

Nije dugo morao da čeka. Uostalom, sve se to odigralo zaista munjevit.

Odjednom, pucnjava je prestala. Tog trenutka, Dok je iskočio iz svog zaklona.

Na brid njegove šake, naleteo je jedan od bandita. Bio je to Li. Udarac pod grlo bio je tako vešt da se bandit samo zaneo krkljajući.

— Životinjo! — vrisnuo je iKd. — Platićeš mi za sve!

Onako ogroman, zamahnuo je revolverom koji je držao u ruci, želeći da pogodi Doka Holideja koji je sad bio na osvetljenim vratima. Ali, Dok je trgnuo glavom unazad, i bandit se zavrteo oko svoje osovine kao čigra, i svom snagom naleteo na jedan sto koji se pod njegovom težinom bukvalno raspao u sitno iverje.

Sav zapenušen od besa, Kid se podigao i sagnuvši glavu jurnuo na

Doka, ali, ovaj je skočio u stranu i Kid je proleteo pored njega.

Tog trenutka je Hak, koji se već našao na ulici povikao:

— Rendžeril!

Ona dvojica što su do malopre ležali na podu kao klade, odjednom se podigoše i dadoše se u trk za Hakom koji je već potprašio pete.

Kid je zbunjeno tresao glavom dok ga je Dok sustizao svojim pesnicama, a onda je ipak uspeo da ga potkači nogom i odbaci do šanka.

Taj trenutak je iskoristio da se izgubi na stražnja vrata.

Zastao je kraj prozora koji je gledao u dvorište i doviknuo:

— Ubiću te, Dok! Ubiću te prvi put kada te budem sreo! Zapamti to!

Dok je jurnuo za njim, ali ovaj se već izgubio negde u noći.

Ipak, Dok je znao da je Kidova pretnja bila istinita i da zlikovac kakav je bio on više neće oklevati kada ga bude ugledao.

Osmehnulo se malo čisteći svoje elegantno odelo i nameštajući kravatu boje vina koja se malo pomerala na njegovoj besprekorno beloj košulji.

— Videćemo, momak — procedio je sebi u bradu.

V

Španski osvajači, koji su pre mnogo godina prohujali ovom dolinom nazvali su je Rio, jer to na njihovom jeziku znači reka.

Dolinu je zaista presecala jedna predivna reka. A pošto je njena vo-

da bila bistra, dok se šljunak na njenom dnu ljeskao kao srebrna školjka, dali su joj ime Rio Končos.

Tu, kraj Rio Končosa, španski vojnici su podigli svoj kamp na mestu koje je imalo odličan položaj i sa koga su mogli da odole napadima Indijanaca, čiju su zemlju otimali.

Taj njihov kamp i kasnije, kako su vekovi prolazili, uvek je korišćen, rušen i ponovo podizan, ali uvek su ljudi na tom mestu savijali svoja privremena gnezda.

Onda su na tom mestu počele da niču trgovine i od tada je grad Končos počeo da raste.

Končos nije bio veliki grad. U stvari, bio je to još uvek neki bespravan grad. U njemu nije postojao čak ni šerif, niti neka druga osoba koja bi tu dužnost obavljala i koju bi birali sami građani.

Doduše, neko vreme su birani šerifi, ali su svakog od njih, posle samo nekoliko dana nalazili sa metkom u leđima.

Sada u gradu nije bilo zakona, a to, izgleda, nije nimalo smetalo njegovim stanovnicima.

Malo je nedostajalo da se i Končos ubroji u gradove u koje su ušli zakon i civilizacija. To se moglo dogoditi kada je građena pruga, koja je vodila prema meksičkoj granici. Ali, baš stotinak milja ispred Končosa skretala je na jugozapad i tako mu oduzela tu šansu.

Naročito je takav status grada odgovarao Džeku Edžu i njegovim ljudima. Sa tog mesta oni su mogli da vrše prepade na karavane doseljeni-

ka, da pljačkaju i ubijaju i da budu bezbedni. Ovde su imali siguran zaklon i tu su se vraćali posle svake svoje zloćinske akcije.

Istina, s' vremena na vreme, i u Končos su dolazili rendezri. Ali, oni tu nisu mogli da ostanu večito. Po njihovom odlasku, divljanje razbojnika postajalo je još žešće.

U to vreme Džek Edž je, u stvari, bio gazda Končosa. Bolje reći, on i njegovi ljudi vladali su čitavom okolinom. Pametniji stanovnici ovoga kraja sklanjali su mu se s puta.

Bilo je i takvih koji su pokušali da mu se suprotstave. Te su, posle izvesnog vremena, nalazili zadavljene u Rio Končosu. Često su viđani leševi kako ih reka odnosi. Niko se nije ni trudio da takve leševe sahrani. Bolje reći, nije se usuđivao.

Vozovi su bili Džekoa specijalnost. Uživao je u tome da planira pljačku voza i uvek je s nestrpljenjem očekivao trenutak kad će upasti u lokomotivu i od mašinovođe preuzeti komande čelične grdosije.

Neki su govorili, šapatom, naravno, da je Džek bio pravo dete kad su vozovi u pitanju. Pričalo se da je on, dok je bio dete, želeo da postane mašinovođa. Međutim, onaj trenutni sjaj kada ugleda lokomotivu nestajao bi već sledećeg trenutka i on se pretvarao u pravu životinju, koja nije znala za milost. Njegove oči su dobijale neki ledeni sjaj metala od kojeg se ljudima ledila krv u žilama.

Tako su te oči izgledale i sada dok je posmatrao četiri konjanika koji

su poterali svoje konje preko rečnog gaza.

Džek je sedeo na stepenicama kolibe koja je ujedno služila kao „sudnica“. Tu je on znao da organizuje „sudenja“ za one koji su prekršili „zakon“, koji je on proklamovao.

Dva njegova čoveka sedela su po kraj njega. Džek je laktom gurnuo jednoga i očima mu pokazao veliki vojnički durbin koji je ležao na zemlji.

Prihvatio je durbin i lagano namestao sočiva dok konačno nije podesio daljinu.

Njegovi ljudi su ustali i uzeli puške koje su stajale naslonjene na zid. Pitali su se na koji način će Džek kazniti jahače, koji su upravo dolazili. A da će to učiniti, u to nije bilo sumnje.

Možda to neće učiniti odmah, ali svakako neće zaboraviti da to učini. Džek Edž je imao dobro pamćenje i nikad ništa nije zaboravljao.

— Džetro Kid — progundao je Edž tiho. Spustio je durbin i pokazao na jahače koji su dolazili. — S njim su Hak, Li i Met. Nisu svi na broju. Izgleda da su negde upali u gužvu. Gde je Arni?

Njegovi ljudi su izmenjali poglede. Ako Kidov izveštaj ne bude povoljan, možda će Edž poslati njih da obave zadatak. U tom času budućnost im nije izgledala nimalo ružičasto.

Jahači su sjahali pred kolibom, ali nisu prilazili, sve dok im Edž nije klimnuo glavom.

— Kako si Džek? — pozdravio ga

je Kid naslanjajući se na prečku za vezivanje konja. — Obavio sam u Ostinu ono što si želeo...

— Uradio si i nešto što ja nisam želeo — prekinuo ga je Edž oštro, a Kidovi pratioci su se instinktivno povukli u senku. Činilo im se da su tako manje vidljivi.

Edž je pokazao na njihova lica.

— Uvalikli ste se u neku gužvu. A čini mi se da sam rekao da nastojite, da budete što nevidljiviji, zar ne?

Kid je slegao ramenima.

— To je bio lični obračun, Džek.

Reči su zamukle na njegovim usnama. Džek Edž je neverovatnom brzinom potegao revolver i u divljem besu drškom udario Kida po zubima.

Dva zuba, uključujući i zlatni ožnjak, našla su se u prašini. Onda je Edž podigao revolver i zategao obarač.

— Pričaj mi o tome, prijatelju — rekao je opasno ljubazno.

Kid je sav drhtao, a lice mu se grčilo u hiljadu grimasa. Znao je da se smrt nadvila nad njim, čim je ugledao ludački sjaj u Edžovim očima.

— Momak kojeg poznajem, od ranije... — promucio je, prinoseći ustima svoju vratnu maramu. — Čovek koji me je ovako obeležio... na ušima. Džoni Kato. To je zaista bio lični obračun, Džek. Niko nema pojma da sam povezan s tobom. — Okrenuo se prema Haku i Liju, — Zar nije tako momci?

Li i Hak su stajali malo levo, a

Met je, tobož, poslovaio nešto oko konja. Kada je Edž pogledao prema njemu, on je lagano klimnuo glavom.

— Kako to da ste svi tako izubijani? — pitao je Edž.

— Bio je tamo i... ona propalica kockarska... Dok Holidej — naknadno je rekao Kid.

— Kako? I njega ste našli? Zar misliš da je on naivan? Zaboravio si šta nam je uradio kada smo poslednji put napali voz? Nijednu polugu nismo izneli!

— Kato je imao i jednog prijatelja. Snažan je kao grizli — pokušao je Hak da skrene razgovor.

Džek ga je samo presekao pogledom i on je zamukao.

— To znači da ste već imali ono što sam želeo kada ste svratili u salun, umesto da doletite ovamo kao što sam naredio — grmeo je Edž.

Kid je odmahivao glavom.

— Samo smo želeli po jedno piće. Na časnu reč. Samo po jedno piće.

Kid je malo povratio hrabrost kada je video da Edž ništa ne govori, iako je držao revolver još uvek uperen u njegov stomak.

— Pa? — zauriao je Edž iznenada, tako da su se svi prisutni trgli.

— Uh... Zlato iz Pekosa kreće sledećeg petka ujutro — promucio je Kid. — Vojska je obezbedila stražu, koja će pratiti pošiljku. Koliko će stražara biti zavisice od toga kako će stvari stajati s Indijancima duž Pekosa u to vreme...

Edž je liznuo usne.

— Mogli bismo i mi da malo na-

pravimo gužvu — rekao je. — Tako će vojnici morati da se okrenu na drugu stranu. Biće ih manje kod pošiljke.

— Ima još nešto, što bi, možda, moglo da bude od koristi — rekao je Džetro Kid, nadajući se da se Edž više ne ljuti na njega. — Doznao sam neke stvari u onom salunu pre nego što sam naleteo na Katoa.

To poslednje je bila laž, ali Kid je smatrao da će na taj način, ipak, moći da dokaže Edžu da u salunu nije samo gubio vreme.

Edž je lagano otkočio obarač kolta i vratio revolver u futrolu.

— Hajde, da čujemo i to — rekao je.

Ohrabren, Džetro Kid je počeo da priča, ali, kako će da završi svoju izmišljotinu još nije znao.

VI

Teksaška i Zapadna pruga bile su privatno vlasništvo. Nevada Džim Bačer, čovek koji je bio vlasnik pruge, obogatio se pronalazivši srebro u godinama pred izbijanje građanskog rata između Severa i Juga.

Kada je izbio rat, Nevada Džim Bačer je iznajmio lokomotivu i tri vagona. Natovario je srebro, a zatim krenuo da svoje blago skloni na sigurnije mesto, nego što je u to vreme bio Virdžinija Siti. Sa tri vagona puna srebra, Džim Bačer je bio ubeđen da će i na drugom mestu naći sreću i moći da prosperira.

Ali, banditi i izdajnici među njegovim sopstvenim ljudima nisu mislili tako. Kada se kompozicija sa

srebrom našla na samoj ivici dubokog kanjona, na čijem je dnu proticala reka Arkanzas Nevada, Džim je shvatio da neko namerava da mu preotme dragoceni tovar. Jer, pruga, koja je išla duž kanjona, bila je prekinuta.

U tom trenutku je Nevada Džim odlučio da nikom ne da svoje blago. Poterao je lokomotivu napred i kad je stigao do mesta na kojem su šine prekinute, znao je da će kompozicija od tri vagona, do vrha puna srebra, poleteti u zelene vode Arkanzasa. Ali, rešio se da ne padne živ u ruke napadača. Iako je bio ranjen, bacio se u dubinu.

Bio je ubeđen da ga dole čeka smrt. Ali, Arkanzas je na tom mestu dubok, a blaga struja ga je odnela tačno do okuke gde se nalazio logor vojnika konfederacije, koji su mu pružili pomoć.

Kada je rat prošao, Nevada Džim se ponovo setio svoga blaga. Nekoliko godina po svršetku rata navratio je na obale Arkanzasa. S njim je bio i jedan Englez, koji je umeo da roni. Za njega je bila dečja igra da na dnu reke, čija dubina nije bila veća od petnaestak metara, pronađe vagone sa srebrom. Posle toga, Englez se vratio kući, bogatiji nego što je ikada mislio da će to biti, a Nevada Džim Bačer je ubrzo postao vlasnik ogromnog komada zemlje u Teksasu i sagradio je svoju vlastitu prugu.

Jensi Banerman je razmišljao o Teksasu i istoriji Zapada, dok je voz išao duž obale reke Pekos, zapadno od Stajlsa. Sledećeg dana treba da

stigne u Fort Marlou i tada počinje njegova misija, razmišljao je. Nasmešio se kada se setio Doka Holideja, jer je bio ubeđen da ga on već čeka za nekim kartaškim stolom divljeg Fort Marloa.

Setio se kako mu je pretprošle večeri, posle večere, dok su sedeli pod bogatom krošnjom magnolije, Kejt rekla da sporazum zbog koga je on sada u misiji, ima mnogo veću važnost, nego što on može i da pretpostavi.

„Tvoj otac mi je rekao da cela budućnost jugozapada zavisi od tog ugovora” rekao joj je tada.

„To je širi značaj ugovora” primetila je devojka. „Na žalost, postoji i uži, sebičniji i zbog toga će biti teška tvoja misija.”

Jensi je tada poveo prema klupi u dnu vrta, gde su bili zaklonjeniji.

„Moj otac na tome radi već nekoliko godina” nastavila je Kejt. „Doktor Boles, a i ja... zabrinuti smo... plašimo se da neće doživeti... Ako sporazum ne bude potpisan... to bi ubilo moga oca...”

„To nisi ni morala da mi kažeš, draga” umirivao je Jensi držeći je za ruku. „Ja ću dovesti Crvenog Bika i njegovu kćer u Ostin i pobriću se da im se ništa ne dogodi na putu.”

Dok je sada gledao kroz prozor, Jensi se sećao tog razgovora i nadao se da je njegov optimizam imao realne osnove.

Znao je vrlo dobro da je i guverner Djuk, kao i svaki čovek imao neprijatelja, koji bi se radovali svā-

kom njegovom neuspehu, a neke nje gove poteze sigurno ne bi ni odobrili. Bio je ubeđen da je u javnost već procurila vest da je guverner poslao svog čoveka na indijansku teritoriju i da se on nalazi baš u ovom vozu.

Osvrnuo se oko sebe i primetio grupu stočara, grubih izraza lica, koji su tim vozom putovali u Pekos. Po načinu na koji su ga gledali, znao je da mu ne misle ništa dobro.

Nije prošao ni pun minut kako je primetio da se o nečem dogovaraju, a zatim ustaju sa svojih sedišta i polako prilaze njemu.

Bilo ih je četvorica, snažnih ljudi, grubih i žuljevitih ruku i očiju čiji pogled nije obećavao ništa dobro.

— Ti si Djukov čovek? — upitao je jedan, očigledno vođa, bez ikakvog uvoda. Bio je to čovek od pedesetak godina, širokih ramena. Izgledao je snažan kao bufalo. — Ti si specijalni agent?

— Da — rešio se na otvoren razgovor Jensi. — Ja predstavljam guvernera Djuka. — Pokazao je rukom na sedišta preko puta. — Sedite, ako želite da razgovaramo. Nema razloga da žurimo. Imamo dovoljno vremena.

Četiri čoveka su gotovo automatski seli na sedišta preko puta njega.

Ipak, trenutak kasnije, onaj plećati pedesetogodišnjak je ustao, klateći se zbog kretanja voza.

— Mi svi živimo oko Pekosa, mister — rekao je bez ustezanja. — Svako od nas je izgubio bar nekog

svog u napadima tih bandita na naše karavane. I hoću odmah da ti kažem da nećemo mirno pristati na pregovore s njima. Ne, ako budemo morali da im damo makar i pedelj svoje naljboje zemlje.

— To je pre vas bila njihova zemlja.

Ona trojica se pogledaše i besno, stisnutih vilica, bukvalno zarežaše.

Vođa je samo mahnulo rukom i oni se opustiše na svojim sedištim.

Jensi je shvatio da ovog trenutka njegovu misiju može da bude prekinuta. Njih četvorica su jači od njega bez obzira koliko je vičan tučama i znao je da može da poleti kroz prozor pre nego što uspe da zamahne bar jednom.

Sada je prvi put zažalio što kraj njega nisu Dok Holidej, ili bar Džimi Kato. Zato je napravio najljubaznije lice što je mogao i požurio da kaže:

— Zašto ne posmatrate stvari na drugi način? Ima, valjda, još nekih rešenja...

— Kojih? — presekao ga je pedesetogodišnjak.

— Pa... Mogli biste da im date bar nešto zemlje. Onda ne biste morali da se borite za ostatak. Tada više nećete gubiti svoja krda, a i vaše porodice biće bezbedne. Meni to izgleda kao dobra pogodba.

Krupni čovek je prezrivo nabrao nos.

— Ja sam čuo da Indijanci traže dolinu Pekos?

Jensi je slegao ramenima pokušavajući da na licu zadrži prijateljski osmeh.

— Žao mi je. Nisam ovlašćen da govorim o detaljima sporazuma — rekao je.

— Do đavola! — opsovao je jedan od ljudi koji su sedeli. — To se nas najviše i tiče. Zašto, do sto đavola, ne bi mogao da nam kažeš te proklete detalje?

Jensi je ponovo slegao ramenima.

— Zar ne bi bilo bolje da se prvo razmotre neke druge stvari? Biće po sle vremena i za posebne detalje.

— Detalje? — besno je rekao krupni rančer. — Kakva je to vrsta prokletog pravničkog govora?

Jensiju se učinilo da je prva opasnost prošla. Nagnuo se malo napred i nešto tiše počeo:

— Da li biste više voleli da sa vama pregovara lično Crveni Bik sa svojim ratnicima?

Čim je postavio to pitanje, Jensi je na licima ljudi video da neće moći da zaborave šta su Kjove učinile njihovim porodicama. Naravno, bilo je jasno da im ni na kraj pameti nije padalo da su i poginuli Kjove imali svoje porodice. Zato je nastavio:

— Ja mislim da je bolje osigurati mirnu budućnost pokoljenjima koja tek dolaze, nego tražiti rešenje u ratu i krvi.

— Ja ću ti reći šta je bolje od toga, mister — rekao je krupni rančer ledenim glasom. — Treba zbrisati te crvenokože gadove sa lica zemlje! Eto, to je najbolje od svega.

Ostali su se složili u horu, i Jensi je shvatio da bi bilo sasvim bez smisla pokušavati da se ti ljudi ubede u suprotno.

— U redu — rekao je. — To je vaše mišljenje i ja mogu da vas razumem. Ali, guverner Djuk mora da radi ono što je dobro za celu zemlju, mada neće zaboraviti ni vas. Nije ni potrebno da vam ja to govorim.

— Doduše, Djuk je dobar čovek — priznao je rančer gundajući. — Ali, ovde čini grešku. Nego, što se tebe tiče... ja ne bih želeo da budem u tvojoj koži i da šetam ulicama Fort Marloa, ili Pekosa, mister. Naročito ne sa tim prokletim ugovorom u džepu.

Jensi nije mogao samo tako da pređe preko ove otvorene pretnje. Uspravio se i sa pola glave nadvisio krupnog rančera. Njegova ramena su bila još šira od rančerovih. Pogledao je čoveka pravo u oči.

— Ja imam zadatak koji treba da izvršim i nameravam da to i učinim. Bilo ko da pokuša da me u tome spreči može već sada sebi da rezerviš mesto na groblju.

Ljudi na sedištu su ćutali, a krupni rančer je odmerio Jensi i rekao:

— Hoćeš da kažeš da si brz na revolveru, mister? Pa, ja ti mogu reći da u Pekosu ima dosta ljudi koji su, takođe, prilično brzi... a ako i ne budu dovoljno brzi, treba da znaš, da postoje i drugi načini... jesi li me shvatio?

Prošao je pored Jensi ne čekajući odgovor, a ostali su ga sledili. Kada su stigli do vrata, krupni rančer se okrenuo Jensiju:

— U slučaju da želiš da me prijavaš Djuku, moje ime je Hemp Kar-svel... Zapamti to ime, mister.

Kada su oni izašli, Jensi je seo i duboko udahnuo. Ni sa jedne strane neće biti prijateljstva, bilo mu je jasno.

VII

Za to vreme Dok Holidej je već grabio prema Fort Marlou. Još je bio prilično udaljen od prelaza Konjska glava kada je primetio jahača kako besomučno juri za njim.

Skrenuo je malo s puta i zaklonio se za obližnju stenu. Mig se u tišini spustio i priljubio se uz samu stenu ispod jednog grma koji je izbijao sa njenog vrha. Dok je morao da se osmehne. Ova životinja je pametnija od mnogih ljudi, pomislio je.

Onda je čekao. Ali, na samom useku kroz koji je prolazio put, jahač je zastao i osmotrio teren.

Ovaj nije neiskusno, pomislio je Dok, gledajući kako jahač razgleda otiske Migovih kopita, u prašini.

Pogledao je malo bolje i prepoznao jahača. Džoni Kato! Šta on traži ovde?

Dok je morao da se nasmeje. Naglas. A Džoni se kao mačka samo zgrčio i već u sledećem trenutku je bio iza najbliže stene škljocnuvši revolverom.

— Ostavi tu pucaljku, Džoni — doviknuo mu je Dok.

— Idi do đavola! — viknuo mu je Džoni. — Jurim te od Ostina.

— A zašto, ako mogu da znam? Jesam li, možda, poneo nešto tvoje?

— Jesi. Moj dug. Pošao sam da budem uz tebe, zlu ne trebalo.

— Na zlo sam već odavno navikao. Prema tome zbog toga si mogao mirno da ganjaš devojke po Ostinu. I, ako je samo to, mogao bi lepo da okreneš konja i da se vratiš. Ja baš nisam neka beba, da ne budem lažno skroman.

— Nema nikakvog smisla da me ubeđuješ, Dok. Ovoga puta biću ti senka, pa ma šta ti rekao. Osim toga, zaboravio si kuda je krenuo naš prijatelj. Ako se tebi nešto desi...

— Šta misliš da su Indijanci ljuđođderi, pa neće umeti da se sporazume s njima.

— Ostavi sad Indijance, mađa ni oni nisu slatki. Jesi li video kako izgleda kad skidaju skalpove? Ja sam imao prilike da vidim.

— I ja. Ali, nikad na tuđoj teritoriji.

— Tačno! Ali, ja sam mislio na Fort Marlou. Tamo je gore nego među svim Indijancima na svetu. Mislim da znaš kakva se žgadija skupila tamo.

— A tebe svrbe leđa? Zar te nisu dobro udesili ono veče? Nadam se da znaš da tamo caruju i tvoji prijatelji?

— Ne verujem da su i oni tamo. Trebaće im malo vremena da iscele modrice — prsio se Kato, kao da ga pre neko veče ošamućenog od udara nije iz saluna izvukao Jensi. A da nije bilo Doka Holideja, ko zna kako bi prošao. Verovatno bi Jensi stigao prekasno.

— Ne veruješ? Pa, probaj — ironično se nasmešio Dok. — Neće mo-

ja leđa platiti. Samo, pomoli se uz put bogu, jer posle nećeš imati vremena... mislim, ako je moja pretpostavka tačna.

Dok su oni razgovarali, pripremajući se da nastave put iz daljine je do njih dopro tup prasak. Neko je negde pucao, ali, to mora da je bilo prilično daleko.

Baš kad se Džoni Kato približavao Doku Holideju, sa druge strane planinskog lanca išao je karavan vojnih kola. Kočijaši su vozili prilično lagano.

Ljudi koji su na svojim konjima pratili kola bili su već vrlo umorni, prašnjavi i znojavi, i jedva su se držali na konjima. Vrućina je bila nesnosna i za svakog od njih bilo je pravo mučenje jahati kroz ovaj užareni predeo.

Naređenje koje su primili bilo je jasno. Ni u kom slučaju ne dozvoliti da se privuče pažnja na ovaj konvoj.

I zaista, spolja je kolona izgledala kao normalna kolona vojnika sa kolima koja su verovatno prenosila vojnu opremu za neku od udaljenih tvrđava na ivici indijanskih teritorija.

Ipak, neko je znao da se u kolima nalazi nešto više od uobičajene pošiljke hrane i odeće.

Na vrhu grebena ispod kojeg je išao put, čekala je grupa jahača sa „repetirkama” u rukama. Jahači su bili Indijanci, ođeveni u kožne pantalone na čijim su šavovima bile prišiveni rese. Na nogama su imali meke mokasine od antilopine kože, a

njihova lica i gole grudi bili su išareni ratnim bojama.

Bilo ih je šestorica. Na signal svojega vođe poterali su konje kako bi se našli na najnižoj tački grebena, upravo iznad glava jahača, koji su pratili karavan.

Karavan je prosto mileo džombastim putem. Kola su škripala, a točkovi neprestano nailazili na kamene koje je bilo rasuto po putu.

Lupanje točkova po džombama odbijalo se od zidova kanjona i pokrivalo svaki drugi zvuk koji je bio slabijeg intenziteta.

Prvi znak po kojem su vojnici shvatili da nešto nije u redu bio je kada se narednik skljkao na zemlju oboren pušcanim hicem. Teško zrno velikog kalibra pogodilo ga je tačno među oči. Sledeći je bio vozač prvih kola. Metak ga je pogodio u srce i čovek je, s tupim treskom, pao u prašinu.

Ostali jahači su zbunjeno zastali ne znajući šta da rade.

Tek posle nekoliko trenutaka pohitili su da se zaklone iza kola. Iznad njih su odiekiivali urlici i praštanje „repetirki“. Zrna su se odbijala od kamenih zidova kanjona i zviždeći zloslutno letela kroz vazduh.

Ljudi su se dovikivali, a ranjenici su ječali od bolova.

Dva napadača su skočila sa stene na najbliža kola. U divljem trku poterali su ih prema ljudima koji su se krili iza ostalih kola karavana. Međutim, točkovi kola su skrenuli u stranu, zakačili za stenu i kola

su se izvrnula, prosipajući teret kojim su bila natovarena.

Za to vreme, kaplar je pokušavao da uspostavi bar neki red među svojim ljudima. Međutim, nije stigao ništa da uradi. Odjeknuo je pucanj puške velikog kalibra i vojnik ispred njega srušio se na zemlju pogođen u vrat. Još jedan je pao pogođen u rame.

Ljudi iz obezbeđenja sa čela kolone, osuli su vatru. To je bilo još gore, jer su se oni u sredini sada našli između dve vatre.

Kaplar je uzvikivao naređenja, stojeći pored jednih kola i sam ne potpuno svestan onoga što govori. Bio je mlad i bez iskustva, a tokom obuke nije bio upoznat ni sa jednim slučajem koji bi mogao primeniti na ovu situaciju.

Još dva vojnika su pokušala da okrenu svoja kola unazad, ali ih je smesta oborila paklena paljba iz „repetirki“.

Kaplar je bio očajan. Još je jedino bio u stanju da pomisli na to da bi trebalo potražiti pomoć i, priljubivši se uz vrat životinje, divljim galopom je poleteo prema izlazu iz kanjona. U ruci je držao vojnički „remington“ iz koga je nasumce pucao prema stenama, iza kojih su se krili napadači.

Nije odmakao više od dvadesetak jardi, kad je oboren konj pod njim. Pao je preko glave konja i zakotrljao se po kamenitom tlu kanjona, a pištolj mu je izleteo iz ruke. Izubijan, ali rešen da ne prekida borbu, uspravio se s mukom na noge, vadeći svoju oficirsku sablju. U drugu

ruku je uzeo nož, koji su oficiri mogli da nose, mada nije bio reguliran deo opreme.

Međutim, pogodila su ga još dva metka. Jedan u ruku, a drugi u nogu. Pao je na zemlju poluonesvešten, osećajući kako ga obuzimaju talasi paklenog bola. Kao da se ceo predeo okretao u divljem kovitlacu oko njega i u tom trenutku obuzeo ga je užasan strah da će ga Indijanci živog skalpirati.

Sada su već svi vojnici bili ili ranjeni, ili mrtvi. Konačno, sve se umirilo.

Napadači su sjahali sa obronka i počeli bezbrižno da jašu kroz kanjon, ubijajući natenane ranjenike na koje su nailazili.

Jedini čovek koji je u tom času bio živ i u uniformi, bio je kaplar. Neko je, izgleda, pomislio da je mrtav i tako su ga ostavili da leži na zemlji, dok su se napadači okrenuli prema kolima.

Sa divljim uzvicima i očiglednim trijumfom, bacili su se na uništavanje kola i sanduka. Razbijali su kutije u kojima je bila zapakovana hrana za ljude iz karavana. Iz dvojica kola su počele da ispadaju sanduci sa polugama od srebra.

— Ne dirajte ništa od toga! — viknuo je vođa. — Imamo dovoljno vremena da prenesemo... kasnije.

Dok je to govorio rasecao je platinenu cirađu na jednim kolima i među balama odeće najzad pronašao ono što je tražio.

Bio je to nov „getlingov mitraljez“ sa mnogo kutija municije.

Čovek do njega se okrenuo i počeo rukom da briše oznojano lice. Na dlanovima su mu ostajali tragovi boje.

— I? Šta sam ti rekao, Džek? — nacerio se Džetro Kid. — Reci? Šta sam ti kazao? Mislim da će ovaj mitraljez zaista moći da nam posluži.

Džek Edž je klimao glavom koristeći ostatke cirađe da bi obrisao boju sa lica.

Međutim, na njegovom licu nije se video osmeh pobede. Već je planirao na koji način će najbolje upotrebiti ovaj dodatak svome naoružanju.

— I još jedna stvar, Džek... — dodao je Džetro Kid, želeći da bude siguran da je povratio milost svoga šefa. — Pošto su ovi „Indijanci“ napali karavan, vojska će morati da pošalje više ljudi u borbu s njima. Tada ćemo bez po muke moći da se dočepamo zlata, kad ga budu prenosi li za Ostin.

— Znam to — progundao je Džek i grubo odgurnuo Kida u stranu. — I zato sam se i predomislio. Nijedna poluga srebra ne sme nestati iz ovog klanca. Treba da budu sve na broju kad vojska stigne. Spakuj ovaj mitraljez i smesta pođite u Končo. Ja moram da potražim negde vode, da se dobro operem.

Odmakao se od kola, a Kid je neko vreme stajao i sa divljenjem posmatrao opasno oružje. Do đavola, sada će oni postati vlasnici doline Pekos!

VIII

— Požuri! — doviknuo je Dok Holidej Džoniju i bacio se u sedlo. — Ako se ne varam, to je onaj konvoj sa srebrom i još nečim mnogo dragocenijim. Na polasku mi je rekao Jensi da mogu da ih sretnem.

Džoni Kato se bacio u sedlo i požurio za Holidejem.

Trebalo im je bar sat dobrog jahanja da stignu do klanca iz kojeg su čuli pucnjavu. Konji su im već bili u peni kada su sjahali. Prizor koji se pokazao pred njima bio je jeziv. Kola polomljena, roba koju su vojnici prenosili sva rasuta, srebrne poluge razbacane, okolo pobacane velike bale platna čiji su se razmotani krajevi vijorili na vetru.

— Grom i pakao! — procedio je Džoni dok je Dok Holidej zamišljeno klimao glavom i pažljivo osmatrao okolinu.

Nigde se nije primećivalo da ima ikog živog.

— Ovo ni u kom slučaju nisu urađili Indijanci — najzad je rekao Dok.

— Zašto misliš? Zar ne vidiš i dve strele u onoj cirađi?

— To ne znači ništa, znaš i sam. Pogledaj mrtve. Nijednom nije skinut skalp, što Kjove redovno rade sa pobeđenima, baš kao i Apači. I ne liči na Indijance da samo tako odu, a ostave svu ovu hranu i toliko tkanine, koju bi mogli vrlo korisno da upotrebe.

— U pravu si — govorio je Kato preturajući nogom jedno metalno sanduče. — Do đavola! Kakav je ovo

paket? Vidi, Dok. Redenici za mitraljez, ako se ne varam. Nisam ga nikad u životu video, ali biće da tako izgleda.

— Tačno! To je bno što mi je napomenuo Jensi. Mitraljez. Da ga potražimo. Mora biti da je u ovim kolima.

Ali, ni kad su pretražili ceo konvoj, nisu ništa našli.

— Izgleda da je taj tvoj mitraljez razlog prepada — rekao je Kato. — U tom slučaju, to su zaista mogli da budu Indijanci.

Dok se namrštio.

— Ne budali. I sam si video da prepad nimalo ne liči na delo Indijanaca. Nema skalpiranja, a i konji su imali potkovice, pogledaj.

Kato se zagledao u tragove.

— Prokleta si u pravu. Ali, možda su se sjurili peške, pošto su s brda poubijali vojnike. Oni znaju da kriju tragove.

— Zar ne možeš da se oslobodiš predrasuda jednog belca? Zar misliš da su oni budale? Šta misliš da bi uradio guverner kada bi doznao da su se Indijanci dočepali jednog mitraljeza?

— I sam znaš šta bi uradio. Iz tih stopa bi poslao za njima trupu vojnika. Stigli bi ih pre nego što bi uspeali da shvate kako funkcioniše to oružje.

— Svakako. A ako bi pomislio da su to uradili beli razbojnici?

— Pa, i onda bi se potrudio da se prevrne svaki kamen, dok ih ne bi pronašao.

— Da, ali sigurno ne bi bilo takve žurbe, zar ne?

— Verovatno, ne bi...

— Sigurno ne bi, bez obzira što veoma uvažavam guvernera Djuka. U najernjem slučaju, pomislio bi da će banditi prodati mitraljez Meksikancima, a onda neće moći da bude upotrebljen protiv njegovih vojnika. Time bi stvar bila skinuta sa dnevnog reda.

— Počinjem da shvatam šta miliš... ali, ostaje činjenica da mitraljeza nema.

— Ako budemo imali sreće, nećemo osetiti kako izgleda naći se pred njegovim nišanom — rekao je Dok. — Zato bi trebalo što pre saznati gde se nalazi.

— Ali, šta ćemo s ovima? — pokazao je Kato na izmasakrirane vojnice.

— Ja treba da se u Fort Marlou sastanem sa Jensijem, a ti ćeš se vratiti da saopštiš vest guverneru.

— Ne pada mi na pamet!

— Žao mi je, ali moraćeš. Od mog dolaska zavisi taj posao sa Kjevima. A ako farmeri ili rančeri nabasaju na ovo pre nego što vojska dozna šta se dogodilo, jurnuće na Indijance, pa verovali da su oni to uradili, ili ne. Za mitraljez ne brini. Čini mi se da znam gde je, samo sad mislim da nije on najvažniji.

Kato je nešto promrmljao, ali je i sam shvatio da je Dok Holidej u pravu. Bacio se u sedlo i doviknuo:

— Vratću se brzo, a kad završiš taj posao dođi u Končos. Ja ću biti tamo. Dosta mi je onog sa probušenim ušima. Mislim da ću mu ovoga puta odneti i mirđuše!

— Pazi samo da oni tebi ne daju brnjicu — obavio mu je Dok. — Oni nisu tako velikodušni.

Rotapsao je Miga po sapima i zamisijeno dodao:

— Dragi prijatelju, ni nas, na žalost, neće niko susret sa tim gadovima. Ako mi ne potrazimo njih, oni će naći nas. Cuo si šta je ona bitanga Kid rekao.

Kao da je razumeo o čemu je Dok govorio, Mig je zarzao i namestio se tako da mu se njegov gospodar u jednom skoku nasao u sedlu.

Već je bilo veče kada se Dok Holidej našao u Fort Marlou, malom gradiću u blizini meksičke granice kroz koji je prolazila pruga.

Uputio se odmah da potraži neki hotel, jer voz sa Jensijem je trebalo da stigne tek sutra oko devet sati pre poone.

— Hej mister — presreo ga je jedan dečak — tražite li prenoćište?

Ali, on nije imao vremena da mu odgovori. Pogled mu se zadržao na gomili ljudi koja se iskupila ispred jednog saluna. Bilo je tu dosta i Meksikanaca, a mogao se videti i poneki Indijanac u uniformi vojnih vodiča kojih je bilo prilično u to vreme. Njih niko od belaca nije smeo taknuti prstom, jer bi, u tom slučaju, odmah bio izveden pred vojni sud. Naravno, to ih nije oduševljavalo, ali morali su da ostave na miru ove Indijance.

Dok je malo zastao, da vidi kojim putem će najbolje proći, a da se ne očeše o ovu gomilu, kada su do nje ga doprle reči jedne žene:

— Nije trebalo da dolazi ovamo. Znala je da će je ščepati neki momak! Ha! Ha! Ha!

— To nije momak već bandit, a ona je kćerka Crvenog Bika. Ako joj se nešto dogodi, nijedan skalp neće ostati na našim glavama, već do sutra — uplašeno joj je dobacila jedna žena.

— Sto mu gromova — rekao je Dok shvativši situaciju. Znači, Mali Cvet je došla pred Jensija. Hrabra devojka, ali lakomislena, pomislio je i jurnuo u masu.

— Ne idi tamo stranče! To je čovek Džeka Edža. Zapretio je da će ubiti devojku, ako neko samo proviri kroz vrata. Ti ne znaš Barnija. Veći je krvnik od samog Edža.

Gotovo vukući čoveka, koji ga je uhvatio za peš kaputa, Dok je pravio sebi prolaz kroz gomilu. Iznad glava okupljenih ljudi ugledao je jednog momka kako dovodi dva osedlana konja.

— Znači, bandit želi da otme Mali Cvet, pomislio je. Izgleda da sam stigao u poslednjem trenutku.

Gomila se razmakla i sada su momak sa konjima i Dok Holidej ostali sami na čistini pred hotelom.

Trebalo je da prođe samo tren, pa da se prepoznaju. Bio je to Li, jedan od bandita sa kojima se obračunavao u Ostinu.

Kada je ugledao Doka Holideja, Li se mašio rukom prema koricama kraj sedla, da izvuče kratku pušku. Dokove ruke su još bile negde u visini pojasa kada su svi prisutni već

dobro videli metalne ukrase na kundaku puške.

Kako su njegovi revolveri sa drškama od slonovače iskočili iz futrola, to niko nije video. Izgledalo je kao da su odjednom oživel i sami se našli na pravom mestu.

Puška je grunula, a metak je prozviždao iznad Dokove glave. Očigledno, bandit nije uspeo dobro da nanišani. A nije ni mogao, jer je Dok opalio dvaput i oba pucnja kao da su se slila u jedan. Dokova zrna su pogodila cilj nešto pre nego što su Lijeva izletela iz cevi.

Li se okrenuo oko sebe, raširio ruke i, ispustivši oružje, pao na zemlju kao vreća.

Dok Holidej mu je prišao i zaustavio se gledajući kratku pušku što je ležala u prašini. Nije bilo teško pogoditi. Bila je to jedna od onih pušaka, koje su nosili kočijaši vojnih karavana da im budu pri ruci i da im duga cev ne smeta kad upravljaju konjima.

Okrenuo se zatim i upitao jednog starca:

— Postoji li kakav drugi ulaz u salun, osim ovih vrata?

— Pa — odgovorio je starac s iznošenom vojničkom kapom Južnjaka na glavi. — Majkl obično drži stražnja vrata zaključana... a i prozor je zatvoren. Samo, bravu na prozoru možete otvoriti oštrom nožom. Ali, to vam neće mnogo koristiti, mladiću. Ako vam Barni i ne primećti, ne možete mu ništa. On drži devojku kao taoca. Ubiće je čim se približite. Ne verujem da biste nam

takvu bedu navukli na grad. Bolje će biti da se njih dvoje izvuku.

— Mmmm — promrmljao je Dok, shvatajući da bi i ovaj starac drugačije govorio da je u pitanju neka bela devojka.

Mahnuvši glavom vernom Migu, uputio se u susednu ulicu kao da ga ova stvar više nimalo ne zanima. Mig je laganim hodom krenuo za njim.

Mrak je već bio pao. Ipak, u ovoj ulici ne bi bilo tako mračno da kuće nisu bile toliko zbijene jedna uz drugu.

Čim je shvatio da su ljudi pred salunom izgubili interesovanje za njega, Dok se malo vratio i tapkajući po mraku našao kvaku stražnjih vrata. Pokušao je da je otvori, ali, morao je konstatovati da je onaj starac bio u pravu. Vrata su bila zamandaljena.

Pipajući po zidu stigao je do zamračenog prozora. Kroz tanku pukotinu u čerčivu do njega je dopirao bleđi trag svetlosti odnekud, iz unutrašnjosti saluna. Prozor je bio na podizanje i kada su mu se oči malo privikle na mrak, mogao je da vidi obris zasuna kraj prozorskog okvira. Jezičak zasuna je izgledao lako pokretljiv, pa je to obećavalo da će uspeli da ga podigne.

I zaista, oštricom noža koji je uvek nosio u džepu iako nije voleo da se s njim služi u borbi, Dok je nekako uspeo da dohvati jezičak zasuna i da ga pomeri u stranu.

Iako je podigao prozor samo toliko da može da gurne dva prsta,

presušeni ram je žestoko zaškripao i Dok je pomislio da će ga to odati.

Iz saluna je do njega doprla neka buka, ali niko nije ušao u stražnju sobu.

Dok Holidej je odahnuo. Lagano je podigao prozor na dovoljnu visinu da je mogao da se uvuče unutra.

Išao je na prstima. Izvukao je revolver i tiho prišao vratima. Za trenutak je oslušnuo, a zatim oprezno uhvatio kvaku i otvorio vrata.

Malo je falilo da naleti na samog Barnija. Stajao je blizu stepenica kraj stola za kartanje, a kraj njega je bila Mali Cvet, neverovatno mirna, iako joj je bandit držao revolver uperen u glavu.

Svetiljka iznad stepenica bila je upaljena i bacala je dovoljno svetla po prostoriji.

Dok Holidej se dvoumio šta da uradi, ali tada se neko uspentrao na prozor i povikao:

— Barni! Ostavljaj tu životinjku, Dok Holidej ti je za petama!

— Ne govori gluposti — dobacio mu je Barni. — Hoću one konje! Gde je Li?

— Mrtav je! Ubio ga je Dok. Ne mogu sada da ga jurim. Možda ti je već za leđima.

— Kučkin sin! Samo mi je on trebao — povikao je Barni i zgrabio devojku za kosu, vukući je uz stepenice. — Neka samo škljocne. Imaću bar toliko vremena da povučem obarač. A tada će Dok morati da se sretne sa Crvenim Bikom.

Tog trenutka, devojka se spotakla o stepenicu i pala. Barni je izgubio ravnotežu i cev njegovog pištolja mu se našla iznad glave.

Dok Holidej je pritisnuo obarač. Barnijev revolver je poleteo i pao u ugao odmorišta, daleko od njega. Uostalom, ni da je bio bliže, Barni ne bi mogao da ga dohvati, jer su mu prsti bili smrškanjani.

Međutim, iako je vrištao od bolova, on je drugom rukom uspeo da uhvati devojkicu i povuče je ispred sebe kao štit.

Lagano se povlačio unazad znajući dobro da Dok Holidej neće pucati dok mu je devojkica na nišanu. Gurnuo je leđima vrata jedne sobe i povukao devojkicu za sobom. U magnoventu, Dok je primetio broj sobe. Devetnaest!

Imao je samo toliko vremena. Jer, onaj bandit što je malopre dovikivao sa Barnijem čuvši pucnjavu, raspalio je nasumce ceo rafal.

Jedan metak jepogodio petrolejku što je gorela iznad stepenica i suknuo je plamen koji je za tren oka uhvatio trošnu drvenu oplatu zidova.

Dok Holidej je otključao vrata i sjurio na ulicu. Ljudi su već trčali i raznim sudovima, do kojih su u brzinu došli, zahvatali vodu iz pojila za konje koja su stajala na sredini velikog trga. Pokušavali su da ugase vatru koja je pretila da će se proširiti po celom gradu čije su kuće bile većinom od drveta.

Zagledajući u prozore, Dok Holidej se samo nadao da vatra neće stići do sobe devetnaest, pre nego što on usne da nekako izbavi Mali Cvet.

A sada, kada je vatra već zahvatila celo prizemlje i prvi sprat, do

sobe devetnaest mogao je stići samo preko krova. Pogledao je još jednom celu zgradu. Bila je obasjana požarom i video se svaki detalj.

Na uglu zgrade blizu samog trema nalazio se nekakav kip koji je trebalo da služi kao ukras. U jednom skoku Dok se uhvatio za njega. Na rukama se podigao do ramena kipa. Prebacio je nogu preko njega i rukama se uhvatio za ivicu krova, u stvari, nastrešnicu iznad trema. Naglim trzajem tela prebacio se na krov. Komad zapaljenog drveta proleteo je pored njega i pao na trem.

Vatra se brzo širila po čitavoj zgradi i dim je već izlazio kroz prozore drugoga sprata. Još nekoliko zapaljenih parčadi palo je pored njega i već je krov bio u plamenu.

Pogledao je gore i shvatio da se nalazi tačno ispod prozora sobe broj devetnaest. Želeo je samo da Barni, bežeći od vatre u međuvremenu ne promeni sobu. A ako promeni, biće to kraj svih troje. Barni će sigurno skočiti na njega čim se pojavi, a tada više neće imati ko da spasava Mali Cvet.

Sada je već bio na uskom simsu ispred prozora. Imao je sreće. Vatra još nije zahvatila drugi sprat, samo je dim kuljao kroz otvorene prozore.

Držeći se levom rukom o ram prozora, Dok Holidej je desnom izvukao revolver. Duboko je udahnuo ono malo vazduha što je ostalo nezasićeno dimom i ubacio se kroz prozor.

Samo da me sada ne spopadne kašalj, pomislio je i povikao:

— Barni!

Ali, niko se nije odazivao.

— Mali Cvete! — viknuo je Dok.
— Jesi li tu?

— Ne pucaj! — povikala je Mali Cvet. — Gurnula sam onoga gada. Pao je u vatru... Ovog trenutka... Bežimo!

Sad nije bilo vremena da je ispituje kako se sve to dogodilo. Znao je dobro da mu ona to ne bi ni rekla. Indijanske žene su naučile da se brane.

— Ne bih uspela da ti nisi naišao. Mislim ono dole — govorila je Mali Cvet zadihano. — Odveo bi me... Ne bi planuo požar...

Pogledala je kroz prozor i užasnuta povikala:

— Krov gori! Na tremu je već izgoreo!

Dok Holidej je pogledao. Bilo je tačno tako. Znači, ovuda ne mogu pobeći.

— Jedino nam ostaje da krenemo stepenicama. To je najbrži put — rekao je i, ne razmišljajući, uhvatio je devojkicu za ruku i povukao je za sobom.

Jara je bila nepodnošljiva, suzile su im oči, a u ušima im je tutnjalo. Stepenece su dogorevale, ali izgleda da su imale gvozdenu konstrukciju, pa su se još nekako držale.

Međutim, negde u visini prvog sprata stepenište je popustilo i potpuno se odvojilo od zida. Dok se uhvatio za gvozdeni gelender, a devojkica se obema rukama uhvatila o njegov vrat.

Podnožje ispod njegovih nogu nestalo je kada su se stepenice sa treskom sručile na pod. Samo je iz zi-

da štrčala gvozdena ograda i o njoj su visili Dok i devojkica, jedva zadržavajući kašljanje koje je pretilo da ih uguši. Onda je i gelender počeo lagano da se izvaljuje iz zida.

Bili su već na neka tri metra od poda kada se Dok odlučio na skok. Jednu ruku je oslobodio i obuhvatio devojkicu oko struka. Onda je pustio šipku i poleteo.

No, sve se dobro završilo. Kao mačka, Dok se dočekao na noge i držeći devojkicu u naručju, istrčao na ulicu užasno kašljući.

Gotovo se prepao kada je posle žestokog kašlja pogledao oko sebe. Devojke nije bilo. Napregao je oči, osmotrio malo bolje i nasmejao se.

Devojka je bila na jednom pojilu. Umivala se i dovodila u red svoju odeću.

— Ništa njih ne može zbuniti. Fali joj još samo ogledalo — progundao je Dok. — Žensko je žensko, a tu je pamet usmerena samo u jednom pravcu!

Rekao je to, iako je u dubini duše znao da se ta tvrdnja ne može odnositi na Mali Cvet.

Ipak, jedva je čekao da svane dan da se oslobodi ove misije. A tada... malo će odahnuti, pa krenuti u Pekos, grad sa najpoznatijim kockarnicama u ovom kraju.

IX

Mali Cvet, ili Rut, kako su je nazvali misionari, bila je jedna od najlepših žena koje je Jensi ikada video, a u taj broj je uključivao i Kejt Djuk.

Nalazili su se u prostranoj sobi vojnog utvrđenja koje je bilo podignuto na samom prelazu Konjska glava. Vojnici su stajali pored zidova, čutljivi i nepomični, sa karabinima naslonjenim uz nogu.

Kapetan Kvajt se nalazio na jednoj strani stola. Posmatrao je Jensija koji je sedeo pored poglavice Crvenog Bika, uz kojeg je sedela njegova kći.

Na drugoj strani sobe, u teškom muku i nepokretnih lica stajalo je nekoliko ratnika, koji su predstavljali pratnju Crvenog Bika. Dva ratnika ni za trenutak nisu skidala poglede sa Jensija i kapetana Kvajta, koji su znali da je dovoljno da naprave samo jedan sumnjiv pokret, pa da im se tomahavke, smesta, zariju u glave. Ostali ratnici su držali oči prikovane za vojnike.

Trudeći se da ne izgleda napadno, Jensi je posmatrao poglavicu Crvenog Bika. Bio je baš onakav kakvog mu ga je opisao Dok Holidej.

Ruke i snažni torzo bili su mu puni ožiljaka koje je zadobio u mnogim borbama. Na glavi je nosio bogatu perjanicu od repnih pera ratnog orla. Sa strane, na perjanici, bila su pričvršćena dva bizonova roga. To je bila oznaka poglavice Kjo-va i znak da je, kao takav, spreman da razgovara.

U normalnim okolnostima on bi imao svega dva ili tri pera u kosi i ne bi nosio trotsruku ogrlicu od zuba grizli medveda, koja mu je sada krasila prsa. Ta ogrlica je o njemu govorila kao o čoveku velike hrab-

rosti i sigurne ruke. Jer, nijedan indijanski ratnik nije smeo da nosi trofej, ako ga nije osvojio sam.

Posle nekoliko trenutaka Jensi je skrenuo pogled prema devojci koja je bila obučena u tradicionalnu odeću Kjo-va, dok joj je kosa, crna kao gar, u slapovima padala niz leđa.

— Mali Cvete — počeo je Jensi — reci svom ocu da njegov ugled ratnika i poglavice plemena Kjo-va nikada nije dovođen u sumnju. Ali, danas... danas želimo da vidimo njegovu mudrost.

Nekoliko trenutaka devojka je gledala Jensija pravo u oči, a zatim se okrenula svom ocu i počela da mu govori.

Crveni Bik je pogledao u Jensija i neko vreme ćutao.

Vojnici su počeli da se nestrpljivo meškolje i da bacaju poglede prema kapetanu Kvajtu, ne shvatajući šta znači ovo poglavičino ćutanje.

Poglavica je progovorio svega nekoliko reči, a devojka je prevela:

— Moj otac kaže da samo njegova mudrost neće biti dovoljna. I vi, takođe, morate pokazati mudrost, ako hoćete da više ne bude ubijanja.

Jensi je uzdahnio i klimnuo glavom. Znao je o čemu govori Crveni Bik. Kada je dolazio u tvrđavu pratili su ga podrugljivi uzvici, koje je on sasvim dobro razumeo. Prizor je bio užasno neprijatan i Jensi se sada setio toga. Da nije bilo Doka Holideja za koga su čuli i stanovnici ovoga kraja, i respektovali njegovu hrabrost i brzinu na potezanju revolvera, ko zna kako bi se sve izvršilo. Zato mu je i bilo krivo što

Dok nije želeo da prisustvuje pregovorima.

„Nije me ova država ničim zadužila da joj ja budem advokat” rekao je Dok. „Ionako će Indijanci ostati kratkih rukava. Nadam se da ih bar više neće ubijati. Potrudi se da se to napiše u ugovoru.”

— Crveni Bik je u pravu — priznao je Jensi tiho. — Reci mu da će sve biti bolje kada o odredbama ugovora bude razgovarao sa velikim belim ocem... u gradu...

Devojčine oči su zasvetlele.

— Ne morate da koristite te smešne, detinjaste fraze kad govorite sa mnom ili sa mojim ocem, mister Banermane. On zna da je mister Djuk guverner, poglavica isto kao što je to i moj otac. Ne morate govoriti na taj način...

— Pa... ja zaista nisam mislio ništa uvredljivo — rekao je Jensi prilično iznenađen. — Meni se čini da su te fraze izmislili sami Indijanci i koliko znam...

— Ne svi Indijanci, mister Banermane — rekla je devojka oštro. — Dozvolite da i mi možemo biti bar malo civilizovani.

Jensi je taman zaustio da nešto kaže kada se devojka okrenula svom ocu i počela nešto žurno da mu objašnjava. Kada je završila, Crveni Bik se okrenuo prema Jensiju i ovaj je pomislio kako je propao ceo plan putovanja u Ostin. Lice crvenog čoveka bilo je nepomično, ali u njegovim očima jasno se videla ljutnja. Ipak, progovorio je polako, bez uzbuđenja. Devojka je prevodila:

— Moj otac je nameravao da ode u Ostin i da lično razgovara sa guvernerom o uslovima ugovora... Razumeo je da će neko biti poslat da se postara o svemu, a naročito da to putovanje protekne bez neprijatnosti...

— Da, svakako. To je jeste razlog mog dolaska ovamo. Ali, mislim da bismo ovog časa mogli da razmotrimo neke preliminarne odredbe.

— Ja još nisam dovršila, mister Banermane — prekinula ga je devojka.

Jensi je uzdahnio. Sada je shvatio zašto je Djuk rekao da je Mali Cvet zaista neobična žena. Indijanske devojke skoro nikada ne govore u prisustvu belog čoveka, ali sa ovom čovek mora da bude vrlo oprezan, jer, očigledno, ne poseduje tu osobinu svojih sunarodnika.

— Moj otac je samo hteo da vas upozori — rekla je. — U slučaju da se njemu nešto dogodi, ceo jugozapad će buknuti plamenom rata. Tada će biti kasno za sve pregovore. Narod Kjova se neće smiriti sve dok skalp guvernera Djuka ne bude visio na totemu, koji se nalazi usred sela Kjova...

Kvajt i vojnici su se malo uznemirili, ali su Indijanci ostali potpuno nepokretni. Jensi je pogledao devojku u oči.

— Zar je Crveni Bik sve to rekao u tih nekoliko reči? — upitao je.

U jednom kratkom trenutku njen pogled je pobegao u stranu i Jensi je znao da je njegova pretpostavka tačna. Devojka je očeve reči prevela u svojoj obradi. Bilo mu je jasno

svakog meseca
DOK
HOLIDEJ
najbolje priče vesterna

da će se stvari iskomplikovati, ako ona bude nastavila po svome.

Izgledalo je kao da ona ne name-rava da mu odgovori, pa se Jensi okrenuo kapetanu Kvajtu i upitao:

— Kad polazi prvi voz za Ostin, kapetane?

— Prvi voz polazi sutra. To je jedan stočarski voz...

Jensi je ljutito odmahnuo rukom. Do đavola, pomislio je. Samo bi još trebalo da predlože Crvenom Biku da pođe vozom, kojim se inače prevozi stoka! Preko te uvrede poglavica sigurno ne bi prešao. Pogledao je devojkicu i video kako je besno stisla usne. Netremice je gledala u kapetana Kvajta.

Kvajt se nakašljao. Uši su mu plasnule crvenilom.

— Ja... hm... nisam mislio da predložim taj voz. Pomenuo sam ga samo uzgred. Prvi, sledeći voz na koji ne mora mnogo da se čeka, polazi iz Pekosa u petak ujutro. Prevozi zlato...

— Voz koji prevozi zlato? — namrštio se Jensi.

— Pa, da. Mi ga zovemo zlatni voz, mada on ne nosi uvek zlatan tovar. — Kvajt je jedva dočekao da može da izbegne devojčin pogled. — S vremena na vreme, u našem sefu, u tvrđavi, nađe se poprilična količina zlata, koju iskopaju rudari u brdima oko doline Pekos. Ponekad se desi da se nađu i znatne količine. Tada zlato šaliemo vozom, specijalnim kolima. „Vels Fargo” obezbeđuje stočare, a ja obično šaljem nekoliko svojih ljudi, ako mogu da ih odvojim...

— Izgleda da bi to bio idealan voz za nas — rekao je Jensi. — Može da nam zatreba to obezbeđenje...

— Beli ljudi zaista dobro štite svoje zlato — upala mu je u reč Indijanka sa prizvukom gorčine u glasu. — I ja se slažem, mister Banermane, taj voz, zaista, izgleda pogodan. Ali, moram ponovo da vas posetim, ako...

— Nema potrebe da me na nešto podsećate, mis — presekao je Jensi kratko. — Dobro znam šta može da se dogodi, ako vi i vaš otac ne stignete u Ostin.

— Odlično! Mislim da smo se razumeli.

Ustala je i počela nešto da govori Crvenom Biku, koji je, takođe, ustao i gledao u Jensiju. Zatim je tiho nešto rekao svojoj kćeri.

— Šta je rekao? — upitao je Jensi.

Devojka ga je pogledala hladno.

— Rekao je da ste vi čovek sa pogledom orla... To je veliki kompliment kada su Kjove u pitanju, naročito kada to kaže poglavica.

— Zahvalite svome ocu u moje ime, molim vas, i recite da i guverner Djuk, takođe, ima takav pogled. Recite mu da on želi mir i pravednu dodelu zemlje plemenu Kjova.

Dok je govorila, devojka je netremice gledala u Jensiju. U njenom pogledu videlo se da je zaista prava Indijanka i to nije mogao da promeni nikakav boravak u misiji.

— Hoću da verujem da ste ozbiljno mislili to što ste rekli — odgovorila je tiho. — Razlikujete se od pra

vih političara... Mi ćemo doći u petak ujutro.

— Da li bismo pre toga mogli da bar uopšteno porazgovaramo o ugovoru? — brzo je upitao Jensi.

— U petak ujutro, mister Banermane — odvratila je devojkica, kao da nije čula njegovo pitanje, a zatim su svi Indijanci pošli iz sobe.

Jensi i Kvajt su ih posmatrali kako odlaze, dok su vojnici još uvek nepomično stajali na svojim mestima.

Spolja su dopirali pogrđni uzvici, i Jensi je znao da je to kavgadžija Hemp Karsvel stigao sa svojim ljudima.

To je shvatio i Kvajt, pa je izdao naređenje svojim vojnicima:

— Izadite napolje, i postarajte se da Crveni Bik bezbedno napusti obezbeđenje.

Obrisao je lice maramicom, a kada je i poslednji vojnik izašao, obratio se Jensiju:

— Prokletstvo! Bilo je zaista prilično napeto. Smatrate li da ćete uspeti? Mislim na taj prokleti ugovor.

— Djuk će biti fer — odgovorio je Jensi. — Ali, neće mnogo doprijeti svojoj popularnosti, ako Kjovama ustupi dolinu Pekos.

— Pretnostavljam da to uključuje i okolna brda?

— I ja tako mislim.

Kvait je lagano klimao glavom.

— Tamo ima još mnogo zlata. Nikakva granica neće sprečiti naše ljude da ga se i domognu.

— To će onda biti vaš problem. Vi ćete morati da ih zaustavite u to-

me — rekao je Jensi. — Što se mene tiče, čini mi se da bi mi prijalo jedno piće... Šta vi mislite o tome?

— I meni će dobrodoći — rekao je Kvajt i pošao u susednu sobu po piće.

X

„Getlingov mitraljez” je ležao rastavljen u delove u zadnjem delu kolibe koju je koristio Džek Edž.

Džetro Kid se petljao sa teškim delovima mitraljeza, pokušavajući da shvati na koji način pasuju jedan uz drugi.

Džek Edž je stajao naslonjen na dovratnik i zamišljeno ga posmatrao, grickajući tanak iver koji mu je služio kao čačkalica.

— Nemamo nikakve proklete koriste od njega, kad je ovako u delovima — rekao je Edž grubo. — Zašto, kog zaboga, nisi bolje pazio kad si ga rastavljao tamo, u kolima?

Kid je podigao pogled i slegao ramenima.

— Nisam mislio da će predstavljati toliki problem da ga ponovo sklopim. Prosto ne mogu da shvatim kako ta đavolja naprava funkcioniše.

Edž se odmakao od dovratka i zamišljeno pogledao delove mitraljeza. Bez ikakvog upozorenja iznenada je zamahnuo nogom i vrhom čizme potkačio Kida pod bradu. Bandit je odleteo u drugi kraj kolibe i udario o zid. Ostao je da leži, trljajući rukama glavu. Pogledao je gore, u Edža koji je stao iznad njega.

Bez reči, Edž je besno izvadio komadić ivera iz usta i bacio Kidu u lice.

— Slušaj, burazeru, sklopićeš taj mitraljez tako da može da radi... Danas je nedelja... Želim da u sredi bude spreman za probno gađanje. A ako ne bude... pa, u četvrtak ćemo prisustvovati tvojoj sahrani!

Okrenuo se i izašao iz kolibe, a Kid se lagano podigao na noge. Iz nosa mu je lila krv. Besnim pogledom je odmerio mitraljez, a zatim divlje udario nogom o njegovo gvozdено postolje. Gadno je opsovao.

U početku mu je nabavljanje mitraljeza izgledalo kao spasonosna ideja. Ali, prvi problemi su nastali već onda kada su hteli da ga prenesu u Končos. Morali su da ga rasklope. To je i upropastilo stvar. Sada nikako nisu uspevali da ponovo sastave delove.

Izašao je iz sobe u prednji deo kolibe. Karmen, meksikanska devojka, koja je stanovala u kolibi, upravo je oblačila svoju crvenu bluzu i pogledala ga kad je ušao unutra.

Osmeh joj se zaledio na usnama, kada je ugledala njegovo okrvavljeno lice.

— Oh, dragi! — uzviknula je devojka. — On, izgleda, nije zadovoljan tobom.

Kid je nestrpljivo odgurnuo u stranu.

— Nije! I neće ni biti dok ta prokleta naprava ne počne da radi. Obećao je da će me ubiti, ako sve ne dovedem u red.

Karmen ga je gledala uplašeno.

— A ti to ne možeš da uradiš, Džetro?

Kid je odmahnuo glavom.

— Ne, mislim da ne mogu.

— Izgledaš tužan. Hoćeš li da te ja malo raspoložim? — pružila mu je ruke s namerom da ga povede prema krevetu, koji je stajao u uglu.

— Ostavi me na miru, prokletinjo — odgurnuo je Kid.

Slegla je ramenima i odmakla se od njega.

— U redu, u redu. Ne moraš odmah da se ljutiš. — Izašla je iz sobe ne osvrnuvši se više na njega.

Kid je lagano prelazio preko sobe i napeto razmišljao. Možda bi mogao da dovede nekog vojnika iz Fort Marloa da mu pomogne — razmišljao je. — Ne, to bi bilo suviše rizično. Ali, bez pravog stručnjaka, niko neće biti u stanju da sklopi taj đavolji mitraljez, bilo mu je jasno. A Edž se ne šali. On će izvršiti ono što je zapretio. Samo, kako da sastavi ovo čudo sa toliko opruga i šrafitica koje je bez po muke rastavio! Sada sve to izgleda kao i da ne pasuje jedno uz drugo.

Izašao je pred kolibu, naslonio se na dovratnik i počeo da zavija cigaretu. Trgao ga je topot konjskih kopita.

Pogledao je dole, niz padinu i ugledao jahača koji je ulazio u grad. Bio je to onizak temeljan čovek. Sedeo je u sedlu nemarno kao da nema nikakvih briga. Jahač je ulicom, ali se držao senki zgrada. Video je i Karmen kako je domahnula konjaniku.

— Kučka! — procedio je. — Svejedno joj je ko je.

Konjanik je već sjahao i sad je vezivao konja za prečku koja je stajala ispred saluna. Onda se ispravio i malo pritegao pojas na kome je u futrolu visio teški revolver. Okrenuo se i ušao u salon.

Džetro Kid se sav ukočio, a papir i duvan ispali su mu iz ruku.

— Do đavola! — pljunuo je kroz zube. — Upravo sam pronašao stručnjaka koji mi je potreban.

Sišao je sa pločnika i pojurio prema salonu. Pogledavši preko pokretnih vrata saluna, shvatio je da nije pogrešio.

Pored bara je stajao Džoni Kato, nekadašnji puškar, i ispijao svoje piće. Nedaleko od njega odmeravajući ga pogledom, nalazila se Karmen.

Kid je držao prikovan pogled za nju i kad se okrenula prema njemu, mahnulo joj je rukom da dođe.

Oklevala je pogledavši u Katoa, ali joj je Kid ponovo nestrpljivo mahnulo rukom.

Još jednom je pogledala u Katoa i bezvoljno pošla ka vratima saluna. Osmehnula se tek na ulici kada je u Kidovim rukama ugledala zlatnik od dvadeset dolara. Sunce se odbijalo od zlatnika i Karmen je bez dvoumljenja pružila ruku.

XI

Pravo iz tvrđave u kojoj je ostavio Jensija i Crvenog Bika da se dogovaraju, Dok Holidej je požurio prema Končosu. Ali, kada se našao već skoro na izlazu iz Pekosa, koji

je bio na drugoj strani tvrđave, preko puta Fort Marloa, ugledao je pokretna vrata jednog saluna. Poznao je to mesto i znao je da su se i tu igrale vrlo zanimljive partije.

Upravo je zakoračio u salon kada se jedna teška ruka spustila na njegovu rame, grubo ga povukavši unazad.

Kao da ga je munja ošinula, Dok se na peti okrenuo. Levom rukom je odbacio ruku nepoznatog, dok je desnom, u sekundi, izvukao svoj veliki niklovani kolt sa kicoškim drškama obloženim slonovačom, čiji je obarač zlokobno škljocnuo. Cela ova operacija obavljena je tako brzo da većina prisutnih ni okom nije mogla da prati pokret kojim je revolver napustio futrolu. Svima je zastao dah.

Dok Holidej se izmakto korak nazad držeći revolver uperen u čoveka koji ga je povukao za rame. Zatim se na njegovom licu pojavilo iznenađenje.

— Čak! — uzviknuo je kada je prepoznao Jensijevog starijeg brata, na čijem je licu još uvek bio izraz straha i zaprepašćenja.

— Do sto đavola, Dok! — jedva je izgovorio Čak Banerman. — Mislilo sam da sam gotov.

Dok je vratio kolt u futrolu.

— Nije baš pravo vreme da me zaustavljaš na takav način... — nasmešio se i pružio Čaku ruku. Rukovali su se čvrsto, a onda je Čak pokazao prema salonu.

Dok Holidej je skupio obrve. Nije bio nimalo oduševljen ovim susretom. To mu je sasvim promenilo i poremetilo plan.

Uostalom, već dvadesetak dana stalno mu se nešto ili neko isprečuje na putu i dovodi ga u situacije iz kojih je oduvek bežao. I šta mu sad treba Čak? Zalepiće se uz njega kao krlja i neće moći ni da promeša karte, a kamo li da odigra čestitu partiju!

Ipak, nasmešivši se kiselo, pošao je s njim pred šank.

— Ti si poslednji čovek na svetu kojeg bih očekivao da sretnem u ovim krajevima — rekao je Dok poručujući piće.

Čak je klimnuo glavom.

— Nisam baš ja nameravao da dođem ovamo. To je bila ideja našeg starog. Znaš da on uvek nešto nanižu. Nego, jesi li mi video brata? Kažu da je on došao ovamo zbog nekog ugovora sa Kjovama? Ako uspe, ostaće dosta slobodne zemlje na koju će navaliti doseljenici...

— A tvoj posao je da kupiš što više te slobodne zemlje i to po ceni od jednog dolara po akru, ako se ne varam — podsmehnuo mu se Dok. — Posle ćeš, naravno, prodavati zemlju za dvadeset dolara po akru, zar ne?

— Pa... ja sam nameravao da odvojim nešto više od jednog dolara po akru, ali, možda ću moći da dobijem i za dolar — pravio se Čak da ne primećuje Dokovu zajedljivost. — Kompanija Banerman mora sebi da osigura malu zaradu. Takav je posao.

— Mislim da će ti se brat obrađovati kad bude čuo tvoje planove — podsmehnuo se Dok.

— Bilo bi mu pametnije da se okane čorava posla i da se vrati kući... Završio je prava, bio bi nam od koristi.

— To ćeš morati da mu predložiš — nasmejao se Dok. — Mislim da će biti oduševljen. Nego, koliko dugo si u Pekosu?

— Pa... stigao sam jutros. Specijalnim kolima iz Kingsbada u Novom Meksiku.

— Znači, bio si obavešten o poslu koji obavlja tvoj brat ovde?

— I ti? — zacerekao se Čak dovoljno glasno da su mogli da ga čuju svi gosti u salunu.

— Jesi li već javio ocu novosti? Pretpostavljam da si sakupio sve moguće informacije.

— Tata je već u Ostinu. Stvara tamo poznanstva i veze da bi mu omogućili da kuni prve delove slobodne zemlje, koja ostane pošto Indijanci odu na svoju teritoriju. Koliko sam razumeo, oni će dobiti dolinu Pekos, ali, odatle neće izlaziti. Znači, delovi zemlje na kojoj su dosada živeli, izvan doline Pekos, biće slobodni. Mi smo mislili, pošto je Jensi u samom središtu zbivanja to može samo da nam koristi...

— Znaš li št će ti reći Jensi? Poslaće te do đavola pre nego što dovršiš svoju priču.

— Pa, za koga ti navijaš, Dok? Za nas ili za te proklete Indijance? — iznervirao se Čak. — Ti ćeš još i Jensija nagovoriti da ne razgovara sa mnom.

Bilo je to dovoljno da se gomila oko bara uskomeša.

— Hej, Sendi! — uzviknuo je jedan rančer. — Od kada ti dozvoljavaš da prijatelji Indijanaca ulaze u tvoj salun?

— Ne znam o čemu govoriš, Karsvele — dobacio mu je Sendi, koji se plašio gužve kao žive vatre.

— Ovaj ulickani mister tamo kraj kase je prijatelj Indijanaca. On ih je i doveo ovamo, u tvrđavu „da se dogovaraju”. Koji Bog ima s njima da se dogovara!

Barmen dalje nije ništa rekao, jer je dobro znao da se to od njega nije ni očekivalo. Čuteći je, kao uostalom i drugi gosti, posmatrao Karsvela kako prilazi Doku Holideju, palčeve zakačenih za opasač. Njegovo lice je bilo zajapureno od viskija i besa.

Dok Holidej je još uvek stajao nemarno naslonjen na bar. Na njegovom licu se nije pomerio nijedan mišić kada je kroz zube rekao Čaku.

— Mislim da bi bilo bolje da se skloniš. Ovaj bufalo neće biti miran. Ovo je moja stvar.

Čak je podigao obrve i odmakao se nekoliko koraka.

— Vidite li ga! — viknuo je Karsvel pokazujući rukom na Doka Holideja. — Šteta što ovde nije i njegov prijatelj Banerman! Ti prokletnici hoće da predaju dolinu Pekos onim smrdljivim Indijancima! Ne samo svu najbolju stočarsku zemlju, već i jedina nalazišta zlata na okolnim brdima. Jedina nalazišta na ovoj teritoriji.

— Nemam nameru da se svađam sa vama, mister — rekao je Dok. —

Koliko se sećam, nas dvojica se nismo upoznali.

— I nismo, ali sad ćemo se upoznati. Videćeš šta mislim o prijateljima onih šugavaca.

Doku Holideju je bilo već dosta svega. Ne daju mu ni trenutak mira. Čak ni toliko da popije brendisa poznanikom koga, takođe, nije baš želeo da sretne. Hteo je da izađe iz saluna. Kao što je i očekivao, Karsvel je podigao ruku i preprečio mu put.

— Budite pametni, mister i ne tražite kavgu! — opomenuo ga je Dok iskrivivši usta u ironičnu grimasu.

— Koga ti, do đavola, nazivaš glu pakom? — prasnuo je Karsvel.

— Nije ti to rekao — pokušao je da ga umiri barmen.

— Nego šta je? Isto to samo malo drukčije! A ti se ne mešaj!

Dok Holidej je dotle odgurnuo Karsvelovu ruku i ozbiljno mu odrezao:

— Sklanjaj mi se s puta!

Karsvel je pocrveneo još više, ako je to uopšte bilo moguće i zamahnuo nogom prema Dokovoj cevanići. Ali, nije bio dovoljno brz.

Pre nego što je njegova noga stigla cilj, pogodila ga je u grudi Dokova gvozdena pesnica.

Krupni čovek se zateturao i poleteo unazad, rušeći stolove na svom putu. Ali, brzo se uspravio i bukvalno urlajući, ustremio se na Doka.

Mada mu nije bilo do tuče, Dok je bio spreman i čekao je stisnutih pesnica malo pognut napred. Bio je miran i staložen kao i obično, dok

se na Karsvelovom licu ogledao divlji, bezumni bes.

U poslednjem trenutku, Dok je promenio nameru i nije mu zadao udarac za koji se spremao. Umesto toga, čučnuo je baš kada je Karsvel stigao do njega.

Ogromni rančer je preleteo preko Doka i udario o bar. Tek tada je Dok priskočio i zadao mu nekoliko snažnih udaraca trudeći se da ga ne osakati.

Rančer je jeknuo od bola, ali je ipak uspeo da se uspravi i stegne Doka u svoj medvedi zagrljaj.

Dok je učinio jedino što je mogao i to tek onda kada je osetio da mu nestaje vazduh. Podigao je koleno i rančer je uz potmulo krkljanje pao na pod.

Dok se malo odmakao da vidi hoće li se Karsvel podići, ali su ga za leđa zgrabila dva Karsvelova kompanjona. Ne štedeći ga, obojica su počeli da mu zadaju udarce.

Dok se branio i jedva je uspeo da vidi, da se Hemp Karsvel polako diže na noge brišući krv koja mu je oblila lice. Divlje je poleteo prema Doku, upravo u trenutku kada Čak više nije mogao da posmatra šta se dešava. Prišao je Karsvelu i zamahnuo je rukom, ali je ovaj naleteo na njega glavom i udario ga takvom snagom da je Čak odleteo do središnje prostorije.

Sav izbezumljen od besa jurnuo je za njim.

Za to vreme Dok Holidej je uspeo da sredi onu dvojicu koja su ga napala s leđa. Sada je shvatio da je

stvar otišla predaleko. Osmotrio je svoj elegantni kaput i skupu kravatu. Činilo mu se da nema smisla da sve to upropasti sa ovim budalama. Samo da se bar Čak nije umešao u gužvu. Jer, sada će morati da nastavi i on, razmišljao je motreći onu dvojicu da mu ne priđu previše bližu.

Upravo je zavrtao rukave na košulji, spremajući se da pomogne Čaku, dok je kaput prebacio preko bara, kada je morao da se nasmeje.

Čak je upotrebio trik kojim ga je baš on učio još dok se kao student družio sa Jensijem i dolazio u njihovom kuću. Naime, iskoristio je kao oslonac čoveka koji ga je držao s leđa nameštajući ga kao metu Karsvelu. Nalegao es na njega i u širokom luku podigao obe noge uvis, a vrhovima čizama pogodio Karsvela u Adamovu jabučicu.

Karsvel je počeo da urla od bola i s mukom se držao na nogama.

Ipak, bilo je malo verovatno da će se i Dok, i Čak lako izvući iz ovog saluna. Jer, po uzvicima prisutnih gostiju videlo se da su svi listom protiv njih, a na strani Karsvela. Bođrili su ga i preteći posmatrali njegove protivnike. Bilo je samo pitanje vremena kada će se svi oni umešati u tuču, a tada se neće znati ko koga mlati.

Besneći u sebi što se našao u ovoj situaciji i dozvolio da mu ovi divljaci tako upropaste večer, Dok je rešio da više ne uzmiče ni onoliko koliko je to činio do tada.

AVANTURE
LEGENDARNOG ŠERIFA

VAJAT ERP

★
IZLAZI
SVAKOG
3. U
MESECU
★

★
KOD
VAŠEG
PRODAVCA
NOVINA
★

A kada je Karsvel ponovo poleteo na Čaka on je priskočio i na zaprepašćenje svih, počeo da mu zadaje udarce kakvi još nisu viđeni u ovom kraju. Udarao je precizno u jednakim razmacima, kao kakva mašina, a krupni rančer je samo kratkim jaucima odgovarao na njih.

Tada je okupljena gomila počela da sužava krug oko njega. Dok je znao da više ne sme da okleva.

Zgrabio je jednu stolicu i zavitlao je oko sebe. Gomila se smesta odmakla ali je jedan od Karsvelovih ljudi bio previše spor. Dobio je udarac koji ga je prosto podigao s poda, a zatim ga odbacio u gomilu.

Dok je i dalje razmahivao stolicom i probijao se prema šanku uz koga je Karsvel pribio Čaka stežući ga rukama uz grlo.

Čakove ruke su divlje grabile po šanku. Konačno mu je uspelo da se dočepa jedne flaše. Upravo u trenutku kada je Dok udario Karsvela stolicom i Čak ga je raspalio flašom po glavi. Karsvel se sručio na pod i ostao da leži nepomično.

Čak se zakašljao pokušavajući da povрати dah, a Dok je sa podignutom stolicom držao gomilu na rastojanju. Onda je krajičkom oka uhvatio jednu sumnjivu kretnju. Odgurnuo je Čaka i ispuštio stolicu iz ruke.

Više mu nije bilo pomoći. Bio je „kolt“ je napustio futrolu. Gomila se smesta razmakla i nasuprot Doku ostao je samo jedan čovek sa revolverom u ruci, spreman da puca.

Dokov „kolt“ je zagrmio samo trenutak pre napadačevog. Silinom uda

ra taneta, čovek je odbačen na leđa. Više mu nije bilo pomoći. Bio je mrtav.

Dok Holidej je otpuhnuo dim koji se dizao iz cevi, a zatim vratio „kolt“ u futrolu. Oko njega je vladala tišina.

Čakovo disanje je postalo teže dok je začuđeno posmatrao mrtvog čoveka. Pucanj je došao tako iznenada da još uvek nije mogao da shvati šta se zapravo dešava.

Čak Bañerman nije bio nevinašce, ali pripadao je krugovima koji nisu morali da upotrebljavaju oružje. Zato je sada i stajao bled kao krpa i proklinjao oca koji ga je poslao ovamo, u divljinu.

Tog trenutka, na vratima se pojavio Jensi. Zastao je kao ukopan i u trenu shvatio šta se dešava. Video je Doka i Karsvela, ali se najviše začudio kada je ugledao i svoga brata sveg izubijanog i zelenog od uzbuđenja.

— Čak? Kog đavola ti tražiš ovde? — upitao je zgranuto. — Šta ćeš u Pekosu?

— To ću ti ispričati na nekom drugom mestu, pamećni brate — na-busito je odgovorio Čak.

— Jesi li dobro Dok? — pitao je Jensi. — Ja sam mislio da si već odavno u Končosu, az nekim zelenim stolom.

— Možda bih i bio tamo da nisam sreo ovog biznismena, tvoga brata — odgovorio je namrgođeni Dok.

Sad ih je bilo trojica, a jedan čovek je ležao mrtav nasred sale. Niko

se više nije usuđivao ni da im dobaci neprijatnu reč.

— Biće najbolje da krenemo u hotel — rekao je Jensi, hvatajući brata za ruku kao da je neko dete. — Dok i ti ćeš sa nama, zar ne? Koliko znam, ni tvoja misija još nije završena.

Dok je klimnuo glavom i, bacivši oštar pogled na gomilu, izašao iz saluna.

— Bilo bi dobro da se i ti malo odmoriš — rekao mu je Jensi.

— Gledaj svoja posla. Kada ti budem potreban, biću na mestu. A sada odoh kuda ja znam.

— Ne zaboravi, voz polazi u petak ujutro.

Dok ga je umirio rukom i zviznuo Migu koji se u tren oka stvorio pored njega.

Uskoro su Jensi i Čak čuli kako se udarci kopita udaljavaju prema severolstoku i postaju sve tiši.

— Izgleda da je ovde mnogo ozbiljnije nego što sam mislio — rekao je Čak kada se u sobi počeo pripremati za spavanje.

— Tačno. I što je još gore, sada

— Već sam ti rekao da si tvrdos i ti obeležen čovek, a to ti nije trebalo. Inače, o tome zbog čega si došao, ne može biti ni govora. glav i budala. Tu zemlju će kupiti drugi... a mi... ti...

— Slušaj, ja sam ti svoje rekao i nemoj više da me nerviraš. Zar sam zbog toga došao u ovaj krkljamac?...

Čak se nasmešio i nehajno prstom dotakao rasečenu usnu.

— U redu... kako ti kažeš. Nego... mada ne mogu reći da je bilo

zabavno, odavno se nisam ovako proveo. Mesta u kojima sam bivao poslednjih godina izgledaju sasvim drugačije.

Jensi se nasmejao. Bilo mu je jasno da se Čak nije nimalo izmenio.

— Mislim da ću poći s tobom u Ostin, tim vozom u petak, Jensi — rekao je Čak odjednom. — Imam još dve ili tri stvari da obavim, ali mislim da ću posle ovoga maločas, teško naći dobru zemlju za kupovinu. Uostalom, stari će biti zadovoljan i ovim što sam dosada obavio.

— Drago mi je što ćeš biti uz mene, Čak.

Ali, Čak ga nije slušao. On je išao za svojim mislima.

— Kažu da je ta Indijanka zaista lepa, Jensi? Kažu, pametna i ima duha... A osim toga...

Jensi je samo duboko uzdahnuo.

Za to vreme, Dok je grabio prema planinama. Tamo sa druge strane nanizalo se nekoliko naselja u kojima njemu nikada nije bilo dosadno. Doduše, odavno nije bio u ovom kraju, ali, tim zanimljivije.

Osim toga, zaželeo se malo mira.

Dosta mu je bilo ovog državnog posla. A u tim naseljima, što su nicala kao pećurke blizu meksičke granice i nalazišta zlata, uvek je bilo dobrih igrača pokera.

Bio je već nekih dvadeset milja od Pekosa gde se rastao od Čaka i Jensija, kada je Mig odjednom kleknuo i nervozno zarzao.

— Šta je prijatelju? — potapšao ga je Dok po vratu. — Šta se dogodilo. Zar se nisi dovoljno odmarao?

Ali, Mig je stao i levom prednjom nogom počeo da struže po prašini.

Dok je skliznuo iz sedla i stisnutih usana sagnuo se da vidi šta se to dogodilo. Veče je već bilo palo i morao je da pripali sveću da bi mogao da vidi. A zbog onog što je video bukvalno je pobesneo.

U Migovo kopito je bio zaboden ekser, ali tako vešto da nije mogao da ga bode odmah, čim stane, već kad bude prešao bar nekoliko milja. Ekser je zaboden pod potkovicu da bi ga Dok teško video da je čak i pogledao pre polaska. To je i bio znak da ga Mig nije nagazio, nego ga je neko tu namerno ukucao.

— Gadovi! — procedio je Dok. Uzeo je iz bisage svoju lekarsku torbu od krokodilske kože od koje se nikada nije odvajao i sa zubarskim kleštima izvukao ekser. Tada je prelio ranu jodom. To je bilo sve što je sada mogao da učini.

Stajao je u nedoumici šta da preduzme. Pekos je bio daleko, a isto tako i Končos. Ako bi jahao Miga do bilo kog od njih moglo bi da mu se upali meso pod kopitom, a to bi onda bilo gadno.

Bio je besan kao ris. Da je sada mogao da uhvati bandita koji je to učinio, sasuo bi u njega toliko olova da ne bi mogao da se pomakne s mesta.

Ali, sad nije vredelo besneti. Trebalo je naći rešenje, da se konj odmori bar dvadeset i četiri sata.

Onda se setio. Levo vodi klanac Helgait. A nasred klanca je jedan hotel. Bar tako ga je zvao Bob Milčel, njegov vlasnik.

U stvari, bilt je to jedna obična daščara, ništa manje odvratna od ostalih takvih mesta, ovde na Divljem zapadu. Ali, sad nije bilo vreme za biranje.

Uhvatio je konja za povodac i lagano krenuo peške prema „hotelu“.

Zaustavili su se pred dvospratnom daščarom koja je izgledala nešto pristojnije, nego pre nekoliko godina kada je Dok bio ovde poslednji put. Znači, Bobu ide dobro, pomislio je Dok. Ko zna koliko je kopača zlata ostavilo ovde svoju muku i znoj.

Ali, to nije bila njegova briga.

Čim se zaustavio, na vratima se pojavio momak koji je, kao u najboljim hotelima Istoka ponudio da povede konja u štalu. Međutim, Dok je odbio. Želeo je još jednom da obradi ubodeno mesto i da izvrši i malu hiruršku intervenciju, ako bude trebalo.

Mig je poslušno držao nogu, dok je Dok pažljivo sredio ranu i kao da je želeo da mu se zahvali, očešao je glavu o njegovo rame.

— Ne brini prijatelju — potapšao ga je Dok. — Bolje je nego što sam mislio. Sada se dobro odmori, pa ćemo na put.

Izašao je iz štale i tek tada ušao u predvorje hotela. Samo što se pojavio na vratima, u susret mu je potrčala Džum, devoika koju je poznavao još od početka njene karijere među rudarima. A to je, zna se, poslednja stanica ovih dama.

— O! Koga to vidim! — novikala je Džum, ali se odmah videlo da se trudi da deluje kao dama. Pazila je

da ne vrišti suviše i da ne načini neki korak više nego što bi to priličilo nekoj gospođi. Bar kako je to ona zamišljala. — Odavno nisi bio ovde.

— Suvieš ste daleko. Zdravo Džun. Šta je tebe zadržalo u ovoj divljini?

— Za mene više ništa nije tako daleko — rekla je Džun čime je odmah želela da mu da na znanje, da se njena situacija iz osnova izmenila. — Ja sam gazda ovog hotela i mogu sebi dozvoliti da me čak prenesu preko prevoja, ako to budem zaželela — nasmejala se.

Dok Holidej je malo nakrivio glavu i šeretski je pogledao.

— Zar? Valjda se nisi udala za Boba Mičela, devojko?

Osmehnula se, a oči su joj se zaiskrile. Sada su već stajali pokraj bara i sićušni Kinez im je natočio po jedno piće.

Džun je popila gutljaj, sasvim mali, tek toliki da ovlaži usne i tek tada mu odgovorila na pitanje.

— Vidi se da me ne poznaješ. Dok — rekla je koketno. — Ja u igru unosim mnogo. Tačnije rečeno unosim celu sebe i to u naibukvalnijem smislu te reči. To je zaista mnogo i svi znaju da mogu da pružim svakom muškarcu više sreće nego što je u stanju da zamisli i u svojim najlepšim snovima. I Bob Mičel me je voleo. Pred svedovicma me je imenovao jedinom naslednicom njegovog hotela i svega što je posedovao.

Napravila je tužno lice.

— Jadnik. Ubio ga je neki pijani gost!

— Imala si sreću što se to nije dogodilo ranije.

Ona se osmehnula.

— Bob je bio budala. Uostalom, ja sam bila čovek. Zadržala sam njegovu ženu da radi ovde. A mogla sam je i izbaciti, zar ne?

Dok Holidej se iscerio ne rekavši ni reči, a devojka je počela da objašnjava. Videlo se da je izbačena iz koloseka.

— Pa, dobro — govorila je — zar sam ja kriva što se on zaljubio u mene, što me je, pred svim gostima imenovao jedinom naslednicom i što ga je već sutradan ubio neki pijanac? Šta sam mogla da učinim?

— Znaš šta devojko — uzbiljio se Dok. — Ti si vrlo sposobna i ubeđen sam da se u tvome hotelu odlično jede. Kako bi bilo da mi donesu nešto, pa da se povučem u sobu da malo odspavam. Nešto sam, stvarno, umoran.

Za tren oka sve je bilo spremno. Za jednim lepo serviranim stolom Dok je počeo večeru, prvi put zadovoljan ovoga dana. Večera je bila ukusna kako samo Kinezi umeju da pripreme.

Negde u polovini večere, primetio je da je ušao neki muškarac, Dok je sedeo tako da je mogao da vidi i ulaz, i kuhinjska vrata. Stoga je odmah i opazio čoveka koji je ušao, mada je bio skoro nečujan. Kretao se gipko i lako kao zveri u prašumi kada tragaju za plenom.

Dok je više naslutio nego što je

video da je to jedan od onih prerij-skih kavgađija kakvi u gomilama lutaju uzduž i popreko po ovoj prostranoj zemlji. Ali, na njegovom licu se nije pomerio nijedan mišić, čak ni onda, kada se momak uputio pravo njegovom stolu.

Džun, koja je sela da mu pravi društvo dok večera i da ga, kako je mislila, zabavlja, sva se uzvrpoljila. Uto je momak već stigao, uspravio se kraj samog stola i počeo da dobuje prstima po belom stolnjaku.

— Zdravo, srce! — pozdravio je devojkicu ne vadeći čačalicu koju je držao među zubima. — Izgleda da si me se zaželila?

Dok je mirno jeo, kao da se sve to nije događalo za njegovim stolom i nijednog trenutka nije pokazao da je primetio momka.

— Ovo je... — zamucala je devojkica i odjednom od one malopredašnje samosvesne vlasnice hotela, nije ostalo ništa. — Drago mi je što te vidim, Vili.

Vili je nije slušao. Prezrivo je pogledao Doka Holideja i dobacio mu:

— Kidaj, momak.

Dok Holidej je nastavio da jede, kao da ne vidi nasrtljivca.

— Kidaj, rekao sam — promrmeljao je Vili — ili hoćeš da te lično izbacim? Očigledno is preglup da bi shvatio neke stvari. Tornjaj se!

Udarilo je čizmom o nogu stolice, koja se slomila kao da je od stakla. Očigledno, momak je tražio kavgu i želeo je da se pokaže pred Džun.

Međutim, istog trenutka kada je stolica pukla, Dok se našao na noga-

ma. Još dok se dizao, udario ga je levim krošcom pravo u jetru.

Momak se savio i poleteo u stranu, ali, brzo se uspravio. Dok Holidej nije krenuo za njim. Instinkt ga je upozorio da Vili to i očekuje od njega. Baš time je pokvario Vilijev plan.

U Vilijevoj ruci se munjevito našao mali „deringer” kakve su voleli da nose kockari, jer su mogli da ih lako sakriju u rukav. I Vili ga je imao u rukavu.

Ne gubeći vreme, Vili je nanišao i opalio. Ali, promašio je. „Deringeri” su delotvorni samo iz neposredne blizine, a Dok je bio previše udaljen.

Gotovo da ni sam nije shvatio kada je povukao oružje. Tek kada mu je u ruci zagrmelo „kolt” i kada je ugledao plamen iz cevi, a potom oblačić dima, shvatio je da se opet našao u okršaju.

Nesrećni Vili je zastenjao, a noge su mu klecnule. Ispustio je „deringer” i levom rukom posegao za revolverom u koricama. Nije uspeo ni da ga izvuče. Mlohavo se spustio na pod.

— Tu varku sa „deringerom” nije još nikad primenio — prošaputala je Džun. — Ah, i ti si ranjen!

Dok je pogledao na ruku koju je pokazala devojkica. Tanak mlaz krvi slivao mu se niz prst. On je malo bolje pogledao.

— Ne brini — rekao je. — Posekao sam se na nož koji sam držao u ruci, kad mi je slomio stolicu.

— Oh dođi da ti to previjem. Hajdemo u moju sobu.

— Nema potrebe da brineš za mene Džun. Znaš i sama da i ja znam što da sredim. Hajde devojčice, daj mi ključ moje sobe da malo predahnem.

Njegova soba je bila na prvom spratu, odmah do stepeništa, a preko puta nje nalazila se jedna potpuno prazna prostorija čija vrata su bila širom otvorena.

Po svom starom običaju Dok je zavirio u tu prostoriju. Iz nje su vodila vrata u hodnik za poslugu. Bilo je to dobro da zna. Znači, ima još jedan ulaz ili izlaz, već kako bude potrebno.

Onako obučen sručio se na krevet. Već nekoliko dana nije imao mira. Najpre jahanje do Fort Marloua, zatim u indijanski logor, pa ubeđivanje Crvenog Bika, pa tuče sa banditima i rančerima. Dosta i za nekog čije je zdravlje mnogo bolje od njegovog. I sad još i ovaj žuto-kljunac!

Već mu se san navlačio na oči kada ga je trgao prilično glasan razgovor u susjednoj sobi. Bila je to Džun. Razgovarala je sa nekim muškarcem.

— Kažem ti da je brz kao munja! — govorila je Džun. — Jesi li pametan? Uostalom, naređenje je naređenje!

Dok se podigao malo na laktove i potresao glavom. Bio je istog trenutka savršeno budan.

— Slušaj Džun, ti se previše trpaš u sve. A šta će biti kad Džek čuje

šta se desilo Viliju? Misliš li da će biti srećan što ga je smakla jedna skitnica i probisvet?

— Ti vrlo dobro znaš zašto vas je sve Džek sakuplja. Ako ti se neće, vrati se u Vajoming. Tamo ćeš opet biti kokošar. Trebalo je ranije da mislite. Znali ste kakav je Vili.

— I kada treba da obavimo taj posao? — pitao je jedan nestrpiljivi momak.

— U petak.

— Odlično! Znači, noćas možemo da se zabavimo sa tvojim devojkama! — oduševio se jedan.

— Ni govora! Odmorite se malo i kidajte za Končos. Ako do zore ne budete tamo, Džek će vas oderati. Uostalom, sad samo može da vas porađa i da vam odjednom svima odubi glave!

Momci su se grohotom nasmejali.

— Al' ga pretera.

— Bože sačuvaj. Videćete. Džek ima mitraljez! I kad krene, biće veselja! Videćete u petak!

Nastao je pravi urnebes od oduševljenja, a Dok Holidej je stisnuo usne da ne bi glasno opsovao. Znači, tako. Njegova pretpostavka je bila tačna. Mitraljez su odneli belci. I to koji! Džek Edž i njegovi pajtaši. Tamo je i onaj obeleženi, Džetro Kid. Divno društvo. Sa mitraljezom u rukama osiliće se još više.

Nije znao šta da preduzme. Najbolje bi bilo da krene natrag u Pekos, da javi Jensiju šta je čuo. Ali, odayde iz ove divljine ne može mrdnuti bar još jedan dan, dok Mig ne prezdravi. A tada će već biti kasno da se traži vojska kao obezbeđenje.

Nije dugo potrajalo, a momci iz susedne sobe su počeli da se spremaju na put.

Dok je prvo pomislio na Miga. Ni je želeo da mu se dogodi još nešto, a od ovih šakala nije se mogao nadati ničemu dobrom. U hodnik nije smeo da izađe.

Ugasio je petrolejku koja je gorela na stolu i pogledao kroz prozor. Ispod njegovog prozora je bila nastrešnica, ali veoma kosa i verovatno bi se okliznuo niz nju čim bi zakoračio. Onda je ugledao granu jednog drveta koje je bilo prilično udaljeno, ali dovoljno razgranato. Popeo se na prozor i izašao na sims. Morao je da stane uz sam okvir prozora susedne sobe, baš one u kojoj su bili Džekovi momci.

Provirio je u sobu. Bilo ih je šestorica. Čitava vojska bandita se sprema, pomislio je Dok. Mora da se nadaju velikom plenu. I to baš sada, kada Crveni Bik treba da putuje!

Sačekao je da vetar koji je duvao sa obližnjih brda saviije jednu debelu granu prema njemu i onda je kao mačka zgrabio i prebacio se na stahlo. Dalje nije bilo teško. Jednostavno se spузao dole i birajući senku stigao do štale gde se Mig odmarao.

— Pst! — bilo je sve što je rekao i Mig je samo mrdnuo ušima, kao da je hteo da kaže da je razumeo.

Uto se već napolju čuo žagor. Dolazili su banditi po svoje konje. Čuo je kako ih je Džun ispratila i kako se vratila u hotel, zatvorivši vrata za sobom.

— Hej, jel' to konj one propalice, što je smakao Vilija? — upitao je jedan.

— Izgleda — odgovorio je drugi

— E, neće više nositi svoga gazdu — rekao je momak i u njegovoj ruci bljesnula je cev revolvera.

Ali, nije stigao da opali. Samo je zgranuto pogledao u crvenu nit što mu se približavala i tek tada shvatio da je to grmnuo nečiji revolver. Taj izraz zaprepašćenja ostao mu je na licu i kad je pao.

Čitava kanonada se tada prorsula iz revolvera ostalih oružja ostalih revolveraša.

Dvojicu najbližih koji su jedini i mogli da pogode Miga, jer im je takav bio položaj, Dok je uspeo da izbaciti iz stroja gotovo istovremeno. Uz užasne pscvke banditi su se valjali po prašini sa raznetim rukama u kojima su im do malopre blistali revolveri.

— Gadovi! — prolomio se Džunin vrisak. Očigledno, čula je pucnjavu i izletela napolje. — Šta sam vam malopre govorila?

Ona trojica, koji su još bili čitavi uskočiše u sedla i, ne osvrćući se na svoje ranjene paiteše i onog ubijenog momka, odjurili su u noć.

Dok Holidej se gotovo podvukao pod Miga. Verna životinja se nije ni pomakla s mesta. I tek pošto su one ranjene izveli i odneli mrtvaca, Dok Holidej se vratio u svoju sobu, istim putem kojim je i izašao.

— Šta pričaš kojošta — čuo je nešto kasnije Džun kako govori jednom od onih momaka. — Videla sam svojim očima kada je legao.

**VAJAT ERP
SVAKOG 3.
U MESECU**

Posle tih reči izletela je iz sobe i pokucala na njegova vrata.

Za tih nekoliko minuta, Dok je uspeo da se svuče i legne.

Sačekao je da pokuca još jednom, a tek tada se pojavio na vratima.

— Oh, oprost, probudila sam te, Dok — izvinjavala se Džun. — A mislila sam da ti je, možda, nešto potrebno... zar nisi čuo...

— Ostavi me devojkó da spavam — rekao joj je Dok tobož sanjivo i zalupio joj vrata pred nosom.

Sada je znao mnoge stvari, ali, dok Mig ne ozdravi, neće moći da mrdne. Ipak, otići će odavde i skloniće se u neku od onih napuštenih čatrlja u kojima su nekada živeli kopači zlata. Bolje će biti i to, nego da stalno naleće na besne kojote po salunima i sumnjivim hotelima, pomislio je i spustio se na krevet.

Odlučio je da se dobro odmori i da ujutro polako povede Miga.

XII

Kada se Džoni Kato probudio činilo mu se da mu se nebo sručilo na glavu. Potiljak ga je boleó kao da mu je u glavi nešto eksplodiralo. Pulsiranje u glavi dovodilo ga je do ludila. Kao da mu je neko usijanóm iglom čeprkao po mozgu. Pred očima su mu leteli svetlaci. Jeknuo je i pokušao da se uspravi.

Do đavola, nije se tako loše osećao još od vremena kad mu je, u jednom baru, u kome je mislio da će naći Doka Holideja, jedna senjorita sipala malo pejotla u tekilu. Baš ta senjorita ga je i ovde posetila.

Dok je on cele noći mučio muku, ukrala mu je novac...

Napregao se i lagano otvorio oči. Senjorita... I sinoć je bila jedna... kako se zvala?... Ah, Karmen! Da tako se zvala. Aha. Zajedno su popili nekoliko čašica. Poslednje piće je ona lično donela... Setio se kako je imalo čudan ukus. Tekila je mirisala na nešto čudno, uprkos tome što je pre gutljaja liznuo so, a posle toga sisao svež limun... da bio je to neki buđavi miris, koji mu se još zadržao u nosu.

Posle tog pića sve je pošlo naopako. Osetio je da je pijan i noge nisu htele da ga slušaju. Devojka ga je pridržavala dok nisu izašli na ulicu i pošli... ali kuda? Ovamo?

Osvrnuo se po prostoriji u kojoj se nalazio. Prljava sobica sa nekoliko delova ženske odeće razbacane po podu. Grub sto i stolica, jedno napuklo ogledalo na zidu... Nije izgledalo ništa bolje od neke pastirske kolibe u Gvadaluپی... Ali, on je dobro znao da se ne nalazi u tom kraju.

Onda se setio gde je. U Končosu... znači, u razbojničkom gnezdu na obali istoimene reke. I ta prokleta devojká je sipala nešto u njegovo piće.

Malopre je konstatovao da mu je nestao novac. Ipak, malo se osmehnulo. Nije mogla naći tajne pregratke na njegovom pojasu, a tamo je bilo još novca. Tu je imao i specijalni nož kakav su nosili svi izaslanici guvernera Djuka...

Uspravio se naglo i istog trenutka zažalio zbog toga. Zgrabio je glavu obema rukama i ponovo se sručio na krevet. Osećao se kao da mu je po mozgu lupalo stotinu čekića.

Kada je tutnjava konačno prestala, lagano je spustio noge preko ivice kreveta. Na žalost, ni njegovih čizama nije bilo. Ta činjenica još ga i ne bi toliko ražalostila kao saznanje da su mu odneli revolver. Sa svojim „koltom“ kraj sebe Kato se uvek osećao sigurnije, naročito u situacijama kakva je bila ova.

Znao je veoma dobro da su mu bez „kolta“ šanse da se izvuče odavde zaista minimalne...

Vrata, koja su vodila na ulicu, bila su zaključana, što je, takođe, ubrzo otkrio.

Na stolu je bio bokal pun vode. Kato ga je zgrabio i pohlepno pio nadajući se da voda nije drogirana. Jer, neizdrživa žeđ nije marila za opreznost.

Stajao je pored stola još uvek sa bokalom u ruci, kad je primetio vrata na drugoj strani. Pitao se da li je to izlaz na drugu stranu kolibe, ili u drugu sobu. Prišao je vratima i pritisnuo kvaku. Bio je iznenađen kad su se vrata otvorila.

Lagano je očima prelazio preko sobe. Bilo mu je potrebno prilično vremena da se privikne na jaku svetlost, a tada je primetio delove mitraljeza rasturene po podu. U jednom uglu su stajale kutije u kojima su se nalazili redenici sa municijom.

Naslonio se na dovratnik i zamišljeno zaklimao glavom, osećajući ka-

ko mu unutra ponovo tutnji. Sada mu je sve bilo jasno.

Ma ko da je potplatilo devojkicu da mu stavi drogu u piće, želeo ga je samo zbog jeftine stvari, da mu sa-stavi ovaj mitraljez, u to je mogao da se kladi. A isto tako je mogao da se kladi, da je to baš onaj mitraljez kojeg su ukrali „Indijanci“ u klanu južno od Fort Marloua.

Pa, bar je donekle uspeo u svojoj misiji, pomislio je. Pronašao je nestali mitraljez i skinuo sumnju sa Indijanaca, što je u ovoj situaciji veoma važno. Još mu je samo preostalo da se odavde izvuče živ.

Prišao je malo bliže mitraljezu. Ni on sam, iako je po struci bio puškar, nikada još nije izbliza video ovu grdosiju.

Okrenuo se kada je čuo da se ulazna vrata otvaraju. Ali, pošto je još uvek bio mamuran nije stigao da zgrabi ništa, što bi mu moglo poslužiti kao oružje.

U sobu su ušla tri čoveka. Katoa je spaslo samo to što je bio mamuran, inače bi se sigurno onesvestio.

U sobu su ušli Džetro Kid, Hak, a za njima Džek Edž. Lik ovog razbojnika je video stotinak puta na poternicama u Ostinu i gradovima kroz koje je prolazio.

Džetro Kid je o desnom kuku imao Katoov revolver i nacerio se kada je video kako se Džoni zagledao u „kolt“. Izvadio ga je iz futrole i nekoliko puta okrenuo bubanj.

— Moćno oružje, zaista — rekao je Kid. — Mislim da će mi biti od velike koristi.

Kato nije ništa rekao očekujući da progovori Edž, jer je znao da je on glavni.

A Edž je posmatrao Katoa kao što vuk posmatra ulovljenog ovna. Iznenada je ispružio ruku i odgurnuo Kida. Ovaj je smesta vratio revolver u futrolu.

— Džetro kaže da si puškar — rekao je Edž. — I to dobar, kako on tvrdi?

Kato je slegao ramenima.

— Imao sam svoju radnju u Laramiju.

— Sklopi ovu stvar za mene — pokazao je Edž na delove mitraljeza rasute po sobi.

— Zašto bih to uradio? — pitao je Kato ne rekavši da bi to i za njega predstavljalo priličnu teškoću.

— Zato što ja to želim — odvratio je Edž tiho.

— A meni, šta će to meni doneti?

— Slobodu... možda. A možda i nešto novca.

Kato se lukavo nasmejavao i odmahnuo rukom.

— Po onome što sam čuo o tebi Edže, ti nisi naročito darežljiv.

Edžove oči su se suzile i Kato se napregao, videvši kako Kid i Hak očekuju reakciju svoga šefa. Onda mu je Edž prišao bliže.

— Moja darežljivost zavisi od toga koliko mi je neka stvar važna — rekao je tiho. — A taj prokleti mitraljez mi je zaista važan. Ti si se uvalio u neku gužvu, tamo u Ostinu, Kato. Da, da, video sam neke poternice, koje su izdate za tobom.

Kato se setio kako se dogovorio sa guvernerom da izda poternicu za njim, kada se prihvatio zadatka da, uz put, dok pomaže Jensiju, pronjuša okolo i vidi gde bi mogao da bude baš ovaj mitraljez.

Trgao se čuvši Edža kako govori prilično glasno.

— Raspitao sam se, jer moram da vodim računa o tim stvarima, kad vodim mesto kao što je ovo. Mnogi ljudi plaćaju za privilegiju da bora-ve ovde. Ti možeš da platiš time, što ćeš srediti ovaj mitraljez.

— Hoću li dobiti i sto dolara koje mi je sinoć neko digao iz džepa? — upitao je Kato.

Edž se okrenuo i pogledao Kida.

— Mora da je devojka — požurio je da kaže Kid.

Edž je klimnuo glavom.

— Hm, to više ne možemo da vratimo. Nestalo je, pa će biti bolje da prihvatiš ono što možeš i učiniš mi uslugu, Kato. Ako imaš bar malo mozga, učinićeš to.

Kato je uzdahnio i podigao ruke.

— Pa, čini mi se da ionako nemam baš veliki izbor, zar ne? Ali, zašto ste, do đavola, morali da me drogirate? Imam osećaj kao da mi u glavi radi parni čekić.

Ona trojica su smatrali da je to veoma zabavno, pa su prasnuli u smeh.

— Želeli smo da budemo sigurni, „Kolte“ — rekao je Kid. — Znali smo kako koristiš svoj revolver i niko nije hteo da okuša njegov me-
tak. A pošto sam znao da voliš de-
vojke...

Kato je odmahnuo rukom.

— O kej, o kej. U redu Edže. Pošto mi je za neko vreme zaista potrebno sklonište, sklopiću ti taj mitraljez. Ali, šta to, do vruga, nameštaš s njim? Da otpočneš rat?

Kato je posrnuo kada ga je snažan udarac pogodio posred lica i poslaio ga na pod. Zatreptao je nekoliko puta, a zatim začuđeno odmerio banditskog šefa.

Edž je izvukao kolt iz futrole i uperio ga u Katoa. Međutim, Kato se nije uplašio. Znao je da Edž nije toliko lud da ga ubije, ne bar zasa...

— Moji planovi es tebe ništa ne tiču, Kato — rekao je besno. — Tvoje je da mi sastaviš taj mitraljez i potruđiš se da radiš brzo. Samo tako ćeš sačuvati život.

Kato je nastavio da gleda razbojnika, sve dok ovaj nije vratio „kolt“ u futrolu, a zatim mahnulo glavom Kidu i Haku pozvavši ih da pođu za njim prema vratima.

— Koliko vremena imam? — upitao je Kato.

Edž se okrenuo i podigao tri prsta.

— Tri dana.

Kato je napucao usne.

— Pa, bez pravog alata ne znam da li mogu da garantujem da ću...

— Moraćeš — bio je kratak Edž i izašao.

Kid je zastao na vratima i pokazao na Haka.

— Hak će biti napolju, pred vratima — nasmejao se oštro. — U slučaju da ti nešto bude potrebno, „Kolte“.

Kato se nije ni pomerio, a razbojnici su izašli zatvorivši vrata za sobom.

Getlingov mitraljez na kome je Kato imao da radi bio je model iz 1874. godine. Kalibar tog mitraljeza bio je 45—70, veći i probojniji od ranijeg tipa.

Doktor Getling, tvorac ovog oružja, izgleda da je hteo da se osigura, da na njegov izum niko ne može da stavi primedbu.

U Ašanti ratu, 1874. godine, engleski vojnici su bili opremljeni njegovim oružjem. Na reci Pra, Ašanti ratnici i poglavice, odlučili su da se suprotstave engleskim vojnicima. A pošto su indijanski ratnici zauzeli odličan položaj na strmoj obali reke, vrhovni komandant britanskih snaga naredio je da se upotrebe mitraljezi. Da bi prikazao snagu ovog oružja, naredio da prvi rafal pokosi drveće iza koga su se krili ratnici.

Nišandžije su ispraznile cele re-denike, ne žaleći municiju. Rafal je bukvalno presekao ceo niz mladica topole, gotovo pred stopalama Indijanaca.

Ašanti ratnici su bili toliko impresionirani da su se predali bez prolivanja krvi. Tada je jedan od poglavica izvršio samoubistvo. Više je voleo da sam sebi oduzme život, nego da padne u ruke ljudima koji poseduju toliku moć.

To je bilo oružje koje je svom tvorcu donelo slavu. Sltvu, koja je trajala godinama i mnogo posle trenutka kad se ugasio život doktora Getlinga.

Getlingov mitraljez je korišćen još u vreme Desetogodišnjeg rata od 1868. do 1878. u rusko—turskom ratu, 1877. koji je još uvek trajao u vreme kada je Kato dobio zadatak da sastavi ukradeni mitraljez.

Svakom novom modelu mitraljeza, doktor Getling je dodavao poneku inovaciju, uključujući nove tipove magacina i redenika, pokretne osovine koje su omogućavale okretanje oružja u svim pravcima i tome slične stvari. Neki mitraljezi su imali točkove i tako transportovani, dok su neki kao ovaj na kome je sada radio Kato, imali tronožna postolja.

Međutim, svaki model je imao isti, ubistveni efekat na svakom ko bi dospao pred njegovu cev.

Kato se pitao šta li Edž ima na umu. Odbacio je ideju da razbojnik, možda, želi da proda oružje Indijancima. On je s njima bio u stalnom sukobu i malo je verovatno da bi im ustupio ovako ubojito oružje.

Osim toga, želeo je da mitraljez bude završen u roku od tri dana... Kato je pretpostavljao da će Edžu baš posle toga, verovatno već četvrtog dana, mitraljez trebati.

Banditi su mu doneli sav alat koji su uspeali da sakupe u Končesu, no, ipak, Kato je znao da mu posao neće biti baš tako lak i jednostavan.

Za izvesne delove mu je bio potreban mnogo komplikovaniji alat sa kojim u ovom trenutku nije raspolagao. Znao je da će morati da se snalazi, a to će zahtevati vremena.

Naročitu teškoću predstavljale su mu snažne opruge koje nije mogao

da savije golim rukama. A znao je, ako mitraljez ne proradi, brzo će se naći ispred Edžovog „kolta“.

Bio je sav u znoju, kada je završio deo posla. Konačno je uspeo da sastavi trup mitraljeza iako ga je prvi put imao u rukama, pa je pozvao Haka da ga podigne dok on postavi postolje.

Kada je došlo na red uklapanje okvira sa municijom, Kato je otkrio da je stvar mnogo teža, nego što je mislio, jer je ovom modelu bila dodata posebna ručica, koja je komandovala regulatorom za brzinu paljbe. To je bio veoma osetljiv sistem i Kato je znao da će i najmanja greška značiti potpuno onesposobljavanje oružja.

Taj problem je trebalo da reši. Sada se u njemu javio puškar, profesionalac i prosto je zaboravio gde se nalazi. Zaboravio je čemu treba da služi to što radi. Znao je samo jedno: pred njim je bio problem, koji je on, kao zanatlija, želeo da reši.

Prvi dan je radio i ne primetivši da ništa nije jeo, mada je iskapio tri bokala vode. Tek kada je Hak upalio petrolejku, Kato je primetio koliko je gladan.

Nisu mu dozvolili da izađe iz kolibe već mu je Karmen donela jelo na poslužavniku. Bio je tu veliki biftek i puno prženih krompira, pržena jaja i ogroman komad pite od jabuka.

Kato je jeo s apetitom, a zatim ispio pun lonac vruće kafe. Kada je devojka došla po sudove zatražio je da mu donese cigarete. Onda je zapalio i zagledao se u devojku.

— Izgleda da je ovo tvoja koliba?
— rekao je pokazujući haljine koje su visile na vešalici.

— Si... ali, ja sam se tu uselila sa... prijateljem — rekla je devojkica. — A vaša glava, kako je sada, senjor?

— Misliš, posle droge koju si mi sipala u tekilu? Pa, bilo je trenutaka u životu kad sam se osećao mnogo bolje. Ipak, sada je već dobro. Nisam ljut na tebe, ako si to mislila.

Devojka se nasmešila.

— To mi je drago... Moje ime je Karmen...

— Aha. Sećam se da si mi to i sinoć rekla.

— A ti si Džoni — rekla je prasnivši u smeh.

— Reci mi Karmen? — pitao je Kato nemarno — da li znaš zbog čega je Edžu potreban mitraljez?

Sa devojčinog lica je nestalo osmeha. Ustala je i odgurnula njegove ruke, kada je pokušao da je zadrži.

— Moram da idem — rekla je brzo. — Buenas noćes, senjor Džoni.

Izašla je iz kolibe i ostavila Katoa da sam popuši svoju cigaretu.

Izgleda da joj je Edž saterao strah u kosti, pomislio je Kato.

XIII

Džek Edž nijednog trenutka nije posumnjao da će mitraljez biti gotov u roku koji je on odredio. Pažljivo je pripremao planove i nije mu ni na kraj pameti bilo da bi nešto moglo da se ispreči njihovom ostvarenju.

U gradu je bilo mnogo ljudi koji bi se odazvali njegovom pozivu da učestvuju u pljački voza. Za većinom od njih one su izdate poternice i bar sa te strane bi mogao je da bude siguran, da neće biti izdajnika.

Međutim, Džek Edž nije voleo da menja društvo. On je imao izvestan broj oprobanih momaka na koje je mogao da računa u svakoj situaciji.

Pre svega to su bili Džetro Kid, Hak i Meksikanac po imenu Garsija, poznat po nadimku Nitro, jere je najviše od svega voleo da poumeće eksploziv. Tu je bio i jedan ubica kome su oba kažiprsta bila odsečena i koji je pucao iz revolvera na taj način što je palčevima zatezao udarni čekić na gornjem delu revolvera. Njega su nazivali Slip. Naravno, tu je bio i on, Džek Edž i nekoliko momaka iz Vajominga.

— Ja ću rukovati mitraljezom — rekao je Džek svojim ljudima kad su se sastali radi dogovora. — Već se nalazi na postolju i Kato kaže da se neće moći pokretati tako lako, kao što bi se moglo da je na točkovima. Zato ćemo mu dodati ono što se vojska nije dosetila. Postavićemo ga na laka kola koja će moći da jure pored voza. To će biti bolje nego da pucamo sa nekog fiksiranog položaja.

— Onda će nam biti potreban neko da vozi kola, Džek — primetio je Kid.

— Naći ću nekog... Vi ostali možete biti mirni, raspoređeni pored šina. Kada voz stane, uskočićete i smesta otkopčati ekspres kola. Za to

vreme, ja ću vas štititi iz mitraljeza.

— A kako ćemo zaustaviti voz na mestu koje želimo? — pitao je Slip.

— To ostavite meni — rekao je Edž. — Ja znam gde treba da se zaustavi i to ću i obaviti. Kad jednom otkopčamo ekspres vagon, neće biti nikakvih problema. Ili će nam otvoriti, ili će ih Nitro razneti u komade.

Nitro se iscerio zadovoljno trljajući ruke.

— Aha, sve zvuči fantastično — rekao je polako Hak. — Sve je bez greške. I sve je to tako proketo lako. Hteo sam da kažem, kad bismo pretpostavili da nemamo taj mitraljez, Džek — završio je smušeno.

Ne shvatajući ga sasvim, Edž ga je oštro odmerio.

— Ali, mi imamo mitraljez — rekao je.

— Pretpostavimo da se nešto dogodi i ne stignemo na vreme — bio je uporan Hak.

Edžove oči su se suzile.

— Onda je Kato mrtav — odrezao je. Pokazao je rukom na Džetro Kidu. — A na svom putu u pakao, imaće i društvo.

Kid je s mukom progutao knedlu, a zatim pokušao da se nasmeje.

XIV

Jensi Banerman je imao prilično neprilika u Pekosu. Službenik na železnici nije bio mnogo ljubazan, niti predusretljiv. Odmah je citirao jedan zakon koji je zabranjivao da se

Indijanci prevoze železnicom. Međutim, Jensi se nije dvoumio. Odgurnuo ga je u stranu i seo za telegraf. Poslao je telegram guverneru obavestivši ga o situaciji. Posle sat vremena stigao je odgovor od Nevada Džima Bačera lično. Naređivao je službeniku na stanici da obezbedi prevoz indijanskog poglavice, njegove pratnje i Jensijsa. Trebalo je kompoziciji prikopčati poseban vagon u kojem će poglavica biti siguran, ako dođe do neke nevolje.

Službenik se tada složio, ali je bilo sasvim jasno da je on na strani rančera i da se ne slaže s odlukom svoga gazde.

Dani su brzo prolazili, a vreme polaska voza se približavalo. Uspeo je da ponovo razgovara sa Malim Cvetom i da je nagovori da mu uredi, da još jednom razgovara sa poglavicom Crvenim Bikom. Ona mu je obećala da će organizovati taj sastanak za sredu ujutro u tvrđavi.

Jensi je smatrao da ne bi bilo loše da na taj sastanak pozove i drugu zainteresovanu stranu, rančere, bez obzira što se ne slaže s njima, pa je pošao u potragu za Hempom Karsvelom za koga je čuo da se nalazi na svome ranču.

Krupni rančer ga je dočekao sa spremnom „vinčesterkom” i naredio mu da podigne ruke tako visoko, kao da hoće da dohvati oblake iznad sebe.

— Nemaš potrebe za tom puškom, Karsvele — rekao je Jensi spuštajući ruke na jabuku sedla.

DOX HOLIDEY

★
NAJBOLJA
SERIJA
VESTERNA

★
IZLAZI
SVAKOG 7. U
MESECU

kod vašeg
prodavca
novina

DOX HOLIDEY

— Podigni ruke, mister — lede-
ni glasom ga je upozorio Karsvel,
bacajući poglede na tri jahača, koji
su im prilazili.

— Ja sam još uvek guvernerov
izaslanik — rekao je Jensi. — Nećeš
moći da kažeš da sam bespravno ula-
zio na tvoj posed. A, ako me ubiješ,
naći ćeš se u velikoj nevolji. Bilo bi
ti bolje da ostaviš tu pušku.

Karsvelovo lice je potamnelo od
navale krvi. Nije mu se dopalo što
Jensi na taj način razgovara s njim
u prisustvu njegovih ljudi.

U stvari, još uvek se dobro sećao
one tuče u salunu u Pekosu i imao
je potrebu da ovog nezvanog gosta
savrni sa zemljom.

Međutim, shvatio je da je Jensi
u pravu, pa je, iako nevoljno, spu-
stio pušku. To je bio jedini kom-
promis na koji je bio spreman.

— Tako, to je pametno — rekao
je Jensi.

— Govori šta tražiš na mom ima-
nju? — nastojao je Karsvel da pred
svojim ljudima sačuva dostojanstvo.

— Slušaj me dobro, Karsvele i raz-
misli pre nego što odgovoriš — po-
čeo je Jensi. — Ja sutra treba da se
sastanem sa poglavicom Kjova. Na-
meravam da s njim porazgovaram
o izvesnim odredbama ugovora. Po-
što vi ovde, u dolini, ne gajite baš
prijateljska osećanja prema Kjova-
ma...

— Tu si proketo u pravu — za-
režao je rančer.

Jensi je podigao ruku da ga smi-
ri.

— Ovo je, moraš priznati, ipak,
njihova zemlja. Tu žive stotinama
godina... Dakle, imaš li ti i tvoji
momci neki pametan predlog?

— Dajte im zemlju sa one strane
brda — progundao je Karsvel.

— Po onome što sam čuo, ta ze-
mlja ni za šta nije dobra.

— Nije dobra za stoku, to svaka-
ko. Nema ni zlata, i to je tačno. Ali,
dovoljno je dobra za Indijance, Ba-
nermane. Idi i to kaži guverneru!

— A kako misliš da oni tamo ži-
ve? Ako nema trave, nema ni gove-
da. Oni moraju da hrane žene i de-
cu, Karsvele. Ali, kako?

— To je njihov problem — rekao
je rančer jednostavno. — Što više
tih tvorova crkne, to će biti bolje
za nas.

Njegovi jahači su se gundajući
složili, a Jensi ih je začuđeno odme-
rio.

— Slušajte — pokušao je još jed-
nom. — Treba da zaboravite proš-
lost, ubijanja, ratove... U tome baš
ne uživa niko, nijedna strana.

— Ja sigurno nisam uživao, mi-
ster — rekao je Karsvel. — Izgubio
sam ženu i sina! Ali, i naplatio sam
im. Ova zemlja je jedino što imam.

Jensi je klimnuo glavom stisnuvši
usne.

— Razumem. Znam kako se ose-
ćaš, Karsvele. Tako se osećaju i dru-
gi koji su izgubili svoje porodice.
Ja ne kažem da je lako zaboraviti
takve stvari, ali priznaćete i sami,
da su i belci činili grozne stvari Kjo-
vama... Ono što želim da kažem
je to da će novi ugovor učiniti kraj

ubijanjima. To je stvar o kojoj sada treba misliti. Ovde imaš hiljadu akri zemlje. I ostali rančeri imaju po toliko. Sigurno vam više i nije potrebno. Ne treba vam trava i voda Pekos doline. Ali, ja znam šta vi hoćete. Zlato iz onih brda. Je li tako?

Karsvel je stisnuo usne i zagledao se u Jensijsa.

— Indijancima ono nije ni od kakve koristi. Bele ljude to zlato bar može da obogati. Može učiniti...

— Da mnogi od njih izgube živote... boreći se sa drugim belcima.

Karsvel je pljunuo daleko u prasinu.

— Slušaj me Banermane — počeo je. — Taj ugovor je dobra stvar, ja to priznajem. Ali, samo u nečemu. Dobar je utoliko što može da nam skine sa vrata Kjove, dok budemo kopali po brdima i vadili to zlato...

— Guverner Djuk mora da se brine i o interesima Indijanaca.

— On je u Ostinu, a ovde si ti. Jedino ti možeš da odeš u Ostin i da ga posavetuješ, Banermane. To bi moglo da ti donese mnogo... hm... poštovanja stanovnika ovih krajeva. Mislim, ako uspeš da nam skineš Kjove sa vrata. Kad bi dolina Pekos ostala belcima...

— A šta će naseljenici koje Djuk namerava da šalje u ovaj kraj zemlje?

Karsvel je slegnuo ramenima.

— Neka se bore, kao što smo se i mi borili na početku.

Jensi je uzdahnio i slegnuo ramenima.

— Pa, ako vi svi ovde tako mislite, ne vidim kako će taj ugovor moći da uspe. Ako Djuk, ipak, da Kjovama dolinu Pekos, vi ćete i dalje ići u brda i opet će biti ubijanja. Jer, vi ćete kršiti ugovor.

— Da, baš tako će biti, mister — rekao je rančer podrugljivo. — Upravo tako, kao što kažeš.

Jensi je okrenuo konja i pošao nazad. Na leđima je osećao neku čudnu jezu kao da je svakog trenutka očekivao da ga pogodi puščani metak.

Sva sreća, to se nije dogodilo i on je mirno stigao u Pekos.

Bila je sreda, kasno popodne. Uveče se Jensi našao sa Čakom koji je okončao svoje poslove oko kupovine zemljišta, pa su zajedno otišli na večeru.

— Kruži glas da ne mogu da te potkupe, Jensi — rekao je Čak kada su, posle jela, zapalili cigarete.

Jensi ga je pogledao kroz oblak dima. Nije ništa rekao ali to i nije bilo potrebno.

— Ja lično sam imao već nekoliko dobrih ponuda — pravio se Čak da nije osetio kako ga je brat presekao pogledom. — Rekli su mi da bi za mene bilo još nekoliko hiljada akri po vrlo povoljnoj ceni, ako utičem na tebe da nagovoriš guvernera, da promeni svoje planove i odredi Kjovama zemlju na drugom mestu — dovršio je Čak.

— Znači, ti mene to sada nagovrađa, Čak? Jesam li dobro razumeo?

Čak se smešio nevino dok je podi-

zao čašu i otpijao gutljaj viskija. Povukao je dim i izduvao ga u kolutovima, koji su se lagano dizali prema tavanici, šireći se sve više.

— Nešto od te zemlje bi moglo da se vodi i na tvoje ime, Jensi... Mogao bi da nakupiš grdno mnogo novca, kad doseljenici počnu da...

U Jensijevim očima je zacaklio led, a usne su mu bile čvrsto stisnute. Onda je procedio:

— Zar još nisi naučio lekciju? — upitao je. — Nadao sam se da će bar malo razumevanja prodrati u tu tvoju tvrdu glavu, Čak. Zar te ni onaj posao sa Magnusom nije opametio?

Čak je pocrveneo kad se setio Magnusa i njegovog jednookog ubice Hoka Ventersa. To se dogodilo pre šest meseci i Čak se time nije mogao pohvaliti. Prevarili su ga tako kako se nije ni nadao da je moguće.

— Ovoga puta je drugačije, Jensi — rekao je. — Ovo je samo običan poslovni dogovor. Čovek ima pravo da se brine za sebe.

Jensi je ustao, ubacivši svoju cigaru u čašu s pićem koja je stajala pred Čakom.

— Onda obavljaš svoj posao, Čak. Ali, na mene ne računaj!

Izašao je pre nego što je Čak uspeo da bilo šta kaže. Ipak, on ga je stigao pred vratima i uhvatio ga za ruku.

— Slušaj! Šta do đavola misliš... Jensi!

Uhvatio ga je tako grubo i povukao da je Jensi za trenutak izgubio ravnotežu. To mu je spaslo život.

Puška velikog kalibra je zagrmela iz tame i zrno se zabilo u suprotni zid. Njegova putanja je išla tako da bi Jensi sigurno bio pogođen, da je trenutak duže ostao na mestu na kojem se našao kad ga je stigao Čak.

Jensi je hitro odgurnuo Čaka, a zatim čučnuo i zavrteo se po podu, prilazeći vratima saluna. Onda je izleteo na ulicu i zaklonio se za jedan stub.

Puška je ponovo zagrmela i metak je podigao prašinu samo nekoliko santimetara od Jensijevih nogu. Međutim, sada je on munjevito reagovao. Njegov „pismejker“ je zagrmio u pravcu odakle je video da se va plamen iz puščane cevi. Opalio je nekoliko puta i čuo zvuk prskanja stakla.

Njegove oštre uši su raspoznale zvuk čizama u trku i smesta je potrčao za ubicom, koji je bežao kroz mračnu, poprečnu ulicu. Ugledao ga je na kraju ulice kako prinosi pušku ramenima.

Jensi se bacio na zemlju i metak je prohucao iznad njega. I on je pripucao, ali napadač se zaklonio iza ugla.

Onda je Jensi ustao i priliubivši se uz zidove kuće oprezno se uputio za napadačem. Pretnostavljao je da se čovek zaklonio za kuću na kraju ulice.

Lagano se šunjaio i stigao do samog ugla. Kada se pojavio, spazio je iznenađenje na licu čoveka, koji nije očekivao da mu Jensi priđe na taj način. Upravo je pokušao da cev

puške spusti prema zemlji, kada je Jensi stupio u akciju. Hitro je podigao revolver i opalio tri puta.

Napadač je jeknuo, a zatim je njegova puška grmnula. Međutim, zrno je odletelo visoko u vazduh. Dok se Jensi ispravljao, čovek je pao na zemlju, a puška mu je izletela iz ruke. Tek tada ga je Jensi prepoznao. Bio je to jedan od onih momaka, koje je video na imanju Hempa Karsvela...

Uspravio se i popunio prazna mesta u magacinu svoga „kolta“ novim mecima. Upravo u tom času, počeli su da pristižu ljudi. Stigao je i Čak, bleđ u licu kao kreč.

— Izgleda da Karsvel nije imao poverenja u tvoje pregovaračke sposobnosti, Čak... poslao je svog čoveka da se pobrine o meni — uzdahnuo je Jensi.

Čak je zaprepašćeno zurio u brata.

— Do đavola, Jensi — jedva je progovorio. — Nisam mogao da sanjam tako nešto.

— U tome i jeste nevolja s tobom, Čak — rekao je Jensi prolazeći pored njega. — Nikad nisi umeo da realno sagledavaš stvari.

XV

U četvrtak ujutro, Kato je doveo mitraljeza u red. Sve je bilo spremno za probno gađanje.

Mitraljez su iz grada izneli u porivenim kolima, pričvrstivši ga užadima. Ipak, stvar je procurila, pa se mnogo ljudi okupilo da posmatra gađanje.

Kato je otvorio jednu kutiju sa municijom i počeo da stavlja okvire.

— U šta nameravaš da gađaš? — upitao je Džek, kada je Kato seo iza mitraljeza i počeo da okreće točkice za regulaciju visine gađanja.

Kato se uspravio i pokazao na jedan red kamenja od crvenog peščara koje je bilo udaljeno oko tristo jardi. Sa ove daljine kamenje je izgledalo kao da je veličine ljudske glave.

— Počecu sa tom daljinom — rekao je Kato podešavajući mitraljez.

Edž se namrštiio. Jedva je sakrivao nestrpljenje.

— Šta misliš, koliko daleko puca? — upitao je.

— Efektivna paljba je na nekih pet, do sedam stotina jardi... ali metak ide i dalje od jedne milje.

Edž je stajao zamišljen, a onda je značajno pogledao Kida i ostale svoje ljude.

Bilo je očigledno da se ponosi oružjem koje mu je stajalo na raspolaganju.

Kato je još uvek poslovaio oko mitraljeza. Najzad je izgledalo da je sve u redu.

Povukao je obarač i mitraljez je zatrestao. Sa mesta na kojem se nalazilo kamenje od crvenog peščara podigao se oblak prašine.

Odjednom, nešto je zaškripalo i mehanizam je počeo da se koči.

Kato je ponovo povukao obarač. Išlo je veoma teško. Verovatno je nešto zapelo. To će se samo otkloniti pomislio je Kato, osećajući kako ga već podilaze žmarci.

Međutim, kvar se nije otklonio. Oružje je odjednom začutalo.

— Nešto nije u redu sa izbacivanjem praznih čaura — rekao je Kato neobično tiho. — Malopre je dobro radio...

Edž nije ništa rekao, ali ga je tako pogledao da se Kato odmah dao na posao. Počeo je detaljno da istražuje mehanizam mitraljeza, tražeći mogući uzrok kvara. Nije mu trebalo mnogo da ustanovi u čemu je stvar.

Pošto je sinoć radio do kasno u noć, zaboravio je da ubaci jednu oprugu u njeno ležište i to je bio uzrok svemu.

— Fali jedna opruga — morao je da kaže Edžu. — Sigurno sam je ostavio u kolibi.

— Idi s njim Džetro — rekao je Edž ledenim glasom. — Biće bolje ako si iskren, mister.

Kato je izdržao njegov pogled, ali nije rekao ništa. On i Džetro su pošli čuteći.

Dok su tražili polugu, Kid je dobro pazio da Kato ne pokuša da mu pobjegne. Ipak, jednog trenutka stavio je revolver u futrolu i sagao se da pomogne Katou da pomakne težak ormar pod koga se otkotrljala poluga.

Tada je Kato shvatio da bi vrlo lako mogao da se dočepa revolvera iz banditove futrole. Međutim, on to nije učinio.

Još uvek nije znao zbog čega je Edžu potreban mitraljez. Želeo je da baš to sazna pre nego što pokuša da pobjegne.

Dobro je što su se vratili brzo, jer Edž je već bio besan kao ris.

Iako se niko nije osuđivao da mu se glasno podsmehne, znao je dobro šta su ljudi mislili. Niko se nije usuđivao da mu se suprotstavi, ali je znao da ga niko ne voli. Zato se i nije odvajao od svog revólvera, ni dan, ni noć.

Odahnuo je kada su se Kato i Kid pojavili.

Najzad je opruga postavljena na svoje mesto i mitraljez je proradio. Zaštektao je i poslao svoj ubistveni rafal prema kamenju od crvenog peščara.

Svega dva ili tri puta, Kato je morao da podešava nišansku spravu, a zatim je pogađao tamo kuda je hteo. Pošto je ispucao ceo jedan okvir, stavio je novi i odabrao novu metu.

Okrenuo je cev mitraljeza prema redu kaktusa, nekih petsto jardi udaljenih od mesta gde se nalazio. Pritisnuo je obarač i mitraljez je zagrmio. Kada se dim razišao, prisutni su jasno videli da su celom redu kaktusa odrubljeni vrhovi.

— Hej, to je ono što ja nazivam oružjem! — rekao je Edž zadovoljno.

Grubo je odgurnuo Katoa u stranu i sam seo za mehanizam mitraljeza. Rafal je, zaštektao.

Edž je isprobavao oružje pomerajući cev levo-desno, ne prekidajući vatru.

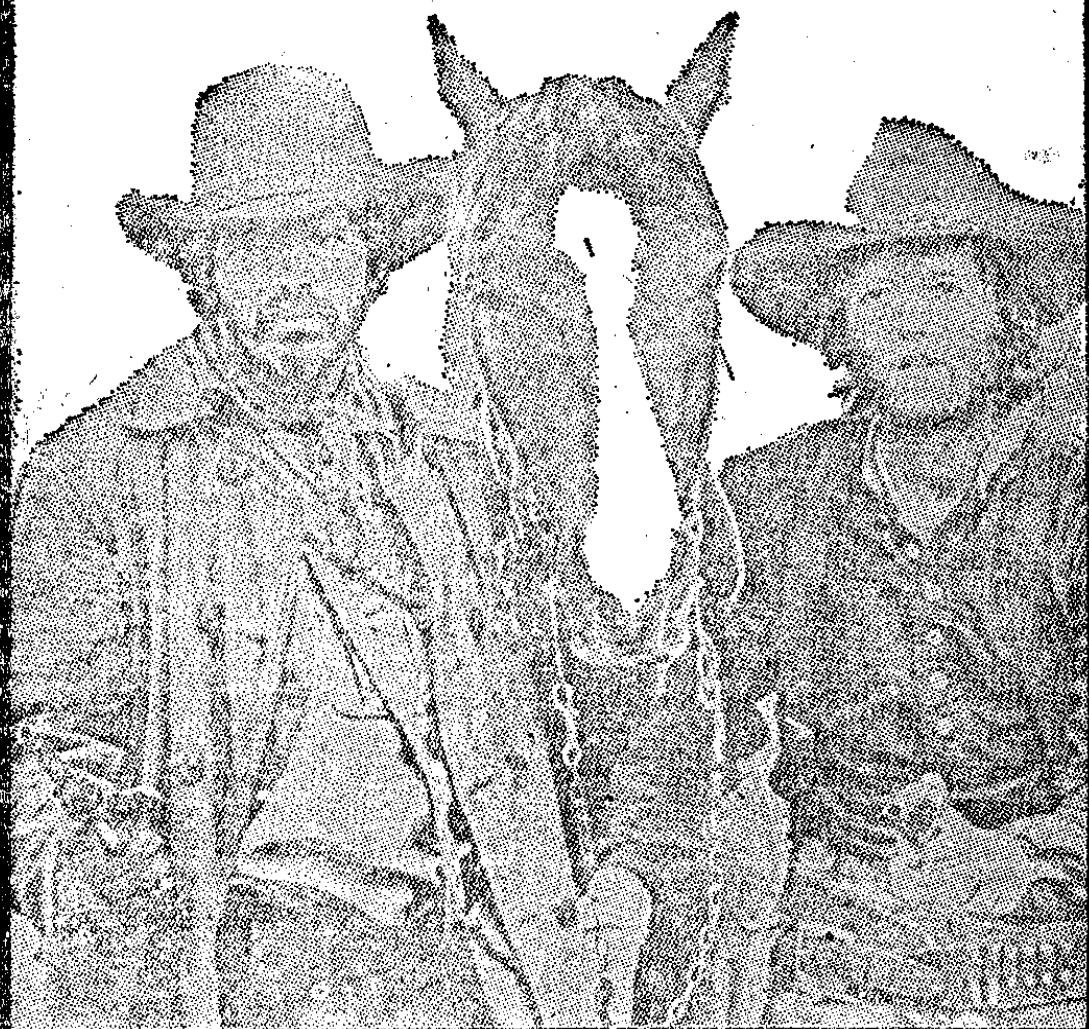
Konačno se ispravio i potapšao rukom ispravljač mitraljeza.

— Zaista izvanredno oružje, sto mu gromova!

VAJAT ERP

★ IZLAZI SVAKOG 3. U MESECU ★

kod vašeg
prodavca novina

— Mislim da bi ti bilo potrebno malo vežbe u gađanju njime — primetio je Kato.

Edž ga je hladno odmerio.

— Ja neću pucati na rastojanju od pet stotine jardi, mister. Možda manje od stotinu. Bar ja tako pretpostavljam — rekao je Edž sa zagonetnim osmehom na licu.

Kato je slegao ramenima.

— Kakvog ima smisla koristiti ovakvo oružje na tako maloj razdaljini? Isti bi učinak postigao sa grupom dobrih strelaca naoružanih „vinčesterkama”.

Edž ga je raspalio pesnicom po licu tako snažno da se Kato zateturao.

— Nisam tražio tvoj savet, prijaš ko. Ja znam šta radim. Ti samo brini da taj mitraljez i dalje bude tako dobar što je sada. Uskoro će ova stvarčica pokazati šta ume.

— Biće mi potreban neko da mi pomogne da ga fiksiram na kolima, kao što si želeo — primetio je Kato dotičući prstom usnu koja je počela da krvari.

Edž je mahnuo rukom prema posmatračima koji su bili okupljeni na padini brda.

— Izaberi koga hoćeš — progundao je. — Hajde, polazimo nazad.

Kato je odmahnuo glavom, ali Edž se već odmakao. I to je bilo dobro, jer bi video da je Kato zaustio da nešto kaže, da se predomislio i začutao.

A on bi želeo da kaže kako bi mitraljez trebalo dobro očistiti i podmazati specijalnim uljem da bi se

sprečilo da se neka od osetljivih opruga zapeče i time zakoči ceo mehanizam.

Onda se setio da bi to baš bilo dobro. Samo ne dok je on zarobljen, naravno.

U stvari, pomislio je Kato, trebalo bi da pogleda šta može da skine sa mitraljeza kada ga bude nameštao na kola. To bi moglo da reši celu stvar! A možda bi i Karmen mogla nešto da mu pomogne. Sinoć je pokazala neke znake naklonosti prema njemu.

XVI

Crveni Bik je sedeo prekrštenih nogu na podu dobro čuvane kolibe koja mu je bila dodeljena za vreme boravka na prelazu Konjska Glava.

Ovoga puta njegovu glavu nije krasila bogata perjanica kao prvi put kada se sastao sa Jensijem.

Jensi je malo nelagodno posmatrao Mali Cvet, pitajući se da li popoglavica dobro razumeo njegovo pitanje o svetom zemljištu plemena Kjova na kojem se nalazilo groblje.

— Čuo vas je, mister Banermane — rekla je devojka tiho ne nasmešivši se. Jensi se pitao da li je na njenom licu ikada zablistao osmeh. — On vam ne odgovara, jer ne postoji odgovor koji bi mogao da se da na jedno takvo pitanje. Kost predaka ne mogu ni na koji način da se pomeraju. To je svetinja za moj narod. To je najvažniji razlog što moi narod ne može da se pomiri sa gubitkom doline Pekos.

— Da li to mora da važi za celu dolinu? — pitao je Jensi. — Ja sam proučavao vojne mape na kojima je obeleženo indijansko groblje. To zemljište zahvata jedva trećinu doline Pekos. Ja bih mogao da intervenišem kod guvernera da vam se da polovina doline, ona na kojoj je groblje. I još više, dvaput toliko zemlje sa one strane planina. Kako bi poglavica reagovao na to?

— Sam položaj zemljišta koje treba da nam bude dodeljeno nije uopšte važan — odgovorila je devojka — ali je veoma važno, da li je to zemljište pogodno za život i da li na njemu može da se opstane.

Jensi je klimnuo glavom i uzdahnuo. Jasno mu je bilo zašto Indijanci žele baš tu zemlju. Ali, isto tako, bilo mu je jasno koliko će se belci opirati tome da zemlja na kojoj se nalaze tolika nalazišta zlata, ostanu u indijanskim rukama. Ako se ne nađe rešenje onda će ugovor pasti u vodu, to je bilo više nego sigurno.

Jensi je ustao i klimnuo glavom devojci.

— Ne vidim neke velike koristi od toga da sada nastavljamo razgovor o toj temi, gospođice... Videćemo se kad dođe vreme za polazak voza.

Podigao je ruku u znak pozdrava Crvenom Biku koji je ukočeno gledao pred sebe i ničim nije pokazivao nameru da mu uzvрати pozdrav. Još jednom je klimnuo glavom devojci i napustio sobu.

Napolju, pod zracima vrelog sunca koje je izgledalo još žarkije posle si-

noćne oluje, kapetan Kvajt i nekoćina vojnika nestrpljivo su očekivali da čuju šta se dogodilo. Ali, samo jedan pogled na Jensijevo lice rekao im je sve što su želeli da znaju.

— Nema sreće, a? — pitao je kapetan Kvajt. I, ne čekajući odgovor nastavio je: — Raspoloženje u gradu postaje sve vrelije... Svi smatraju da je Crveni Bik tvrdoglav, a da vi nemate dovoljno odlučnosti da mu se suprotstavite. Moglo bi biti prilične gužve, dok ne krene voz.

— Na vama je da nam obezbedite pratnju, kapetane Kvajte — rekao je Jensi suvo.

Kvajt je klimnuo glavom. Potpuno je razumeo neraspoloženje ovog mladog čoveka. On je znao da je pitanje sigurnosti i obezbeđenje njegov zadatak i nije mu se naročito dopadalo kako su se stvari odvijale. Bojao se da ne dođe do velike gužve pre nego što Jensi, Mali Cvet i Crveni Bik napuste grad.

A kroz celu dolinu se vrlo brzo proneo glas da Crveni Bik nema namere da se odrekne i jednog pedlja zemlje u dolini Pekos. Ljudi su počeli da se sastaju i razgovaraju ozbiljnih izraza lica. Svi su govorili samo o tome kako su Indijanci tvrdoglavi i da bi ih trebalo sabiti u mišju rupu.

Bilo je jasno da nijedan od tih ljudi nema nameru da dozvoli da se potpiše ugovor sve dok u dolini Pekos postoji i jedno zrno zlata na koje su sada nagnuli sa svih strana. A brda koja su okružavala Pekos bila su bogata zlatom, to su znali svi.

Sa druge trane, bili su rančeri koji su dolinu želeli zato što je bila puna sočne trave i bogata vodom. Već su tu držali velika krda, mada zvanično još nije bilo dozvoljeno da belci naseljavaju dolinu. Međutim, sada im nije bilo ni na kraj pameti da traže da im se to odobri. Spremili su se na borbu, pa ako bude trebalo, i protiv same vlasti.

Najgorčeniiji među rančerima bio je Karsvel koji je bio besan što mu pokušaj sa plaćenim ubicom nije uspeo. Zato je činio sve da raspoloženje ljudi dovede do tačke ključanja.

Čak Banerman je susreo Karsvela i nekoliko njegovih ljudi u jednom od saluna i bio je iznenađen njihovom dobrodošlicom. Smesta su naručili piće za njega i tako sabili stolice da je on morao da sedne u čelo stola.

— Ima li nekih novosti, Čak? — pitao je Karsvel. — Jesi li već uspeo da razgovaraš sa svojim bratom?

U trenutku kada je Čak odrečno odmahnuo glavom osetio je kako je atmosfera zahladila. Odjednom, svi su promenili raspoloženje prema njemu.

— Slušajte, momci — pokušao je Čak — treba da shvatite da Jensi sam ne može ništa da garantuje. On samo pokušava da stvari obavi tako da bude najbolje za sve zainteresovane. — Pogledao je direktno Karsvela. — A prošle večeri nisam imao vremena da razgovaram s njim, jer je neko pucao na njega iz zasede...

Karsvel mu je odvratio pogled, ne priznajući niti odričući bilo šta.

— Žao mi je što moram da vam kažem da ja više ne mogu da učestvujem u toj stvari — rekao je Čak držeći pogled prikovan na ploči stola. — Ja se ne slažem sa vama...

— Hm! A to, mislim... ono što je neko pucao na tvog brata, to je, verovatno, bilo nešto lično — rekao je Karsvel nakašljavši se. — Mislim da je baš tog momka tvoj brat udario u onoj tuči u salunu.

— Ne sećam se da je ikoga udario moj brat. Osim toga, taj momak je bio s tobom, Karsvele.

Karsvel je odmahnuo rukom i progundao:

— Pa, Čak, ako želiš da kupiš još zemlje u ovom kraju i to po povoljnoj ceni, moraćeš malo više da se potrudiš oko svog brata. Samo, rezultate toga moraćemo da saznamo pre nego što u petak pođe voz... Ili, može da se desi da taj voz pođe bez putnika.

Čak se nakostrešio. Znao je kakva je pretnja bila u tim rečima. Odjednom je ustao.

— Ne računaj više na mene — rekao odsečno. — Ja želim zemlju, ali ne po toj ceni. Pokušaću na drugom mestu.

Karsvel ga je hladno odmerio.

— Nećeš uspeti... koliko ja znam. Ali, to nije važno. Imao si svoju šansu i poslao si je do đavola.

Ustao je polako i, ne skidajući pogled sa Čakovog lica spustio ruku na dršku revolvera.

— Samo, drži usta zatvorena, jer može da se dogodi, da ni ti ne otputuješ tim vozom.

Čak je osetio kako mu krv navire u lice. On nije bio heroj i, mada je u futrolji pod miškom nosio mali „kolt” kalibra 32, nije bio ni dobar strelac.

Ipak, samo je klimnuo glavom i lagano pošao ka vratima.

Kao i obično, propao je njegov pokušaj da na lak način zaradi novac. Samo, ovoga puta je u opasnosti bio i Jensijev život.

XVII

U četvrtak uveče, mitraljez je bio postavljen na svoje postolje na lakim kolima i bio je spreman za dejstvo.

Kutije sa municijom bile su natovarene na kola i pedantno poređene oko postolja mitraljeza.

Dno kola je bilo pojačano čvrstim daskama i na njemu su urezana tri uska žljeba u koja su bile uglavljene noge mitraljeskog postolja.

Mehanizam koji je omogućavao kretanje mitraljeza u svim pravcima bio je postavljen na maksimum. Uopšte, sve je bilo u savršenom redu. Jedino što Kato nije pokazao Edžu na koji način može da se postigne da mitraljez skoro udvostruči svoju efikasnost. To je bila tajna koju je želeo da zadrži samo za sebe.

Njegova jedina šansa da dozna razlog zbog kojeg je Edžu bio potreban mitraljez bila je Karmen. Ka to je to osećao. Ali, ona se bojala da progovori. Bojala se da Edž ne dozna za njenu izdaju, iako je imala puno razloga da mu se osveti. Pon-

žavao je na sve moguće načine i pre davao je čas jednom, čas drugom svom momku.

Ipak, Kato je pokušao. Te poslednje večeri, kada je već trebalo da napuste Končos, rekao joj je da sada više nema smisla da čuti o tome, jer sutra će i onako svi morati da znaju o čemu je reč.

— Pa, svi i znaju... osim tebe — rekla je Karmen.

Uzalud se Kato trudio i upotrebio svu svoju osvajачku umešnost, devojka je ćutala, bolje reći izbegavala je razgovor o tome.

Ali, Kato je bio uporan momak i posle nekog vremena, Karmen je, ipak, progovorila.

— Zlatni voz polazi iz Pekosa u petak ujutro — rekla je devojka.

Znači, tako, pomislio je Kato. U to vreme bi nekako i Jensi trebalo da krene, ako nije ranije imao voz.

— Slušaj, gverida — govorio je Kato milujuć blago devojku po kosi od čega su joj planuli obrazi. — Ja moram da isparim odavde, na bilo koji način...

Iznenada, devojka se uspravila i, očiju širom razrogačenih, divlje odmahнула glavom.

— Ne! Ne! To ne smeš da tražiš od mene!

Počela je žurno da oblači bluzu koju je bila skinula sa sebe.

— Nije važno, ako ne mogu odmah da odem — požurio je Kato da kaže. — Bilo bi mi dosta i kad bih mogao da odem samo na pola sata... ili dvadeset minuta! Samo da se dokopam svog revolvera.

Gledala ga je sva užasnuta zapu-
šivši uši rukama.

— Ne želim da te slušam — pro-
šaputala je sva izbezumljena od
straha. — Ništa! Ništa neću da ču-
jem! On bi me ubio kad bi znao da
sam ti rekla i ovo malopre. Ništa
više ne mogu da učinim...

Prekinula se u pola reči, a Kato je
skočio na noge, jer su se u tom tren-
utku ulazna vrata raspala pod sna-
žnim udarcem. Edž je ušao unutra,
a s njim i Džetro Kid.

Kid je u ruci nosio bič sa devet
repova. Samo trenutak njegove oči
su se zadržale na razmeštenom kre-
vetu, a onda je zamahnuo. Duge kož-
ne trake omotala su se oko devojči-
nih golih leđa.

Povila se kao da ju je grom oši-
nuo, a Kato je smesta skočio na ban-
dita. Međutim, zaustavio se kada se
u Edžovoj ruci pojavio „kolt“ čija
je cev bila uperena pravo u njegov
stomak. A ispred njega je stajao i
Kid držeći njegov vlastiti revolver
u ruci.

— Vuci se u salam! — naredio je
Edž devojci promuklim glasom.
Uzeo je bič iz Kidove ruke i pono-
vo su njegovi kožni švigari fijuknuli.
Kato je pokušao da se izmakne, ali
bio je suviše spor. Vrhovi kožnih
traka dohvatili su ga po licu i koža
je na tim mestima prsila stvarajući
gadne posekotine. Kato je jeknuo od
vreline bola i pribio se uza zid.

— Polazi napolje — rekao je Edž
i ponovo zamahnuo bičem. Međutim,
ovoga puta Kato se na vreme izma-
kao. — Vuci se napolje, prokletinjo!

Na Kidov zahteo Kato je morao
da ispruži obe ruke i ovaj ga je sa
neskrivenim uživanjem privezao za
stub verande. Zatim mu je, jednim
zamahom, strgao košulju s leđa. On-
da je Edž lagano, metodično počeo
da udara bičem po njegovim nagim
leđima.

Katou se činilo da će izgubiti
svest, ali nije ni pisnuo. Znao je da
nema nikakve šanse da izbegne ovo
bičevanje, pa je bar želeo da im ne
da zadovoljstvo da uživaju u njego-
vim mukama.

— Ovo ti je zato da ti ne padnu
na pamet neke ideje sutra — rekao
je Edž prestajući sa bičevanjem. —
Ne bih želeo da ti padne na pamet
da onesposobiš taj mitraljez. Ako to
oružje sutra ne bude radilo kao sat,
možeš se oprostiti sa ovim svetom,
Kato.

— Do đavola, ja sam se držao svo-
ga dela pogodbe — pobunio se Ka-
to. — Mitraljez radi izvanredno.

— Bilo bi dobro da tako i osta-
ne.

— A šta ja dobijam ako bude do-
bro radio — pokušao je Kato da iz-
gleda hladnokrvno.

Edž se podrugljivo nacerio.

— Dobićeš brz, bezbolan metak.
Reci i sam, zar ne postoji i mnogo
gora smrt od te?

Odvezali su Katoa i vratili ga u
sobu. Zatim se Edž okrenuo i pošao
ka vratima. U stopu ga je pratio
Kid, koji se zaustavio na vratima i
uhvatio se za svoje unakažene uši.

— Džek je zaboravio da ti kaže da
će meni pripasti zadovoljstvo da te

dovršim, „Kolte“ ... na jedan ili drugi način.

Cerekajući se, zadovoljan samim sobom, Džetro Kid je pošao za vođom bandita u noć. Brava je škljocnula nekoliko puta. Banditi su zaključali kolibu.

Kato je ležao nepomičan na krevetu. Leđa su ga užasno pekla i bolela. Kožne trake biča su bile vezane na nekoliko mesta u tvrde čvorove koji su mu stvorile duboke i bolne rane na leđima. A najgore je bilo to što su mu šanse da se spase bile ravne nuli. Međutim, mučila ga je mnogo više druga stvar. Koliko će ljudi poginuti zato što je on sklopio taj prokleti mitraljez.

Dok je on razmišljao o tome, Dok Holidej se približavao Končosu. Bio je sav namršten, jer je osećao da Mig nije u najboljoj formi. Noga mu još uvek nije zaceljena. Ali izbora nije bilo. Sada je znao sve. Džek Edž će napasti voz u kome će biti indijanska delegacija, i to sa mitraljezom! To je trebalo nekako sprečiti i on se nadao da će stići na vreme.

XVIII

Nije bilo pruge koja bi vodila do vojnog utvrđenja na prelazu Konjska Glava. Zato je poglavica Crveni Bik morao da dođe u Pekos kako bi se ukrcao u voz.

Jensi je znao da to može da bude opasno i zato se pobrinuo da mu kapetan Kvajt obezbedi izvestan broj vojnika kao pratnju, koja će

stalno biti uz Crvenog Bika i njegovu kćer.

Ratnici Crvenog Bika su pratili po vorku iz daljine. Bili su ćutljivi i naoko mirni. Međutim, Jensi je znao da su spremni da reaguju na prvi znak opasnosti i da se tada nijedan belac, koji bi se našao u blizini, ne bi dobro proveo. Nadao se samo da Karsvel i njegovi kompanjoni neće biti toliko ludi da nešto pokušaju, iako je znao da im je sada jedina prilika za akciju, ako to uopšte nameravaju. To ga je i plašilo.

Svima je već bilo jasno da Jensi ne želi da sklapa bilo kakve dogovore sa lokalnim rančerima i verovatno su bili spremni čak i na to da ubiju Crvenog Bika, samo da spreče potpisivanje ugovora. A to bi bilo strašno. Indijanci bi započeli krvavi rat. Iako bi na kraju svega Kjove bile proterane iz Pekos doline, koju bi naselili beli doseljenici, mira ne bi bilo u ovom kraju.

Jensi je jahao napet i srpeman da reaguje u svakom trenutku, dok su Kvajtovi skauti izjahali napred da vide, da li je put čist.

Trenutak je zaista bio rizičan i devojka je sve vreme pažljivo motrila na Jensija. U jednom trenutku poterala je svog pinta prema njemu i upitala ga:

— Nadam se da ste sve obezbedili, mister Banermane.

— I ja se nadam, gospođice. Kapetanova pratnja je, doduše, nešto manja nego što bi nam trebalo, ali, on je morao da odredi ljude koji će štiti pošiljku zlata. Izgleda da je to neka velika vrednost.

Devojčine usne su se prezrivo napucale.

— Naravno... zlatu je svakako važnije, nego život čoveka. Naročito, kada je taj čovek Indijanac.

— Slušajte Mali Cvete — rekao je Jensi — ja na to ne gledam na taj način. Ja radim ono što mislim da treba da radim i savršeno mi je jasno šta je važnije. Međutim, kapetan Kvajt je bio veoma predusretljiv. Da je samo bio u stanju, siguran sam da bi ostavio svoju tvrđavu bez ijednog vojnika, samo da vaš otac bezbedno stigne u Pekos.

Nekoliko trenutaka posmatrala ga je ćuteći, a zatim se vratila svome ocu. Jensi je čuo poglavicu kako govori i pretpostavljao je da ju je pitao o čemu je razgovarala s njim.

Sva sreća, do Pekosa su stigli bez ikakve neprilike i skrenuli prema železničkoj stanici gde je lokomotiva upravo uzimala vodu i drvo za gorivo. S obe strane ulice okupili su se ljudi i nemo posmatrali povorku.

Jensi je pažljivo prelazio pogledom po okolnim zgradama trudeći se da uhvati svaki pokret koji bi mogao da bude sumnjiv. Tek onda je ugledao Čaka kako stoji pored voza.

Čak mu je brzo prišao. Bio je nekako bled, a na licu mu je bio zabrinut izraz. Još izdaleka mahao je divlje. Videlo se da je želeo da privuče Jensijevu pažnju.

Samo što je prišao, vojnici iz obezbeđenja su okretali svoje konje prema njemu i oterali ga u stranu.

Jensi se još jednom osvrnuo oko sebe, a zatim rekao vojnicima da puste Čaka.

— U čemu je stvar? — upitao je Jensi.

— Karsvel — rekao je Čak uzbuđeno, ali prikovanog pogleda za lepu Indijanku. — Nisam ranije uspeo da stupim s tobom u kontakt, jer bi me on ubio. Oni nameravaju da...

Pucanj je presekao Čakove reči i Jensi je opsovao kada je video kako se ukras u obliku onla, na perjanici Crvenog Bika, raspao na dva dela.

Kao nekom čarolijom Jensijev „kolt“ je izleteo iz futrole i on je smesta poterao konja prema poglavici. Postavio se tako da ga je štiti svojim telom. Onda je zgrabio njegovog konja za uzde i hitro ga poveo prema stanici.

Puška tajanstvenog strelca je palula još tri puta i dva vojnika su pala sa svojih konja. Čak je reagovao brzinom munje. Svukao je zbuñjenu Indijanku sa sedla i poneo je u zaklon staničnog zida. Zrna su podizala prašinu oko njegovih nogu, ali on je, ipak, uspeo da stigne u zaklon. I sam je bio iznenađen onim što je učinio.

Jensi je ostavio Crvenog Bika u sigurnom zaklonu, a zatim je pošao u susret četvorici vojnika koji su pratili transport zlata i koji su se približavali trčeći.

Na glavnoj ulici Pekosa zapraštale su puške. Vojnici nisu štedeli municiju. Uzvrćali su na paljbu punom merom. Indijanci koji su se zaustavili na ulazu u grad, stajali su ne-

odlučno, jer se borba vodila između belaca.

Jednim skokom Jensi je proleteo kroz prozor biletarnice u kojoj su se već sklonili Čak i Indijanka. Devojka koju je Čak štiti svojim telom odjednom je pocrvenela i počela besno da se otima. Jensi joj je prišao i uhvatio je za ruku.

— Ako želite da uradite nešto korisno onda recite svojim ratnicima da se povuku u svoj logor — rekao je Jensi. — Čujete li me. Oni su već spremni da dolete ovamo, a u tom slučaju imaćemo na vratu pravi rat. To je možda ono što se vama sviđa, ali nisam siguran da će to voleti i Crveni Bik.

Na njegove reči devojka se namrštila, a zatim je njeno lice poprimalo uobičajen izraz.

— Vi ste budala, ako mislite da ja želim rat — procedila je. I, pre nego što je Jensi stigao da kaže bilo šta, izletela je iz kancelarije i izašla na platformu ispred stanice.

Kada je Jensi stigao do vrata, nje je nestalo. Okrenuo se i pogledao Čaka.

— Sagni malo glavu! — viknuo mu je Čak.

On je ipak izašao na čistinu sa revolverom u ruci. Na ulici se gužva već stišala. Građani nisu želeli da pucaju na vojnike koji su deset godina branili njihov grad, a ni sami vojnici nisu rado pucali u građane.

Međutim, postojao je neko ko je želeo gužvu. I Jensi je znao da je to onaj čovek što je prvi ispalio metak na Crvenog Bika. On je pucao s na-

merom da ubije. Puka je slučajnost što je promašio.

U tom času, Jensi ga je ugledao. Hemp Karsvel! Nalazio se na prozoru na drugom spratu saluna „Kaubojeva palata“, odakle je ispaljivao metak za metkom iz svoje „vinčesterke“. Bilo je više nego sigurno da je on ispalio i prvi metak.

Sa mesta na kojem se nalazio, Jensi nije mogao da nanišani na Karsvela i zbog toga je pretrčao preko ulice probijajući se kroz grupu vojnika koji su razoružavali građane Pekosa.

Uleteo je u stražnja vrata saluna, prošao kroz kuhinju, a zatim krenuo uz stepenice.

Prevalio je, možda tri stepenika kad ga je pucanj primorao da se baci na pod.

Na vrhu stepeništa stajao je Karsvel i njegovo tane je prohujalo tako blizu Jensijske glave da mu je smaklo šešir i napravilo brazdu kroz kosu.

Jensi je kleknuo na koleno, a cev njegovog „kolta“ poletela je nagore upravo u trenutku kada je Karsvel podizao pušku za sledeći hitac. Opalili su skoro istovremeno. Jensi je bio primoran da odskoči u stranu kako bi izbegao teško Karsvelovo telo koje se kotrljalo niz stepenice.

Krupni rančer se sručio na pod na nepunu stopu od Jensijsa. Ali, on je uspeo da prisloni cev na rančarov potiljak. Međutim, to nije bilo potrebno. Tog trenutka je primetio kako se preko rančarovih očiju prevlači konrena, a u grlu mu krklja samrtnički ropac.

Ustao je polako i sa poda podigao svoj šešir, a zatim stavio nov metak u ispražnjeno ležište „kolta”.

Hemp Karsvel je bio mrtav, a Jen si je izašao na ulicu gde su vojnici već postrojili nekolicinu građana pored zida saluna ruku podignutih uvis. Bacio je pogled niz ulicu i video Mali Cvet koja se vraćala. Iza nje je ugledao ratnike Kjova. Stajali su čutke sa puškama u rukama.

Zatim je odjeknuo jedan glas iz pravca stanice. Poglavica Crveni Bik je izašao iz zaklona, ruke podignute uvis. Nešto je kratko i odsečno rekao svojim ratnicima. Osvrnuo se prema Jensiju, a zatim rekao još nekoliko reči svojim ratnicima koji su mu u horu odvratili samo jednim uzvikom: „Ho”, a zatim su se okrenuli i nestali iz grada.

Kapeta Kvajt koji je stajao neda-leko od Jensija, odahnuo je sa vidnim olakšanjem.

Poglavica Kjova stajao je na platformi ispred stanične zgrade i čutke posmatrao grad koji ga je toliko mrzeo.

Kapeta Kvajt je dao znak vojnicima i poveo ih do poglavice, gde su ga zaokružili. Tako su mu napravili živi zid i štitili ga svojim telima.

Jensi se okrenuo i ugledao Indijanku koja je stajala svega nekoliko stopa iza njega i posmatrala ga, ali šta je mislila to nije mogao da pročita na njenom okamenjenom licu.

— Šta je vaš otac rekao ratnicima? — upitao je Jensi.

— Rekao je da mu nije potrebna njihova zaštita kada je sa vama. Izgleda da ima mnogo poverenja u vas, mister Banermane.

— Drago mi je da to čujem. Ali, on svaljuje ogromnu odgovornost na moja pleća.

— Guverner Djuk je to već odavno uradio, čim vas je poslao u ovu misiju.

Jensi se lukavo nasmešio.

— Mislim da je bolje da se ukrcamo. Polazimo za nekoliko minuta.

Pružio je ruku ka njoj, ali se ona trgla i izmakla se u stranu.

— Izvinite — rekao je Jensi tiho.

Pošla je uz njega govoreći jedva čujno:

— Vaš brat je malopre pohitao da me uvuče u zgradu stanice. Međutim, ne bi se moglo reći da se ponašao kao džentlmen.

Jensi se trgao i oštro je pogledao. Ali, ona je gledala pravo pred sebe i na licu joj se nije pomerio nijedan mišić. Prokleti Čak, pomislio je Jensi. On nije bio svestan da bi i ovo mogao da bude razlog da ugovor ne bude potpisan.

XIX

Ruke Džonija Katoa bile su čvrsto vezane jedna uz drugu omčom od sirove bivolje kože. I ovoga puta ležao je na mnogo manje udobnom mestu nego što je to krevet devojke Karmen.

★ VAJAT ERP ★

AVANTURE LEGENDARNOG ŠERIFA

SVAKOG 3. U
MESECU

★
kod vašeg
prodavca
novina
★

Ležao je na strani, na kamenitoj podlozi strme padine iznad prolaza koji je bio poznat pod imenom Pregleg. Železnička pruga je prolazila kroz sam prolaz, a sa obe njene strane dizale su se strme stene.

Džek Edž i njegovi ljudi bili su negde dole sa kolima na koja je bio pričvršćen mitraljez. Karmen i jedan bandit, koga su zvali Gas, a došao je samo zato da bi čuvao Katoa, sedeli su na nekoliko jardi od nje.

— Hej, Karmen!... Hoćeš li mi dati malo vode? — pitao je Kato trudeći se da mu glas zvuči što više promuklo.

Karmen je pogledala u Gasa koji je držao „kolt“ u ruci. Okrenuo se i odmerio Džonija Katoa.

— Samo jedan sumnjiv pokret, amigo i ja ću izrešetati devojkicu — rekao je Gas.

— Do đavola, ja sam samo žedan — rekao mu je Kato.

Devojka je uzela čuturu i prinela je Katovim usnama, podižući mu glavu na svoje krilo.

Kato je jasno video ožiljke na njenim rukama koje je sinoć napravio bič. Praveći se da guta i puštajući vodu da mu teče niz vrat, tiho je progovorio:

— Moram se izvući iz ovog gverida. Edž će me ubiti i tako, i ta-

ko... Nije važno kako će biti... Potrebna mi je tvoja pomoć.

Nije ništa rekla, ali je nastavila da drži čuturicu tako da je iz nje curio samo tanak mlaz. Kato je gutao kao da pije u velikim gutljajima. To je bio jedini znak da su se razumeli.

Zatim je ustala i vratila se na stepenu pored Gasa, zapušivši čuturicu čepom.

Bandit još uvek nije ispuštao „kolt“ iz ruke, gledajući čas Katoa, čas devojkicu.

Devojka je pogledala Katoa ispod oka, ali mu njen pogled nije govorio ništa. Ležao je nepomičan osećajući kako mu vezane noge i ruke polako počinju da trnu.

A u samom prolazu Preglega, Džek Edž i njegovi ljudi su radili teže nego ikad u svom životu.

Prevlačili su kamenje i postavljali ga na tračnice.

Gomila kamenja je već bila navedena na prugu odmah posle jedne krivine. Na taj način mašinovođa neće imati vremena da ukoči voz čak i ako primeti prepreku, jer će biti prekasno. Ona će se pojaviti iznenađeno.

U stvari, Džek Edž je planirao da lokomotiva udari u gomilu kamenja, ali pošto njena brzina na tom mestu nije mogla da bude velika, postojala

le su ozbiljne šanse da cela kompozicija ostane neoštećena. Čak i ako lokomotiva, i prva dva vagona iskoče iz šina, ništa se neće dogoditi. A i da se dogodi, nije ga bilo briga. Važno je bilo samo da četvrti vagon ostane neoštećen. U njemu je zlato, to je Edž već znao.

Najvažnije je bilo da nastane panika među putnicima. Što više panike, to bolje, razmišljao je Edž. Naravno, kada se još on bude pojavio sa mitraljezom, sve će biti onako kako je zamislio.

A ako ga ne budu poslušali... nije mogao da zaustavi podmukao osmeħ koji mu se pojavio na licu.

U stvari, nadao se da će među putnicima biti neko ko neće pokazati dovoljno pameti. Tada bi on mitraljezom izrešetao drvenu oplatu vagona, tek da pokaže da se ne šali. Smirili bi se kao bubice!

Kritički je odmerio gomilu kamena koje su njegovi ljudi dovukli na prugu.

— Ne, suviše je visoko, budale! — povikao je. — Ne želim da gomila bude suviše visoka!

Ljudi su se odmakli, zadihani, umorni i srećni što mogu bar na trenutak da prekinu zamoran rad. Navikli na težak rad, osećali su bolove u rukama. Oni su bili u stanju da tri dana čekaju u zasedi, ako su

znali da će se dokopati dobrog plena. Ali, ako bi im neko ponudio da samo jedan sat pošteno rade odbili bi to sa prezrenjem.

Međutim, usledilo je novo Edžovo naređenje. On je želeo da se dovuče još kamenja, ali da se ne slaže u visinu već okolo, po pruzi.

Slažite ih oko glavne prepreke, uz njenu bazu — naređivao je Edž — da lokomotiva ne može da ga odgurne tako lako!

Gundajući, banditi su nastavljali posao. Edž je seo na jednu poveću stenu i zapalio cigaretu. Posmatrao ih je kako rade i psuju.

Posle sat vremena sve je bilo gotovo i banditi su se stropoštali na travu pored pruge teško dišući. Edž je ustao i priašo im.

— O kej! Nije sad vreme da se ovde izležavate — zarežao je. — Sedajte na konje i polazite na mesto koje sam vam odredio.

— Do sto đavola, Džek! — progundao je Džetro Kid. — Do dolaska voza ima još nekoliko časova!

Edž je izvadio svoj sat i pogledao. Nešto je zlovoljno zagundao.

— Na svoja mesta! — rekao je zatim glasno.

Umorni ljudi su se digli i pošli prema konjima koji su bili vezani u senci obližnjeg drveća.

Edž ih je posmatrao kako odlaze smešeći se sam za sebe, a zatim se

okrenuo i prišao kolima na kojima se nalazio mitraljez. Pretpostavljao je da će njegovi ljudi biti oprezniji, ako se ne budu izležavali ovde, na travi, a on će imati vremena da ih obiđe nekoliko puta i da proveriti da li je sve u redu.

Na padini na kojoj je ležao, Kato je osećao kako mu ruke sve više trnu. Znao je da nema nikakvog izgleda da prekine veze. Bacao je pogled prema Karmen, jer ona je bila njegova jedina nada. Ali, ona nijednom nije okrenula glavu prema njemu.

Govorila je nešto brzo sa Gasom, sedeći na steni pored njega i smešeci mu se zavodljivo, dok je prstom prelazila preko njegovog prljavog vrata.

U početku je on bio nervozan i mrzovoljan, a zatim je počeo da obraca više pažnje na nju, odmeravajući je očima.

Lagano je vratio „kolt“ u futrolu. Pogledao je Katoa, a zatim uhvatio devojku za ruku. Poveo ju je prema grmlju i odande se začuo devojčin smeh.

Kato je stisnuo usne. Ona čak nijednom nije pogledala u njegovom pravcu.

XX

Lokomotiva je huknula i izbacivala oblake gustog crnog dima koji je

mestimično bio prošaran belim prugama. Varnice su izletale iz dimnjaka, a iz ventila je šikljala para koja je kao beli oblak obavijala kompoziciju.

Kompozicija je bila sastavljena od tri putnička vagona, specijalnih kola u kojima se nalazila pošiljka zlata, teretnog vagona i vagona za smeštaj konja. Za to doba, to je bila neuobičajeno duga kompozicija.

Ovim vozom su često putovale čitave porodice doseljenika iz Novog Meksika koji su želeli da se nastane u Teksasu, pa je kompanija morala da dođe po vagon-dva više nego što je bio običaj.

Sve je to bio dobar posao za Neva da Džim Bačera, vlasnika kompanije. Njegovi vozovi su išli u jednom pravcu natovareni raznovrsnom robom, a vraćali se puni putnika. A kada dođe do zaključenja ugovora sa Kjovama, tada će još više ljudi poći tim putevima, pošto neće postojati opasnost od neprijateljski raspoloženih Indijanaca.

Jensi je razmišljao o tome dok je kompozicija lagano išla uz brdo. On je obilazio vagone probijajući se ramenima kroz masu putnika. Želeo je da bude siguran da se među putnike nije uvukao neko, ko bi želeo da napravi gužvu.

Doduše nije prepoznao nikoga iz Pekosa, ali to još ništa nije moralo da znači.

Najzad mu se učinilo da je sve u redu i Jensi je rešio da se vrati do poslednjeg putničkog vagona koji je bio rezervisan za poglavicu Crvenog Bika. Na ulazu u taj vagon stajali su vojnici. Njihov zadatak je bio da spreče svakog nepozvanog ko bi poželeo da zaviri unutra. Obojica su klimnuli glavom Jensiju, kada je ovaj stigao do ulaza i propustili ga unutra.

Jensi se namrštio. Zbog gužve koja je nastala u Pekosu kapetan Kvajt nije imao mogućnosti da mu odvoji još šestoricu svojih ljudi, kako je bio obećao. Sada je imao samo dva stražara pred vratima ovog vagona i još četvoricu u specijalnim kolima, zajedno sa dva čuvara zlata koje je plaćao „Vels Fargo”.

Poglavica Crveni Bik je sedeo pored prozora i posmatrao predeo uživajući u svojoj prvoj vožnji gvozdenim konjem belog čoveka.

Nekolicina njegovih ratnika je prvih nekoliko milja jahala pored voza, čineći putnike nervoznim, iako su oni samo želeli da se uvere, da li je njihov poglavica bezbedan.

Mali Cvet je sedela pored svog oca, dok je Čak sedeo preko puta nje, pijuckajući brendi iz male srebrne flaše.

Čak je pokušavao da devojkicu na-vede na razgovor ali ga je ona igno-

risala i Jensi je video kako u očima njegovog brata raste gnev.

Jensi je znao da je Čak ženskaroš, ali smatrao je da bi čak i on trebalo da ima toliko pameti i da ništa ne pokušava s Indijankom... Međutim, sa Čakom čovek nikad nije mogao da bude siguran, naročito kada je pio. On je, inače, bio prijatan mlad čovek, ali je imao i mnogo slabosti. Piće, kocka i žene, bile su mu najveće.

U vozu u ovom času nije mogao da se zabavlja kockom, ali je zato imao flašu sa pićem, a preko puta njega sedela je lepa devojkica.

Jensi je uzdahnulo. Imao je već dovoljno komplikacija zbog Čaka, zaista mu više nije bilo potrebno.

Seo je na sedište pored svoga brata i pogledao Indijanku čitajući otvoreno nezadovoljstvo u njenim očima.

Čak je ponovo prineo usnama flašu sa brendijem, a Jensi ga je uhvatio za ruku.

— Mislim da bi mogao malo lakše s tim — rekao je kratko.

Čakova usta su se pretvorila u tan ku crtu i Jensi je znao da je on već skoro ispraznio flašu. Video je po bratovim očima da je već prilično pijan.

— Ti imaš svoj način da se oslobodiš dosade, brate, a ja imam svoj — prosiktao je Čak.

Ponovo je prineo ustima grlić boce, ali Jensi mu je zaustavio ruku.

— Sledeći put ću ti baciti tu flašu kroz prozor — rekao je Jensi. — I bez tebe imam dovoljno nevolja.

Čak je odmerio Jensiya i prisilio se da se osmehne, ali oči su mu ostale mirne.

— U redu, u redu, brate — rekao je, okrećući se prema devojci i zavaravajući flašu. — Pokušaću da uradim onako kako kažeš. Samo, bojim se da opet ne ožednim pre nego što stignemo u Ostin.

— U tom slučaju pokušaj s vodom — rekao je Jensi. Obratio se zatim devojci. — Obišao sam voz. Sve je u redu.

Mali Cvet je stisnula usne i skrenula pogled sa Jensiya na Čaka. Očigledno, nije bila toliko sigurna u Jensiyeve reči.

Čak je sklonio flašu, prekrstio ruke i nastavio da netremice posmatra Indijanku, dok mu je na licu lebdeo poluironičan osmeh.

Crveni Bik je pogledao oštro u Čaka, zatim skrenuo pogled na Jensiya i opet se okrenuo prozoru. Jensi nije mogao znati šta se dešavalo u glavi crvenog čoveka.

A đavolski je želeo da to zna. Jer, prilično je dobro znao šta se odvija u Čakovoj glavi i bio je skoro siguran da može da predvidi kako će reagovati devojka.

XXI

Džek Edž je priterao svoga konja kolima na kojima se nalazio mitraljez. Odmerio je momka koga je poveo kao vozača kola.

Bio je to krupan, snažan čovek, guste brade i duge kose. Svi su ga jednostavno zvali Grizli. Njegovi pokreti su bili spori i bio je suviše težak za većinu konja koje je uzjahao. Zato je već godinama vozio sve vrste kola i na tom polju je bio pravi stručnjak. Vatreno oružje nije nosio. Imao je samo jedan dug lovački nož čija je oštrica bila punih četrnaest inča.

Za Grizliya se pričalo da je dosada ubio jedanaest ljudi, golim rukama. Slomio im je vratove.

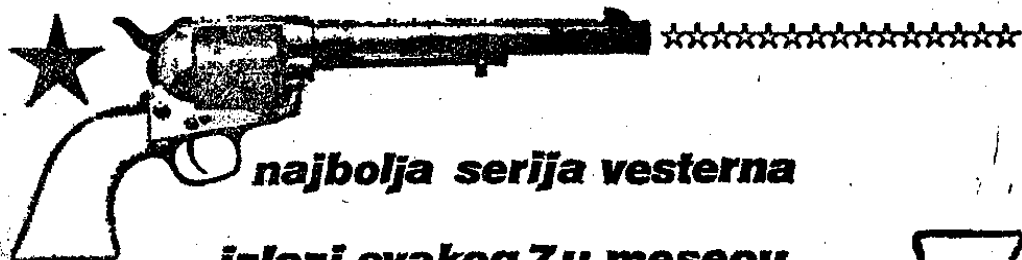
To bi lako moglo da bude istina, pomislio je Edž dok ga je posmatrao.

— Brzo ću se vratiti Grizli — rekao je, a krupni čovek je lagano klimao svojom masivnom glavom.

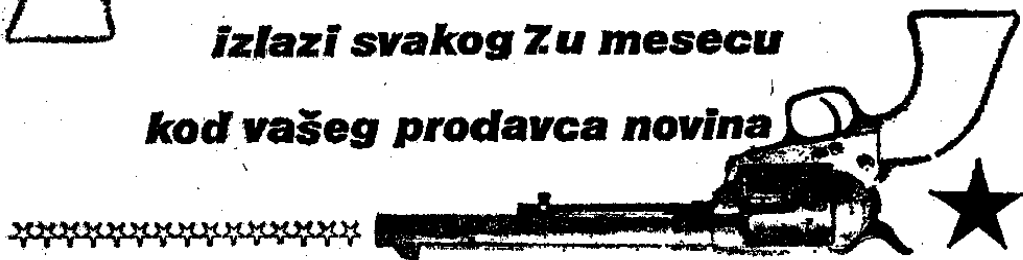
Izgledao je tako kao da bi bez ikakvog napora mogao da podigne mitraljez težak dve stotine i pedeset funti. Strana sedišta na kojem je sedeo bila se ulegla pod njegovom težinom skoro do poda.

Edž je zatim pojahao duž šina. Želeo je da bude siguran da su njegovi ljudi spremni da reaguju i na najmanji znak uzbune. Nije ostalo još

★ DOCK HOLIDAY ★

najbolja serija vesterna
izlazi svakog 7u mesecu
kod vašeg prodavca novina

mnogo vremena i smatrao je da je bolje da budu u stalnoj napetosti.

— Prokleti voz kasni, zar ne Džek? — upitao ga je Kid kad ga je ugledao. — Trebalo je već odavno da stigne, šta misliš?

— Uopšte ne kasni. Sad je već, verovatno, na ulazu u Pregleg. Za petnaestak minuta bi trebalo da vidimo dim. Samo vi budite spremni i zapamtite: nikakve milosti! Ako ne učine ono što tražimo od njih, nećemo štedeti ni žene ni decu. Moramo im pokazati da znamo svoj posao.

— U pravu si. Tako je — zagrajaše banditi u želji da svaki ponasob pokaže svoju spremnost.

Za to vreme na steni iznad one pod kojom je ležao Kato, pojavio se Dok Holidej. Video je kako se Kato dokotrljao do jedne šiljaste stene i kako je pokušao da na njoj preseče konopac kojim su mu bile privezane ruke. Toliko je trljao konopac o kamen da su mu ruke sve bili u krvi.

Ostavio je Miga iza stene, a on se oprezno spuštao dole kada je ugledao i devojk. Na njenoj bluzi koja je nekada morala biti bela, crvenilo se nekoliko krvavih mrlja. Čuo je dobro kako je Kato upitao devojk. kad mu se približila:

— Gde je Gas?

— Udarila sam ga... — rekla je devojk. grlenim glasom. — On je

bio životinja... udarila sam ga jače nego što sam... kamenom... Mislim da je mrtav.

— Odlično! — rekao je Kato. — Pokušaj da me oslobodiš.

— Kako? Čime — pitala je devojk. ka osvrćući se oko sebe.

U sledećem trenutku začula se lomljava i iza jednog grma pojavio se Gas. Prasak njegovog metka se prolomio u isto vreme kada i Dokovog. Ali, za devojk. je bilo kasno. Pala je mrtva istovremeno kada i Gas.

— Do đavola! To si ti Dok! — radosno ga je pozdravio Kato. — Ovo je zaista poslednji trenutak. Da nisi naišao...

— Ali, naišao sam i mislim da je to najvažnije — govorio je Dok sekući konopac kojim su Katou bile vezane noge i ruke. — Kako si, do đavola, upao u ovaj sos?

— Nema sad vremena da se priča. Voz samo što nije naišao, a oni gadovi sigurno nisu sedeli skrštenih ruku. Dole su u klancu...

— Onda požurimo — rekao je Dok. Zviznuo je Migu koji ga je pratio na pristojnom odstojanju, a sam je počeo da se spušta niz liticu još dok je Kato trljao ruke i noge da bi im povratio život.

Kato je skinuo opasač sa Gasovog tela i pripasao ga. Pogledao je prema Preglegu da vidi da li je Edž čuo

pucnjavu i da li će se pojaviti. Onda se sav ukočio. Iz Preglega je video stub dima, koji se dizao pravo u nebo.

XXII

Jensi nije bio u vagonu kada se to dogodilo. Nalazio se na platformi između poglavičinog i vagona do njega. Znao je da se nalaze u blizini prolaza Pregleg i da to baš nije najprijatnije mesto na svetu. Želeo je samo da pređu to malo puta, jer onda pruga izlazi na čistinu i gotovo sve do Ostina vijuga kroz ravnice.

Odjednom se orkenuo kao da ga je nešto opomenulo. U tamnom hodniku je ugledao dve prilike kako se bore. Napregao je oči i shvatio da je to Čak pokušavao da pritisne Indijanku uza zid.

Upravo u času kada je hteo da pri skoči, otvorila su se vrata vagona. Pojavio se Crveni Bik.

Sa divljim uzvikom bacio se napred i njegova je šaka kao gvozdena klešta obavila Čakov vrat. Svom snagom ga je odbacio na zid.

Čak je jeknuo i klonuo na kolena, dok mu se iz grla čulo krkljanje.

Poglavica je ponovo jurnuo na Čaka i ponovo ga zgrabio za vrat, nastavljajući da ga steže.

U tom trenutku, Jensi se bacio napred.

Čakovo lice je već bilo purpurno-crveno i Jensi je znao da će mu brat biti mrtav vrlo brzo, ako Indijanac ne popusti stisak.

Bacio se među njih. Žestoko je zgrabio Indijanca i povukao ga unazad, ali je on povukao za sobom Čaka. Ni sam nije znao kako, tek posle žestoke borbe uspeo je da odvoji razbesnelog Crvenog Bika od polumrtvog brata.

— Stani Crveni Biče! Stani — vikao je. — Ja ću se pobrinuti za njega! Do đavola, stani kad ti kažem — jedva ga je zadržavao u čvrstom zagrljaju.

Onda se okrenuo devojci koja je stajala u vratima.

— Recite mu... recite mu da ću se ja pobrinuti za Čaka. Brzo!

Devojka kao da se trgla. Brzo... rečenice su joj sustizale jedna drugu... počela je nešto da govori ocu, koji je uspeo da se iskobelja i već podigao svoj tomahavk usremljujući se na Jensijsa.

Držao je ruku s oružjem podignutu, a čelo mu se nabiralo dok je slušao svoju kćerku. Zatim je lagano spustio ruku i nešto joj rekao.

— Moj otac kaže da vam veruje da ćete se pobrinuti, da vaš brat bude kažnjen — rekla je devojka posmatrajući ljutito Čaka koji se s mukom podizao na noge. — Zaista se

ne možete ponositi njime, mister Banermane.

— Ja mislim da je bio pijan, gospođice. Izvinjavam se...

— Ne morate da se izvinjavate. On je pošao za mnom u hodnik da bi me napao, a ne vi.

— Hej, Jensi, nije baš tako bilo — izgovorio je Čak uz grleno krkljanje. — Ja sam samo želeo...

Jensi ga je zgrabio za ruku i gurnuo prema vratima.

— Razgovaraćemo napolju... na platformi — rekao je besno i okrenuo se devojci. — Ponovo se izvinjavam, gospođice. I vašem ocu... I moj brat će vam se lično izvinuti, ali sada moram ja da porazgovaram s njim.

Izveo je Čaka na platformu i zatvorio vrata za sobom. Zatim ga je gnevno pritisnuo uza zid.

— Ti prokleta budalo — cedio je kroz zube. — Zar nimalo ne možeš da se kontrolišeš? Mogao si sasvim da upropastiš celu ovu stvar. Od svih prokletih budala ti si...

— Idi do đavola! — rekao je Čak.

Odbacio je Jensi unazad. Zateuravši, se Jensi je krajičkom oka uhvatio šta se dešava.

Čak je prilazio metalnim lestvicama koje su vodile na krov vagona. Čovek je bio pijaniji nego što je to izgledalo, jer je divlje galamio dok se penjao.

Tog trenutka Jensi je bio sasvim zaokupljen sobom, jer ga je Čak izbacio iz ravnoteže. Jedva je uspeo da se zadrži da ne padne pod točkove voza.

Jedva je uspeo da povрати ravnotežu i u tom času je, teturajući udario u teška drvena vrata specijalnih kola. Vrata su se otvorila i narednik je izvirio.

— Malo ste poranili — rekao je narednik. — Mi smo mislili da je dogovoreno da Indijanca s devojkom primimo pred Ostinom.

— Idite i dovedite ih — viknuo mu je Jensi isprekidanim glasom dok se penjao uz lestvice. — Ja imam nekih problema.

Dok se penjao čuo je još kako narednik psuje sve proklete civile, pa bili oni guvernerovi izaslanici ili ne.

Jensi se jedva uspeo na krov vagona koji je podrhtavao pod njim. Tu gore vetar je divlje duvao, ali je možda tako izgledao zbog kretanja voza. Instinktivno, navukao je šesir na glavu i u tom času ugledao Čaka kako je napredovao prema lokomotivi.

Bog bi ga znao šta je nameravao, ali izgledalo je da mu je brendi sasvim pomutio razum i sposobnost rasuđivanja. Jensi je požurio za njim trudeći se da ne izgubi ravnotežu.

Viknuo je ali je vetar odneo njegove reči. U tom času ugledao ga je Čak i stisnutih pesnica spreman za obračun počeo da se vraća prema njemu. U očima mu je bljesnulo divlji sjaj.

Zamahnuo je svom snagom, ali je Jensi blokirao udarac podlakticom. Pokušao je da uhvati brata drugom rukom, ali je promašio. U tom času pogodio ga je Čakov udarac. Pao je. Krajnjim naporom je uspeo da se uhvati za ivicu vagona.

Izgledalo je da se Čak malo otreznilo kada je video brata kako visi na ivici vagona. Prišao mu je i zgrabio ga za ruku. Trebalo mu je prilično napora da ga vuče gore, dok Jensi nije osetio oslonac pod svojom čizmom i jednim trzajem se, celim telom, prebacio na krov.

— Žao mi je Jensi... — počeo je Čak.

Jensi se podigao i zgrabio Čaka za okovratnik.

— Trebalo bi da ubijem boga u tebi — viknuo je kroz vetar. Međutim, u tom času, sledio mu se pogled.

Video je prugu daleko pred njima. Lagano se uzdizala uz padinu. Daleko napred izvan vidika mašinovođe ugledao je ogromnu gomilu kamenja naslaganu na samim šina-

ma. Bilo mu je jasno da je mašinovođa neće videti sve dok ne bude suviše kasno.

Odgurnuo je Čaka prema lestvicama, vičući mu na samo uvo:

— Odvedi poglavicu u specijalni vagon! Prepreka na pruzi!

Čak ga je zaprepašćeno pogledao i Jensi nije bio sasvim siguran da li ga je dobro razumeo.

Dok je Čak silazio niz stepenice Jensi je potrčao po krovovima vagona prema lokomotivi. Nije bilo tako teško održavati ravnotežu kao što je u početku mislio. Bez ikakve teškoće preskočio je na susedni vagon i nastavio svoju trku.

Da bi stigao do lokomotive, imao je da pređe još tri vagona. Pogledao je napred i video da se rastojanje do hrpe kamenja osetno smanjilo. Voz se lagano uspinjao da bi došao do vrha, a kad jednom počne da se spušta biće nemoguće zaustaviti tešku masu lokomotive i vagona.

Još jednom je skočio i s uspehom je stigao na drugi vagon. Na njegovom kraju je bio tender sa drvima za lokomotivu. Sa mesta na kome se nalazio ugledao je ložača kako se upravo sprema da podigne jednu cepanicu.

— Kamenje! Kamenje na pruzi! — vikao mu je Jensi.

Odahnuo je kada je video da je čovek shvatio i da nešto govori mašinovođi.

Mašinovođa je reagovao brzinom munje.

Kočnice su zaškrilale i varnice su počele da iskaču ispod točkova voza. Jensi se pitao da li će lokomotiva uspeti da se zaustavi na vreme, jer je izgledalo da im se gomila kamenja munjevito približava.

Zatim se začula tutnjava i zvuci udaraca u drvene zidove vagona kao da su počeli da mu tutnje po mozgu. Sva je sreća što je tada već ležao na krovu držeći se čvrsto za ogradu tendera sa drvima.

Žene i deca počeli su da vrište. Zatim je para iz lokomotive počela da šišti i zasula ceo prostor oko mašine.

Tada je ugledao nekoliko jahača kako se približavaju vozu. Izvukao je „kolt“ iz futrole i ispalio dva hica.

Onda se okrenuo na drugu stranu. I odande su mu dolazili dva konjanika.

— Pokreni mašinu nazad! — povikao je mašinovođi — i ne zaustavljaj dok ja ne kažem!

Pošao je nazad, po krovu, prema vagonu u kom se nalazio poglavica, dok su zrna udarala oko njegovih nogu.

XXIII

Na mestu gde su stajali Dok Holidej i Džoni Kato začula se pucnjava baš u trenutku kad su se penjali na konje. Dok na Miga, a Džoni na Gasovog konja.

Kao po dogovoru oboli su konje i poterali ih u galop, držeći koltove u rukama.

Prešli su svega desetak jardi kada su začuli divlje, ritmičko štekatanje. Obojica su znala da je mitraljez stupio u dejstvo, samo što Dok još nije čuo da ga je osposobio upravo.

Zbog toga se sada i jeo. Pitao se samo koliko će ljudi, žena i deca umreti pod paklenim naletom vrelog olova koje je izletelo noseći smrt iz cevi koju je on oživeo.

Obojica su ugledali Džeka Edža kako je poterao kola prema zaustavljenom vozu. Zatim je seo za komande mitraljeza, dok je Grizli divljački terao konje kamenitim prolazom. Edž je baratao oko mehanizma za nišan poravnavajući cev oružja sa prozorima vagona.

Oružje je zatutnjalo i teška zrna kalibra 45—70 poletela su prema vagonu noseći poruku smrti. Drvene oplata vagona su počele da prašte, stakla na prozorima su prskala i zrna su fijučući uletela u vagone.

Iz unutrašnjosti vagona začuo se uplašeni plač dece, vriska žena i psovanje muškaraca.

Getlingov mitraljez je nastavio sa svojim ubistvenim rafalom.

Kroz puškarnice na specijalnom vagonu u kojem se nalazilo zlato počeli su da sevaju meci. Edž se savio na svome sedištu mada na ovoj udaljenosti meci nisu mogli da stignu do njega. Viknuo je Grizliju da potera brže. Sada mu je na nišanu bio specijalni vagon.

Tanad su udarala u metalne okove vagona i pravila rupe na drvenim delovima na kojima nije bilo okova.

Ljudi Džeka Edža već su stizali do voza onemogućavajući pucnjavom da se putnici promaljaju iz vagona.

Zatim je voz počeo da se kreće. Mašinovođa je povratio kontrolu nad teškom mašinom i točkovi su lagano počeli da je vuku nazad.

Ljudi u specijalnom vagonu, uključujući Jensija, Crvenog Bika i devojkicu izgubili su ravnotežu kada je voz cimnuo i svi do jednog popadali po podu. Jensi je zakotrljao poglavicu u zaklon metalnih ploča koje meci nisu mogli da probiju.

— Sklanjajte tog Indijanca odavde: — vikao je narednik. — To je zaklon za nas! Ti prokleti banditi žele zlatol

Jensi se okrenuo prema poglavici, ali njegovo lice nije pokazivalo nikakve emocije.

Pogledao je devojkicu koja se nalazila iza teškog metalnog sefa. I njeno lice je bilo mirno, iako je bio ubeđen da je morala čuti narednika.

— Prekinite paljbu za trenutak. Nešto nam viču! — zagrmio je narednik.

Sa revolverom u ruci Jensi je prišao puškarnici i pogledao napolje. Kola na kojima je bio pričvršćen mitraljez išla su već naporedo sa vagonom. Bandit za mitraljezom je vikao.

— Ako ne zaustavite voz, moji ljudi će početi sa ubijanjem, a ja ću nastaviti da s ovim pucam po vagonima. — Uz jak prasak povukao je zatvarač mitraljeza.

— Do đavola, naredniče, to je Džek Edž! — viknuo je jedan vojnik. — On je lud! Učiniće ono što kaže.

je jasno da će putnici, svi do jednog izginuti ako pucnjava ne prestane bar za trenutak. Pitanje je bilo samo ko će preuzeti rizik. Zato je u vagonu nastao tajac.

Niko se nije usuđivao da ispali metak. Znali su dobro da bi to koštalo života desetinu putnika, među kojima je bilo žena i dece.

Tada se pod udarcem rafala odvalila jedna daska na specijalnom vagonu. Bio je to popriličan otvor kroz koga se sasvim lepo moglo videti šta se dešava napolju.

Odjednom, u vidnom polju im se našao jedan bandit na konju koji je zbog nečega zamlatarao rukama. Onda se povio unapred i strovali se s konja koji je u trku nastavio da ga vuče po prašini.

Opet je nastalo komešanje napolju i začula se pucnjava koja je sada izgledala kao da dolazi sa raznih strana. Mitraljez je zagrmio na kolima u pokretu koja su se odjednom okrenula u stranu. Bilo je jasno da je kočijaš ispustio dizgine.

I jeste, jer je pogođen posred čela. Edž je tada skočio na kočijaško sedište vitlajući divljački bičem i terajući konje da se vrate prema vozu.

Tada je Jensi ugledao jednog jača i gotovo je vrisnuo od радости. Bio je to Dok Holidej. A sasvim blizu vagona, primetio je Džetro Kida. Kada je Edž doterao kola do samog vagona, Džetro Kid je stao na papučicu i uskočio u njih. Onda su njih dvojica spretno izmenjali mesta u kolima koja su bila u trku.

Edž je dohvatio mitraljez koji je ponovo počeo da štekće, ali samo trenutak i onda je začutao. Džek Edž

je naleteo na njega svom silinom, jer mu je Dok Holidej skočio na leđa i udarajući ga žestoko, lupao mu glavom o debelu čeličnu cev.

Džetro Kid nije odmah shvatio šta se dešava, jer je bio zabavljen konjima. Ali, shvativši da je mitraljez začutao, okrenuo se i sav se zabezeknuo. Mahinalno se mašio rukom za „kolt“ ali nije uspeo da opali. Sa njegove leve strane stvorio se Džoni Kato i drškom revolvera opalio ga po glavi.

— Nemoj ga ubiti, Dok — viknuo je. — Moraću da mu namestim brnjicu! Pazi!

Kao čigra, Dok se zavrteo na peti i dva bandita koja su mu već bila za leđima, jednog levom, a drugog desnom rukom, raspalio po ušima tako snažno, da su se oba strmoglavila s kola.

Sada su već i Jensi, i narednik, bili napolju. Nastao je pravi krkljanac, pucalo se i tuklo da više ništa nije moglo da se raspozna.

Dok se Dok Holidej borio sa banditima iz Vajominga, Džek Edž se osvestio i kao mačka iskočio iz kola, dajući se u beg.

Nije odmakao daleko, jer je Dok upravo dokrajčio momke iz Vajominga. Okrenuo se onda mitraljezu, i raspalio rafalom za Edžom.

Meci su dobovali po prašini i kao neka zmija, rafal se približavao Edžu. A tada, kada je banditovo telo pogođeno, izgledalo je kao da ga je neka tajanstvena sila podigla od zemlje i odbacila nekoliko metara u stranu. Džek Edž je bio mrtav.

Ostatak njegove bande raspršio se kud koji, ne osvrćući se na nepo-

mično telo vođe. Samo je Džetro Kid stajao vezan i čekao da ga ubace u vagon.

*

Voz je polako vijugao dolinom. Sedeći u sedlu, Dok Holidej ga je posmatrao kako se gubi u daljini. Onda je potapšao Miga po vratu i okrenuo ga prema Pekasu.

K R A J

Naslov originala:
KIRK HAMILTON „TALL MAN'S MISSION”
Prevod: VERA SPASOJČEVIĆ

AUTORSKA PRAVA OBEZBEĐENA PREKO NIP „FORUM” —
OOUR „MARKETPRINT”, NOVI SAD

Glavni i odgovorni urednik: Svetožar TOMIĆ
Izdaje i štampa: NIP „FORUM” Novi Sad, Vojvoda Mišića 1.

Štampa: 19. oktobar 1978.
Tržište: 7. novembar 1978.

Oslobođeno osnovnog poreza na promet mišljenjem Pokrajinskog
sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine.
broj 413-179/73 od 10 maja 1973. godine.

**NE ZABORAVITE
SLEDEĆI
BROJ DOKA
HOLIDEJA**

IZLAZI 1/2

DECEMBRA

1978.

7.11.1978.